

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Eegholm, Camilla.

Titel | Title:

Ebbe og Flod : Fortælling.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Odense : Milo, 1893

Fysiske størrelse | Physical extent:

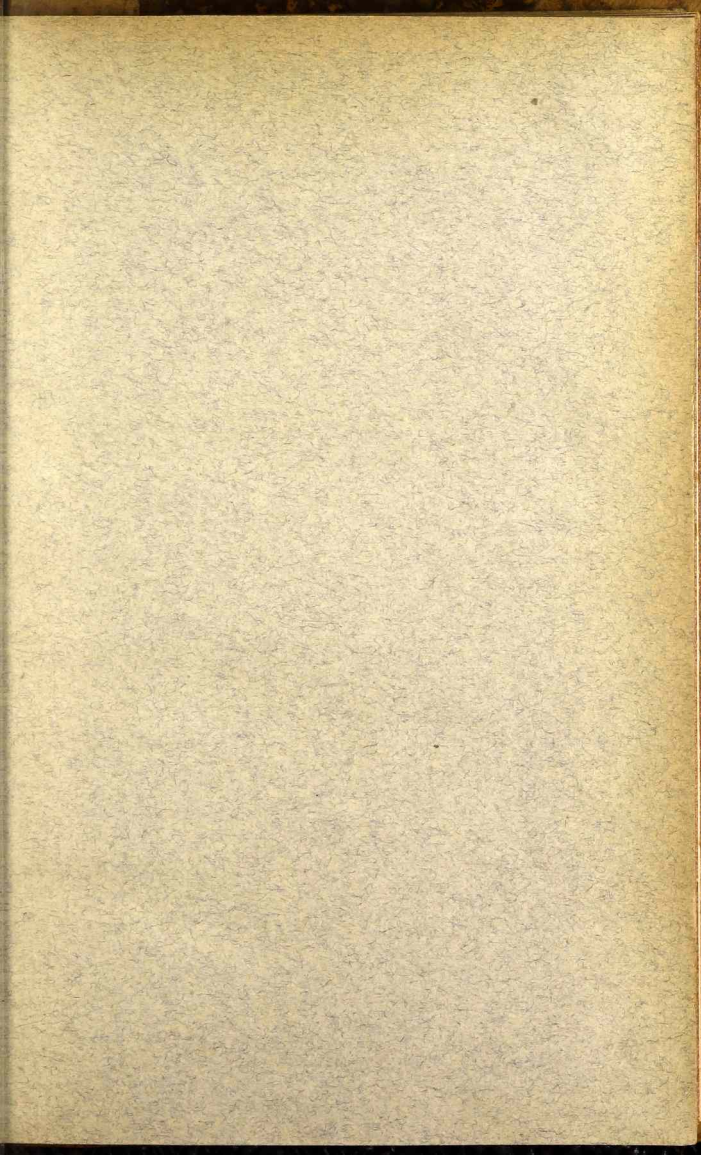
224 s.

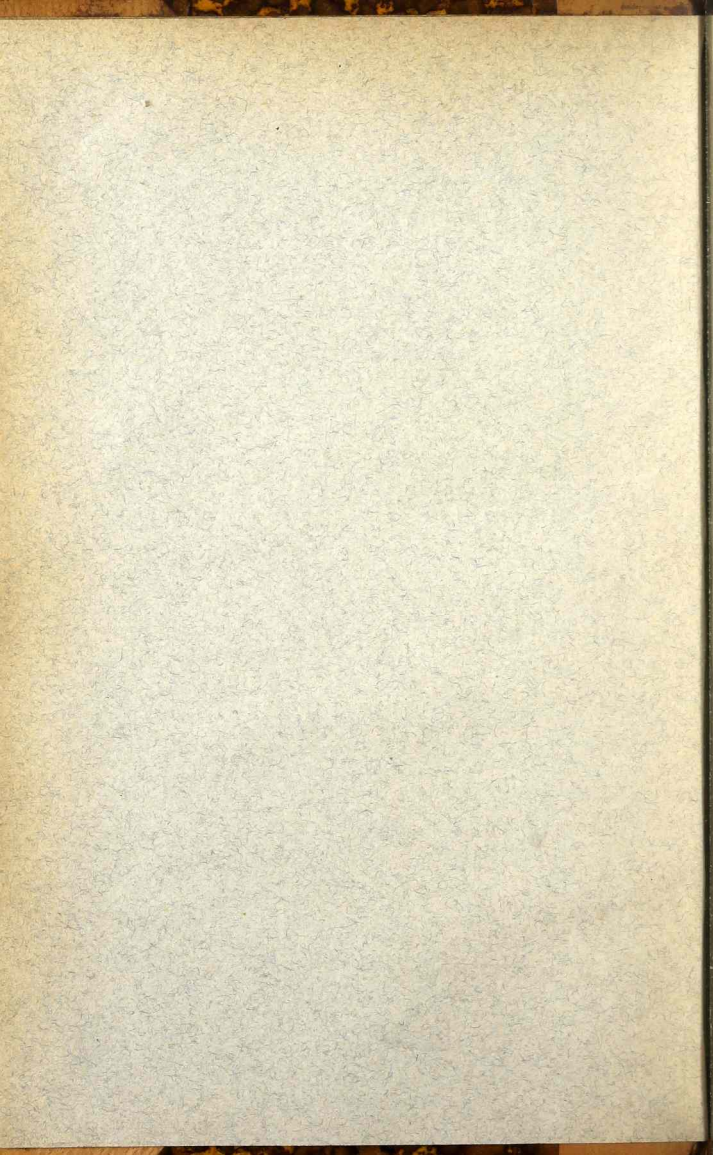
DK

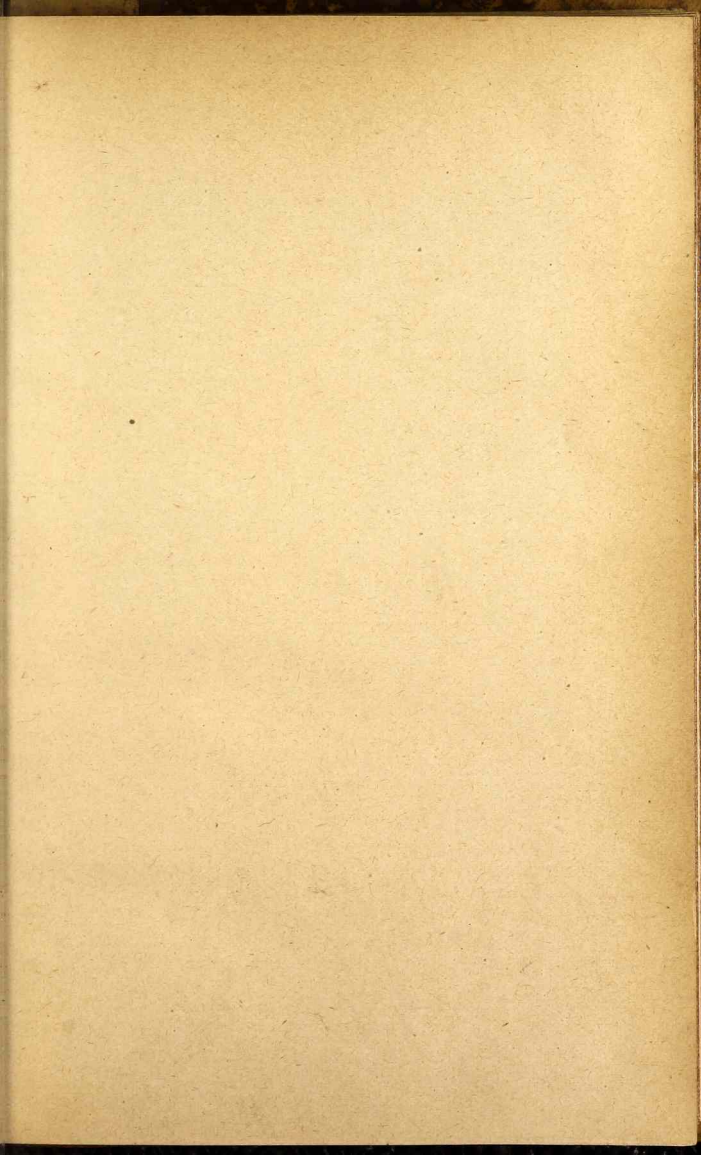
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

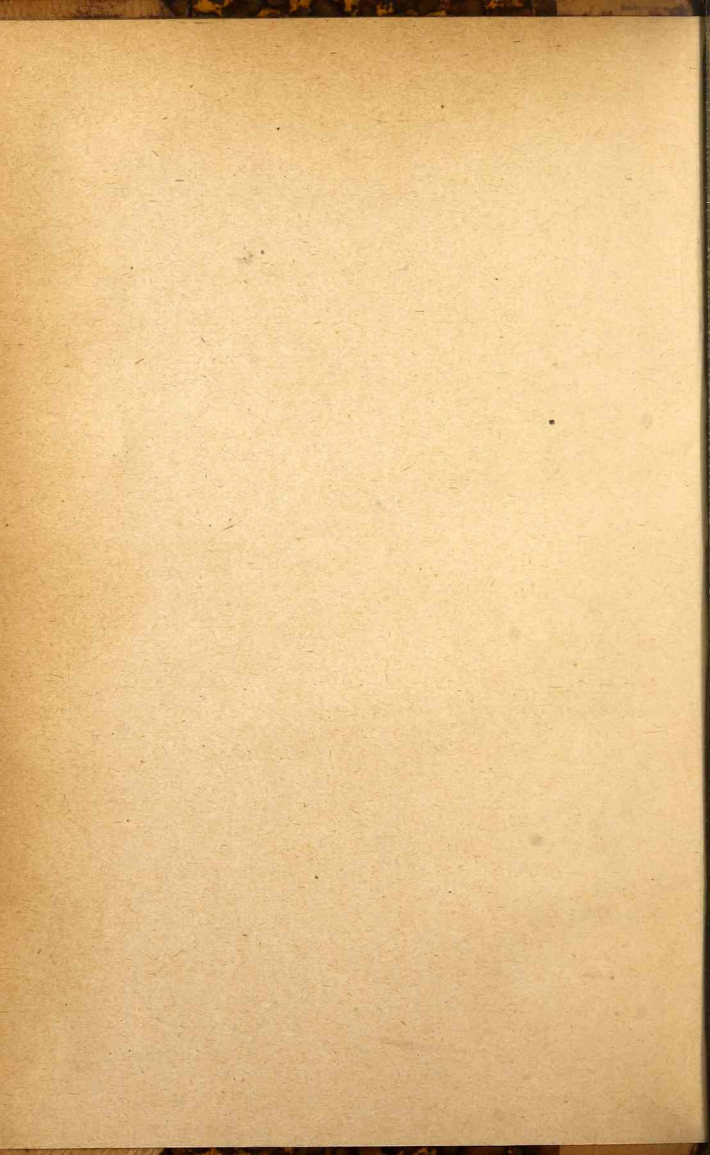
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

CAMILLA EEGHOLM.

EBBE OG FLOD.

FORTÆLLING.

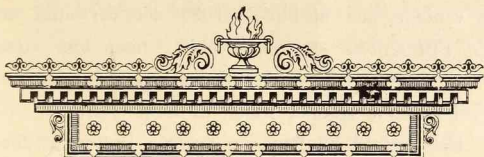
ODENSE.

MILO'SKE BOGHANDELS FORLAG.

MILOSKE BOGTRYKKERI.

1893.

Skovnæs laa saa idyllisk som tænkes kunde; en smukkere Skovriderbolig vilde være vanskelig at finde. Inden Døre boede en lykkelig Familie, Mand og Kone med to Døtre. Gjæstfriheden udfoldede sig under det landlige Tag; om Vinteren vare Folk sikre paa en hjertelig Modtagelse, naar de gjorde Holdt udenfor de grønmalede Skodder, der vare slaaede langt tilbage, som for at vise, at man holdt aabent Hus, og der behøvedes ikke nogen Opfordring til at lægge Tøjet ude i Forstuen; Folk arrangerede sig strax paa at blive, og nyde godt af Gjæstfriheden. Og om Sommeren, naar Skovnæs stod i sit skønneste Skrud, vare Omegnens Familier ikke sene med at indfinde sig, naar de vidste at Jordbærrene rødmede i Skovriderens Have, og stode

og ventede paa at blive spiste; det var altid den lille Fru Kruses stolteste Øjeblik, naar hun kunde sætte to toppende Fade Jordbær paa Bordet med dertil hørende Kander Fløde af første Sort.

Helt ind til Kjøbenhavn trængte Duften af Jordbærrene, og fik mangt et ungt Hjerte til at hoppe af Glæde, naar det blev brugt som Lökkemad i Fruens Breve, og hun skrev: »Her er Guds Velsignelse af Jordbær — kom blot!« En saadan Indbydelse var ikke til at modstaa, hvis man da ellers havde Tiden til sin Raadighed. Det havde Student Olaf Høyer vel ikke ganske, men nogle smaa Svipture fra Lørdag til Mandag kunde han dog nok tillade sig, for det var saa rart, at Beltet ikke laa imellem ham og Skovnæs. At der foruden Jordbærrene ogsaa var andre Ting, der trak, det vidste han bedst selv. Eva, Skovriderens ældste Datter, en nys udsprungen Rosenknop, kunde i egen søde Person tage det op med det friskeste og mest duftende Jordbær paa Stedet.

Eva og Skovnæs med alle sine Herligheder, vare lige fra Barndomsaarene saadan indvævede i Høyers Liv, at han slet ikke kunde tænke sig Tilværelsen uden denne forfriskende Tilsætning.

Tanken paa Skovridergaarden virkede som et friskt Pust midt i Hverdagslivets Prosa, og Evas Ynde, Godhed og Skjælmeri lyste som en Stjerne paa hans Vej

frem til det Maal, han engang haabede at naa. Hun, som boede derinde i Skovens Ensomhed, omgivet af alt, hvad der var smukt og godt, stod i hans Tanker himmelhøjt over alle de unge Damer, han kjendte i Hovedstaden. Rigtignok rystede hun altid smilende paa Hovedet, naar han kaldte hende poetisk. »Det er din egen Fantasi, der gjør mig dertil«, sagde hun, »for jeg er i Virkeligheden alt andet«.

At hun kunde have Ret, tænkte han ikke over; heller ikke vilde han indrømme, at Omgivelserne maaske laante hende et flatterende Skjær. Hendes Væsen og Personlighed syntes at føje sig saa smukt i den Ramme, som Naturen afgav til hendes ungdommelige Skikkelse, og han saa jo, hvor optaget hun var af Livet derude paa Landet, hvor hun kjendte og elskede hver Blomst i Haven, og sørgede over hvert Træ, der faldt.

»Jeg har jo ikke andet at tænke paa herude«, sagde hun tidt; »boede jeg i Hovedstaden var det en anden Sag; der kunde jeg vist blive til mere, end jeg ubetydelige Pigebarn for Øjeblikket er«.

»Du kan aldrig i mine Øjne blive mere eller bedre, end du nu er«, svarede Olaf af sit Hjertes Overbevisning, og Eva rødmede derved, thi hun havde nok en lille Anelse om, at han holdt af hende.

»Jeg vil alligevel gjerne vise dig, at jeg ikke er saa dum, som du tror«, sagde hun.

»Eva dum — nej, saa kunde du ikke være saaledes, som du er!«

Olafs Sommerferie tilbragtes altid paa Skovnæs han var som Søn af Huset, og baade den gemytlige Skovrider og hans prægtige Hustru vidste ikke al det Gode, de vilde gjøre ham.

Intet Under, at Olaf mange Gange udbrød: »Her er et Paradis; man glemmer alle Bekymringer, naar man er hos Eder og i Vorherres henrivende Natur! Gid det blot altid maatte vare ved!«

Olaf anede ikke, at da han udtalte dette Ønske, var det sidste Gung, at den velsignede Sommersol skinnede over den lille Familiegruppe paa Skovnæs, at det var sidste Ferie, han hjalp Eva med at dække Aftensbordet i Lindealleen, eller sprængte til Kjøbstaden paa en af Skovriderens Heste, for at hente Forstærkning af Fødevarer, naar uventede Besøg indtraf til Gaarden i saa stor en Maalestok, at selv Fru Kruses velforsynede Spisekammer maatte sige stop.

Sommeren havde været saa lys og smilende, saa solrig og varm som ingensinde før. Olaf havde nydt den af Hjertens Lyst, og tænkte ikke paa, at der kom mørke Skyer op i Horizonten, der ildevarslende vilde trække sig sammen til et Tordenvejr, lade Lynet slaa ned i den fredelige, venlige Skovridergaard, og bøje Hovederne paa de Blomster, der vare

opelskede der. Døden kommer tidt uforberedt, og udkaarer sit Offer der, hvor man mindst aner det. Den kraftige, livsglade Skovrider, der var vant til at færdes i al Slags Vejrlig, havde aldrig behøvet at tage Hensyn til sig selv eller sit Helbred; derfor ændsede han heller ikke den Smule Forkjølelse, han havde paadraget sig ved Efteraarsjagten hos sit Herskab, og vilde ikke give sig, før Feberen tvang ham ned paa Sygelejet. Saa først gik der Bud til Lægen, og af dennes alvorlige Mine fattede Familien at der var Fare paa Færde. Lungebetændelse kan hurtig gjøre det af med sunde og kraftige Folk, og skjøndt Fru Kruse umulig kunde tro, at hendes endnu ungdommelige Mand kunde bukke under, skred Sygdommen dog saa rask fremad, at den i Løbet af en kort Uge gjorde Ende paa et Liv, der i alle Maader havde været virksomt og lykkeligt, og spredet Glæde blandt sine Omgivelser.

Det var en regnvaad blæsende Oktoberdag, da Olaf Dagen før Begravelsen indtraf til Skovridergaarden. Havedørene vare tillukkede, Skodderne klaprede mod Muren, Vinløvet havde revet sig løs fra Verandaen, og svajede hid og did; ingen omhyggelig Haand havde havt Sans for at hæfte det til Rette. — I Haven stode knækkede Georginer og visnede Asters; en Hængekøje, der endnu hang i Lindetræerne, som Rest efter Sommerens dolce farniente

Liv, slæbte i Gruset. Olaf opfattede strax disse Smaating, de vare en skærende Kontrast til det smilende, livsglade Billede, han altid bar hos sig om Skovnæs. Og indenfor fik Billedet et endnu sørgmodigere Præg; den huslige, travle Fru Kruse, der ellers saa fornøjet kom ham imøde med begge Hænder udstrakte til et hjerteligt Velkommen, sad nu sammenbøjet i Sofaen, og saae smertelig op, da Olaf traadte ind. Eva og Søsteren vare beskjæftigede med et vemodigt Arbejde, Blomsterguirlanden, der skulde omslynge Faderens Kiste. Olaf mindedes hvormange Guirlander til Fødselsdage og festlige Lejligheder de havde bundet i Forening, under Spøg og Latter.

Eva rejste sig op, og rakte Olaf Haanden; de store mørke Øjne mødtes med hans; Smilet deri var forsvundet; de to unge Piger i deres Sørgedragt gjorde et underligt Indtryk paa Olaf; det var ligesom han folte, at Glæden, Livsglæden var forbi, baade for ham og dem, det Hele var med Et saa forandret — Hjemmet vilde aldrig blive som før.

Nej, Hjemmet vilde ikke blive som før, for Hjemmet skulde opløses; ved Skovriderens Død faldt det fra hinanden; Familien skulde flytte derfra, nye Folk tage det i Besiddelse, Enken og hendes ældste Datter bosætte sig i Hovedstaden, mens den yngre, Edith, skulde ud at lære Husholdning hos en Fa-

milie paa Landet, for senere at kunne faae en Plads som Husjomfru. Disse Bestemmelser bleve tagne efter at den Afdødes Affærer vare ordnede, og det viste sig, at der saa godt som intet var efterladt. Den gjæstfrie Vært havde anvendt sine Midler i levende Live; herefter maatte Sparsomhed sidde tilbords. Fru Kruse stod i Øjeblikket ikke uden Venner, baade hendes Mands Herskab og hendes egen velstillede Omgangskreds skjøde strax sammen til en Pengegave, der blev overrakt Enken, da hun tog Afsked fra Egnen, men Fru Kruse maatte sande det gamle Ord, at det er bedre at give end at modtage.

Hun nikkede rørt ved de kjærlige Ord: »Husk paa, at vi altid vil staa i Gjæld til Dem og Deres afdøde Mand for alt, hvad De har været for os«, men hun folte ved sig selv, at Duften var taget af hendes Liv, at det herefter kun vilde blive en Kamp for Tilværelsen. Gjæstfriheden, der før havde udgjort en Del af hendes Væsen, maatte nu lægges tilside som noget forkasteligt, urigtigt, en Luxus, hun for Fremtiden ikke havde Raad til. Al anden Luxus kunde hun magelig undvære, hun fordrede jo i Grunden saa lidt for sig selv, de smaa, indskrænkede Forhold vare hende kun for saa vidt imod, fordi de hæmmede hendes Virksomhed og Godhed mod andre.

Olaf, der med hele sin Sjæl havde fulgt den bratte Omskiftelse i den lille Families Liv, gav af sit varme

Hjerte til Trøst i de tunge Timer, og søgte ogsaa i praktisk og materiel Henseende at være saa meget til Nytte som mulig. Han folte, at Livet ikke var Leg, men Alvor; de sidste Begivenheder havde modnet ham til Mand, og han længtes efter den Tid, hvor han beskyttende kunde tage Eva under sine Vinger; han betragtede hende jo altid som sin tilkommende Brud, og Tanken derom bestyrkede ham i hans Flid og Iver efter snart at blive Kandidat. Det skar ham i Hjertet at se Eva blive omplantet fra Skovens friske Skovbund til Stuelivets trange Luft; han undte hende jo kun Solskin og Glæde.

Fru Kruse og Eva vare installerede i en lille Lejlighed paa Nørrebro. Eva gik daglig paa Kursus for at uddanne sig til Lærerinde, og det kunde ikke undgaaes, at Lærdommen tog de røde Kinder med sig, tillige med Smilet, der ellers altid var parat, baade i Øjne og Mundkroge. Eva var ikke mere den lette, livsglade unge Pige, hun havde faaet alvorligere Pligter. Olaf kom næsten daglig til den lille Familie; Fru Kruse var den, der trængte mest til ham, Eva havde jo sit Arbejde, der ikke maatte forsømmes; saaledes blev Olaf og Fru Kruse næsten altid over-

ladt til hinandens Selskab; først naar Theen stod paa Bordet, viste Eva sig, for kort efter Aftensmadden at trække sig tilbage til det lille Værelse, hvor Lampen brændte til over Midnat. Olaf, der maatte beundre den unge Piges Flid, følte sig alligevel ikke rigtig opbygget deraf; han gik jo derved Glip af hendes Nærværelse; vel søgte han at trænge sine egenkærlige Tanker i Baggrunden, men der blev en vis Uro tilbage, en ubestemt Følelse af, at denne Omvexlen i Kaar, i Stedet for at knytte dem fastere til hinanden, snarere løsnede Forholdet.

Kursuslivet optog saa ganske hendes Liv, at hun ikke mere havde Tid til at være ung og glad; de nye Veninder, der alle vare stærkt opfyldte af deres Gjerning, smittede hende med deres Ærgjerrighed; Samlivet med dem aabnede hende ganske ny Horisonter; det varede ikke længe, inden hun følte, at hun før havde gaaet og spildt sin Tid; det at være nyttig, at kunne gavne Samfundet, det var rigtignok en anderledes Opgave, end at gaa og nynne og tralle hjemme, skænke Kaffe og The, og stoppe Faders Piber. Naar hendes Moder undertiden ikke kunde tilbageholde Klager og Længsel efter det tabte Paradis paa Skovnæs, kunde Eva kækt løfte Hovedet og udbryde: »Hvem veed, hvad det kan være godt for! Havde Fader blevet ved at leve, saa var jeg maaske aldrig kommet til at lære noget rigtig nyt-

tigt, saa havde jeg aldrig faaet den Lærdom, jeg nu faaer. Det kommer jo ikke an paa altid at kunne glæde sig ved en sorgfri Existens, men det kommer an paa at udvikle sin Aand og sine Evner«.

»Hvor du er bleven klog, Barn; hvad siger du Olaf?»

»Jeg siger, at Eva har forandret sig meget i det halve Aar, der nu er gaaet, siden I forlode Skovnæs«.

»Og maaske ikke ganske efter dit Hoved«, lo Eva lidt skarpt. »I Mænd, I vil jo altid have, at vi unge Piger skulle være som sarte Blomster, der kun vegetere«.

»Vi Mænd, vi ønske os ikke Blaastrømper til Koner«, svarede Olaf raskt.

»Saa er det heldigt, at Blaastrømperne kunne staa paa egne Ben, og ikke behøve at gifte sig«.

»Saadan noget lærer man paa Kursus«, svarede Olaf.

Eva havde rejst sig, rød i Hovedet. »Du og Mo'r, I se med uvillige Øjne paa min Gjerning, det har jeg længe vidst, og det er dog for din Skyld, Mo'r, at jeg arbejder, for at lette dig Besværet, og for hurtigst at kunne komme til at tjene mit Brød«.

Olaf nærmede sig.

»Du veed, kjære Eva, at om du blot vilde vente, saa vil jeg med Tiden kunne byde dig et Hjem«.

»Det kan maaske vare en god Slump Aar — og

imidlertid skulde jeg sidde med Hænderne i Skjødets, og hvem veed om du ikke til den Tid har betænkt dig!«

»Eva, tvivler du om min Trofasthed, har du ikke havt Beviser derpaa fra Skovnæs?«

»Fra Skovnæs« — Eva trak paa Skuldrene, hun var kjed af altid at høre tale om Skovnæs — »men det kunde jo hænde, at jeg i Løbet af de Aar slet ikke lignede mig selv fra Skovnæs«

Olaf tilbagetvang et heftigt Svar.

»Lad os ikke strides, Eva, du tager fejl, naar du tror, at jeg ser misbilligende paa din Gjerning; man behøver jo ikke at blive emanciperet, fordi man læser og uddanner sig, og du har jo aldrig havt Anlæg dertil, vel?«

»Aa nej, men I forstemmer mig virkelig tidt, Mo'r gaar omkring og siger ikke noget, men tænker desto mere«.

»Kan det undre dig, at jeg er ængstelig for din Sundhed; det er ikke alle, der kunne taale det stille-siddende Liv«, faldt Fru Kruse ind.

»Men jeg er jo rask som en Fisk«.

»Og saa maa du huske paa, Eva, at din Moder ogsaa savner dit Selskab; det er drøjt at sidde saa meget alene«.

»Saa er det godt, at hun har dig, Olaf; jeg er

dig virkelig ogsaa meget taknemlig for at du kommer her saa tidt«.

»For din Moders Skyld, ikke sandt?«

»Jo, for saa veed jeg, at I to altid foranstalter en lille Fart til Skovnæs, og saa ere I godt anbragte«.

Olaf sukkede. »Du tænker ikke meget paa dit Barndomshjem — det var lykkelige Dage«.

»Ja, men der var ikke rigtig Indhold i Livet dengang«.

»Du gode Gud, intet Indhold!« udbrød Fru Kruse forfærdet.

»Ja, for dig, Mor, men ikke for mig«.

»Ungdommen higer altid fremad«.

»Jeg er dog ogsaa ung«, sagde Olaf, »og jeg higer frem; just derfor vil Livet paa Skovnæs altid have sin Betydning, fordi de Følelser, jeg der lærte at kjende, netop sporede mig fremad«.

. Vinteren var gaaet, og Sommeren stod for Døren. Til Huset, hvor Kruses boede, hørte en lille Have; hver Lejer havde sit Stykke Jord og det var tilladt hver især, som havde Lyst, at forskjønne denne ved at anlægge Blomsterbede o. s. v. Fru

Kruse, der med Savn tænkte tilbage paa den smukke Have, hun hidtil havde havt, mente dog, at man i Mangel af bedre maatte tage tiltakke med den lille Plet Jord, hvortil ogsaa hørte et Lysthus.

»Eva havde lovet mig at grave og plante i Haven«, sagde hun til Olaf, »men hun opsætter det stadig, hun har ikke Tid«.

»Jeg skal gjerne hjælpe dig; jeg kommer herud paa Søndag, saa skal vi se, hvad vi kan gjøre«.

Søndag Morgen mødte Olaf. Fru Kruse stod med Tøjet paa, for at gaa i Kirke. »Gud velsigne dig, Olaf; du er altid saa kjærlig og hjælpsom. Ja, begynd du kun i Haven, saa spise vi Frokost sammen, naar jeg kommer hjem«.

»Og Eva — gaar hun ikke med dig?«

»Nej, Eva har ikke Tid — Eva gaar aldrig med mig i Kirke nu«.

Fru Kruse saa sorgmodig ned. »Det forsømte hun aldrig hjemme paa Skovnæs«.

»Men da havde hun ogsaa god Tid«, svarede Olaf bittert.

»Eva arbejder jo i en god Mening, det maa vi ikke glemme; men tidt er det svært, ja meget svært — havde jeg ikke dig, Olaf . . . saadan en Søn . . .«.

»Kjære Moder«, afbrød Olaf, »maa jeg byde dig min Arm, saa gaar vi først i Kirke og bagefter i Haven, jeg har jo en lang Dag for mig«.

»Som du som sædvanlig ofrer paa os, tak Olaf!«

»Nu skal Frokosten rigtig smage«, sagde Fruen, da hun halvanden Time efter, oplivet af Kirkegangen og Spadsereturen, kom tilbage til Hjemmet, »blot jeg nu havde noget godt at traktere dig med, Olaf«, tilføjede hun med et lille Suk, idet hun traadte ind i Dagligstuen.

»Men Gud, her er ikke dækket Frokostbord! Det troede jeg dog Eva havde besørget, naar hun vidste, jeg var ude; ingen Kaffe lavet, Ingenting gjort!« Fru Kruse lagde Schawlet fra sig, mens Olaf gik hen til Vinduet. »Eva, Eva«, raabte hun, »Olaf er her, og vi ere dygtig sultne!«

Men der kom ingen Eva stormende ud, saadan som i gamle Dage, naar hun hørte, at Olaf var der; men det var jo heller ikke noget nyt at se ham — han var jo en daglig Gjæst, tænkte Olaf lidt mismodig. »Jeg skulde naturligvis ikke komme saa ofte, men jeg kan ikke lade det være, og heller ikke nænne det for Mo'rs Skyld«.

»Eva kommer strax«, meldte Fruen, da hun efter en Stunds Forløb kom tilbage, bærende Kaffestel og Spritkjedel; »hun kan just ikke lige nu gaa fra den latinske Stil«.

»Latinske — jeg troede, at Eva forberedte sig til Præliminærexamen, og dertil behøver man jo ikke Latin!«

»Ja, det var ogsaa fra først af hendes Mening, men nu har hun faaet Mod til at tage Studenter-examen. Der er saa mange af hendes Kammerater, der have raadet hende dertil. Tak, lille Olaf, du skal virkelig ikke have Uejlighed«. Olaf havde hjulpet med at skille Fruen af med Kaffebakken.

»Se se, og det har Eva ikke fortalt mig«.

»Nej, hun var bange for, at du ikke vilde synes om at hun blev Student«.

»Jeg indser heller ikke, hvad det skal nytte til, for til at blive Lærerinde behøves det da ikke«.

»Hm., jeg tror, at hun har opgivet Lærerinden; hun vil studere videre«.

»Ja saa«, sagde Olaf tankefuldt, og efter et Ophold, »du kan tro, kjære Mo'r, hun tænker paa selv at bryde sig en Livsbane«.

»Og det bifalder du vel ikke?«

»Nej, det har altid været mit Haab, at jeg skulde være den, der fik Lov til at bryde Vejen for os begge«.

»Det haaber jeg med Gud ogsaa skal ske; Eva er endnu saa ung, hun kan mange Gange skifte Bestemmelse«.

»Og du som hendes Moder, kunde du ikke raade?«

Fru Kruse rystede paa Hovedet. »Du veed nok ikke, at naar man først giver sine Børn ind paa den

Vej, som Eva har betraadt, saa mister man Magten over dem«.

»Nej se, hvor huslig Olaf er!« hørtes en velklingende Stemme, »jeg tror sandt for Dyden, at han dækker Frokostbord«.

»Ja, naar en Datter forsømmer sine Pligter i Hjemmet, saa maa Sønnen udføre dem«, svarede Olaf roligt.

Eva bler rød, men svarede ikke derpaa; man tog Plads ved Bordet.

»Olaf har ogsaa været i Kirke«, sagde Fruen.

»Nej, ser man det, saa har han ogsaa der erstattet mig«.

»Og nu vil han hjælpe os med Haven«.

»Som ogsaa var en af mine Pligter — Olaf fortjener Medaille«.

»Eva«, sagde Olaf, »gaa med ned i Haven naar vi har spist, og hjælp mig med Arbejdet; det gaar altid hurtigere, naar vi ere to, og du har godt af lidt frisk Luft og Motion«.

»Kalder du det frisk Luft — i den trange Have, og Motion . . . ja, havde det endda været paa Cycle«.

»Paa Cycle!«

»Ja, det er saa udmærket sundt!«

»Og saa moderne, ikke sandt?«

»Naar du ikke kan faae Tid til at gaa i Kirke,

kan du da heller ikke løbe Landet rundt paa en Bicycle«, sagde Fru Kruse misbilligende.

»Jeg kunde saamænd ride helt ud til Bellevue og tilbage igjen, inden Præsten var halvvejs færdig med sin Prædiken, og saa havde jeg maaske havt mere Gavn af det, end af det andet«.

Fru Kruse klaprede med Tallerkenerne, hun holdt ikke af, at Olaf skulde vide, at Eva just ikke var saa overmaade religiøs. Olaf sad og tænkte paa, hvormangen smuk Søndag Morgen han og Eva vare vandrede til Kirke i hine lykkelige Sommerferier, hvor Hjertet slog varmt i hans Bryst, og Forhaabningerne skøde store Spirer. Nu følte han undertiden, hvordan Mismodet sænkede sig som en klam Taage over hans Sjæl; men han søgte altid ivrig at ryste den af sig, vilde ikke have sin Livsglæde forstemt.

»Følg ned med Olaf«, hviskede Moderen til Eva, da Olaf havde taget sin Hat og var gaaet ned i Haven, »han har været saa mageløs imod mig idag, saa han fortjener nok en lille Opmuntring«.

Olaf havde kastet Frakken paa Bænken i Lysthuset, og bearbejdede ivrigt den haarde Jord med Spaden. »Uf, at du gider«, sagde Eva, der havde sat sig paa Kanten af Bænken. »Det bliver vist ikke til megen Glæde at lave Have i saadanne Omgivelser«

»Det var morsommere paa Skovnæs, men maaske mere lønnende her; din Moder trænger til et Sted, hvor hun kan sidde med sit Haandarbejde, have lidt Grønt for Øje, og drømme sig tilbage til Skovnæs«.

»Det hører der unægtelig Fantasi til, men den har du altid havt nok af«.

»Ja Gudskelov, ellers vilde Virkeligheden mangan Gang være haard at gaa paa«. Olaf stak Spaden haardt i Jorden. «Fantasien sætter Farve paa Tilværelsen. Nu maa jeg nok se at sætte lidt Farve paa dette triste Graa«, tilføjede han smilende. »Lysthuset har jeg tænkt mig dækket af Slyngeplanter, Bænkene malede lysebrune, og her foran skal brede sig en smuk Græsplæne, hvorpaa et Bed med højstammede Rosentræer. Langs Kanten skal der saaes Blomsterfrø, og hvis vi i Hjørnet derhenne kunne faae anlagt en lille Kjøkkenhave, blot lidt Salat, Radiser og Persille, saa tror jeg at det vilde mere din Moder at kunne forsyne sit Bord med disse Grøntsager«.

»Ak ja, Mo'r hænger jo ved saadanne Bagateller, og du selv Olaf, du er virkelig ogsaa meget naiv og barnlig«. Eva trommede med de hvide Fingre paa det slidte Havebord, og saa ud over Olaf hen i Luften.

Olaf saa op; der foer en let Rødme over hans

Ansigt. »Ja, man maa hjæpe sig som man kan; det er jo ikke faldet i Ens Lod mere at svælge i saadanne Naturskjonheder som paa Skovnæs«.

Eva gjorde en ringeagtende Bevægelse. Alt saadant er jo kun Smaating.

»Det kan der være to Meninger om«.

»Ja, jeg for min Part kan saa udmærket godt undvære baade Have og Græsplæner og Gemyser«, sagde Eva overlegent.

»Og Sollys og Skovduft og Fuglesang; aa ja, man kan jo efterhaanden blive saa tør indvendig, at man ikke savner smaa Forfriskelser udefra. Men det er heller ikke til dig, Eva, at jeg arrangerer dette her; det er til din Moder, der Gud være lovet er den samme varmbloedige og følende Kvinde som før, og ikke lader de forandrede Forhold indvirke paa sin Natur«.

»Medens jeg derimod — jo, jeg kjender Lektien«.

»Eva«, Olaf slap Spaden, og gik hen og tog hendes Hænder i sine, »mens du, Eva, saarer og krænker mit Hjerte ved hver en Lejlighed, saa det med Sorg tilsidst maa vende sig fra dig«.

»Slip mig dog — tænk paa at vi her ere omgivne af lutter spejdende Øjne; naa, og der kommer Oluffa gaaende«.

»Hvem er Oluffa?«

»Det er min Kursuskammerat, skynd dig at trække Frakken paa«.

»Nej, jeg er jo blot Havekarl, jeg har ikke noget med den Frøken at bestille«.

Eva rejste sig, og gik Veninden imøde; kort efter vare de forsvundne.

»Hvem var den Herre, du talte med i Haven?« spurgte Oluffa.

»Vor Havekarl«, svarede Eva muntert,

»Pyt, bild mig det ind! Havekarle have ikke saadan fint Manchetlinned; det var formodentlig din Tilbeder og Beundrer, Hr. Høyer«.

»Beundrer, aa nej — den Tid er forbi«.

»Saa, hvorfor?«

»Mændene taale ikke at vi fuske dem i Haandværket«.

»Studerer han maaske Medicin?«

»Nej, han er Jurist, men han holder ikke af kvindelige Studenter«.

»Lad du ham kun fare; saadan en Ungdomskjærlighed kan man i Længden ikke holde paa; jeg kan tænke mig, at Eders Bekjendtskab stammer derude fra Skovnæs«.

»Ja, der gik vi jo og teede os som to Børn, men han er nu saa stædig, at han ikke vil give Slip paa sin Forelskelse«.

»Da synes jeg ellers nok at du maa kunne køle ham af«.

»Ja, men har sat sig i Hovedet, at jeg skal vende om fra den Vej, jeg har valgt, den uafhængige, og falde ham med Tak om Halsen, fordi han vil forsørge mig«.

»Kan han da forsørge en Kone?«

»Nej, det har nok lange Udsigter; han maa da først være Kandidat, førend man kan tænke paa at forlove sig med ham«.

»Og du selv, Eva, har du noget tilovers for ham? Ja til mig kan du godt sige det, jeg er ikke af den Sort Veninder, der render med Pjank og Sladder«.

»Nu vel ja, jeg har altid godt kunde lide Olaf, men derfor vil jeg dog ikke give mig hen som en lydig og dydig Tjenerinde«.

»Naa, saa han er af den Slags, — hør veed du hvad, det kunde dog forresten være en Triumf, hvis du kunde faae ham bøjet saaledes, at han gav efter for dine Ideer. Det er skammeligt, at en Mand vil hæmme en Kvinde, sin tilkommende Hustru, i hendes aandelige Væxt, men kunde du faae Overtaget over ham, saa kunde du til Nød forlove dig med ham, men du maatte saa være sikker paa din Frihed, at du kunde bruge den aldeles uindskrænket«.

Veninderne vare naaede op ad Trappen til Evas Værelse. Eva havde givet det Præg af et Studereværelse, og optaget Oluffas til Mønster. Der var intet, der vidnede om kvindelig Beskjæftigelse eller kvindelige Tilbojeligheder, ingen opstillede Fotografier af Venner og Bekjendte, eller Smaanips. »Du maa undskylde, at her ikke er i Orden«, sagde Eva, »jeg har virkelig ikke haft Tid til at rede min Seng; du veed, vi har ingen Pige, saa jeg maa selv besorge det indvendige«.

»Gaar din Moder dig ikke tilhaande?«

»Jo, Mo'r besorger Husvæsenet, men mit eget Værelse skulde jeg helst selv holde i Stand, men det kniber med det, ser du nok«.

Eva saa ikke videre skamfuld ud.

»Aa, skidt med det, man har da andet i Hovedet, end at tænke paa at glatte sine Lagener. Saa maa jeg tilstaa, at min Moder er ganske anderledes hensynsfuld end din; naar jeg om Morgenen forlader mit Værelse hulter til bulter, saa er det fix og færdigt, naar jeg kommer hjem; men din Moder deler maaske ikke dine højere Interesser, lige saa lidt som han, Kjæresten«.

»Tys, han er ikke min Kjæreste«.

»Ja, lad mig se, at han ikke bliver det, uden at han først har staaet sin Prøve og vist, at han i Virkeligheden holder af dig. Det er ingen Sag at

holde af en smuk ung Pige som dig, men at ofre noget for hende, nogle tossede Principer og gamle Fordomme, lad os se om han kan det, og kan han det ikke, saa er hans Kjærlighed ikke meget værd«.

»Det kjedeligste er, at Mo'r holder med ham«.

»Altsaa et helt Komplot imod dig, du Stakkel, du har maaske tidt Vrøvl?«

»Aa ja, det kan nok hænde«.

»Lov mig at du staar fast og ikke giver dig; hvad er det egenlig, de vil eller ikke vil?«

»Jeg veed det næsten ikke; de vil nok have, at jeg skal læse og lære, men Erfaringen, som jeg faaer af Lærdommen, den maa jeg ikke bruge saadan, som jeg selv anseer for rigtig«.

»Jo, jeg kjender det — holde os i Umyndighed hele Livet igjennem! Du maa maaske nok lære saa meget at du kan blive Lærerinde for Smaabørn, men gjælder det om at skabe sig en Plads i Samfundet, saa pænt tilbage i Kakkelovnskrogen, og holde paa sin kvindelige Værdighed, uf!«

Eva, der sad i Vinduet, saae tankefuld ned i Haven, hvor Olaf taalmodig gik og arbejdede. Veninden fulgte hendes Blik. »Det er en kjøn Fyr, mandig seer han ud, men stædig er han; se blot paa den Maade, han bearbejder den Jord, han er i Kast med; den vil ikke give sig, den haarde Knold, men

han bliver ufortrøden ved, den sejge Karl — det spaar ikke godt for Fremtiden«.

»Hvor du er skarpsindig, Oluffa, at du lægger Mærke til saadanne Smaating«.

»Desto større vilde Triumfen være«, vedblev Oluffa, følgende sin egen Tankegang, »pin og plag du ham kun, det er den rigtige Maade til at boje ham. Men der faaer han jo Selskab — det er formodentlig din Moder. Aa Herregud, sikken hyggelig gammeldags Kone, rigtig traditionel; ja hende kan man da se paa, at hun ikke kan være dig til megen Støtte; hendes højeste Interesser kan vist kun dreje sig om Vadsk og Husholdning. I havde jo en stor Husholdning paa Landet«.

»Ja, og den savner Mo'r nu«.

»Er det ikke mærkværdigt! Istedetfor at være glad ved at kunne slippe saadanne kjedelige Sager — kunde du ikke bringe hende til bedre Erkjendelse«?

Eva lo. »Jeg har nok med mine egne Sager«.

»Til at faae Tid til at opdrage andre; det kan du have Ret i. Din Moder maa da forresten være dig meget taknemlig for at du arbejder hen til ikke at falde hende til Byrde, men Mødre ere tidt saa blinde og egenkjærlige«.

Efter at Veninden var gaaet, sad Eva endnu ved Vinduet med Haanden under Kinden. Der var

noget i Oluffas Ord, der baade stødte og æggede hende. Hun holdt ikke af dennes Maade at kritisere Moderen og Olaf paa. Hun havde undertiden havt Samvittighedsnag, fordi hun forsømte sine datterlige Pligter, ogsaa overfor Olaf var hun sig bevidst at hun bedrøvede og pinte ham. Nu kom Veninden og slog al Samvittighed ned, bestyrkede hende netop i at modsætte sig de andres Indflydelse. Det kunde være fristende nok at sætte Olaf paa Prøve . . . hun havde den sidste Tid ikke skænket sine Følelser ligeoverfor ham nogen nærmere Underøgelse, men hun nærrede dog vist endnu Tilbøjelighed for ham. Hun vilde herefter vise den mere, uden derfor at slaa en Tøddel af paa sin Overbevisning og sine frie Ideer med Hensyn til Kvindens Stilling.

Den Dag havde hun ikke rigtig Lyst til Læsning — man maa jo ogsaa engang imellem staa stille paa Vejen og puste lidt, være lidt menneskekjærlig — og som Følge deraf overraskede hun sin Moder og Olaf, da de senere kom op fra Haven, med at være tilstede i Dagligstuen, hvad ellers sjældent skete. Ved Middagsbordet hjalp hun med at bære Maden ud og ind, bød Rhabarbergroden om, og havde egenhændig skummet Mælken dertil. Fru Kruse betroede Olaf denne Omstændighed, som om det var en stor Begivenhed. »Jeg forsikrer dig, jeg

kunde ikke have gjort det bedre selv«, hviskede hun til ham; »du skal se, Eva kan endnu blive en huslig Pige, naar hun først faaer lobet Hornene af sig; lad hende kun forsluge sig paa Latinen og Græsken, hun ender dog med at blive en god dansk Husmoder«.

Olaf smilte; han var ikke saa overbevist derom, men alligevel ikke ufølsom for den klædelige Ynde, som Eva udfoldede ved den Dag at spille den huslige. Med kvindeligt Koketteri havde hun iført sig et hvidt Forklæde, der rigtignok havde ligget saa længe i Kommodeskuffen, at det var blevet noget gult. Olaf kjendte det igjen fra sidste Sommer, hvor de havde plukket Jordbær sammen i Skovriderhaven, og han mindede hende om de Pletter, det havde faaet ved samme Lejlighed, og som de havde spøgt over. Eva fandt det gruelig barnagtigt at spille Ord og Tanke paa saadanne Ubetydeligheder, men hun smilte venligt; idag havde hun jo sat sig for at være dem alle tilpas. »Naar Lysthuset først bliver færdigt, og Slyngplanterne ere skudte i Vejret, saa serverer jeg Eftermiddagskaffen dernede«, sagde hun muntert.

»Ja, og saa hjælper jeg dig med at bære Tingene derned, det kan blive uhyre morsomt!« istemte Olaf, medens Eva i sit stille Sind tænkte: »Lidt kan fornøje Børn«.

»Destoværre har jeg ikke Tid til at gjøre mere ved Haven før næste Søndag — maa jeg saa komme igjen, og vil I have mig her hele Dagen?«

»Du er altid velkommen, Olaf, det veed du jo!« sagde Fruen.

»Og om Eftermiddagen kan vi maaske tage lidt ud i Skoven — hvis Eva da vil?«

Eva overvejede lidt, saa nikkede hun naadigt. »Eftermiddagen kan jeg maaske give Eder, men Formiddagen . . .«.

»Hvorfor ikke Formiddagen med — aa, kjære Eva, vi kunde have det saa rart sammen!«

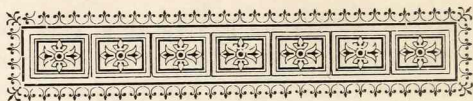
»Ja, det kunde vi«, sukkede Fruen.

»Idag har du været sød«, sagde Olaf, da han om Aftenen tog Afsked, »naar du vidste, hvor det klæder dig, og hvor jeg holder af dig!«

Men da Eva stod i sit Værelse og redte sin Seng til Natten, saa rynkede hun Panden og stampede lidt med Foden i Gulvet.

»Ja, naar han bare faaer sin Villie, saa er han glad, og saa er jeg god og smuk og sød. — Oluffa har Ret, men føie sig efter andre, boie sig — ja, vi faae at se, hvem der boier sig«.

Sommeren gik langt bedre, end Olaf havde haabet. Søndagene kunne jo ikke maale sig med dem paa Skovnæs, men han var nu ikke af dem, der fordi de ikke kunne faae det bedste, vrager det der er mindre godt, han tog hvad Surrogater der bodes ham; var det ikke Skovnæs med hele sit skønne Naturmaleri, men kun en lille, uanselig Have, der stod til hans Raadighed, saa hang han ikke derfor med Hovedet, og da Jordbærtiden kom, og Fru Kruse gjorde Undskyldning for det ene lille Pund, der blev sat paa Bordet, og kun fyldte halvt paa Fadet, saa var det denne Gang Fru Kruse, hvis Hjerte var i Jordbærbedene paa Skovnæs og ikke Olaf — Olaf, han sad jo ved Siden af det friske, duftende Jordbær, det, som Eva endnu bestandig var i hans Tanker, selv om Skolestøvet hang ved Bladene, og truede med at sætte Mærke paa Frugten.

De smaa Søndagsudflugter, som Eva havde indvilliget i, havde gjengivet ham den Elasticitet, som var ham egen; han trængte selv til at lufte sig ovenpaa den anstrængende Examenslæsning, og han elskede Friluftslivet over alt. Eva var for det meste medgjørilig og blid; hun havde overvejet med sig selv, at det var det klogeste at ofre sin Moder og Olaf Søndagene, for saa fik hun i det mindste Ro om Hverdagen til at passe sit Eget, og slap for at høre Klager og Ubehageligheder. Hun betragtede det rigtignok som meget underordnede Ting at skulle beskjæftige sit Hoved med alle disse Bagateller, som interesserede Olaf, naar de gik i Naturen; og naar Olaf faldt i Begejstring over en Plante eller et Træ paa Vejen, saa smilede hun aandsfraværende dertil, eller naar han pludselig afbrød en Samtale for at gjøre hende opmærksom paa en eller anden Skyformation, saa var hun kun tilsyneladende interesseret deri; indvendig anstillede hun følgende overbærende Betragtninger:

»Der er virkelig saa meget godt og friskt ved Olaf, og han er i Grunden ikke vanskelig at komme til Rette med, naar man tager ham fornuftigt.

Mon det ikke var muligt, at de alligevel kunde leve sammen; naar han vilde give hende Hverdagene til fri Afbenyttelse, saa kunde hun give ham Søndagene«. Dermed mente hun at have fordelt ligeligt.

Naa, man kunde jo se Tiden an, før Nytaar skulde han jo ikke op til Examen, og derefter se sig om efter en Stilling. Naar han havde faaet denne, saa var hun formodentlig Student, og til den Tid havde maaske Olaf forstaaet at finde sig i det uundgaaelige — at faae en Kone med Krav paa selv at ville udføre en Livsgjerning.

Eva havde denne Sommer beskjaeftiget sig saa meget med Olaf, at han selv var i den syvende Himmel derover, saaledes som det saa tidt gaar for elskede Personer, der henrevne af deres egne Følelser, ikke mærke, at de ikke faae nær det tilsvarende igjen.

»Vi have taget hende for haardt«, sagde han til Moderen, »vi have stillet os modsat hendes Ideer; lad hende blot tro, at vi ikke ere hende fjendtlige i den Retning, saa taber hun maaske Smagen derfor; Modstand ægger kun«.

Og saaledes fik Eva sin Villie, og de andre fik tilsyneladende ogsaa deres; der var i Øjeblikket god Forstaaelse imellem dem.

I Sommerferien kom Edith hjem; hendes Glæde over at være samlet med sine Kjære, kastede sit Skjær over dem alle. Edith havde udviklet sig til sin Fordel. Hun havde før været noget stille og undselig, men ude blandt Fremmede havde hun aflagt sin Tilbageholdenhed, og lært at være kjæk og frejdig.

»Hun er virkelig kommet til at ligne Eva«, sagde Fru Kruse, der var i en Forundring over den ny Datter, der præsenterede sig.

»Aa jo, hun er nær ved at være lige saa kjon — ja, hvad Haaret angaar, endogsaa kjønnere«. Olaf trak Edith i den lange gule Pidsk, der faldt ned ad Ryggen som en lys Solstribе.

Eva saae hastig op. »Ja, hvis man skal dømme efter Kvantiteten«, sagde hun, idet hun kastede et Blik ind i Spejlet, hen paa sit eget lysebrune Haar, der var sat op i moderne, stram Frisure.

»Jeg drister mig slet ikke til at maale mig med dig«, lo Edith, »det har jeg aldrig gjort, store Søster«.

Edith var sin Moder til megen Hjælp i Huset, og det lavede Fru Kruse svært op at have Edith til at udgyde sit Hjertes smaa Bekymringer for. De gik Byærinder sammen, ned paa Amagertorv, hvor Fru Kruse nød Synet af de smukke, fristende Grøntsager, hvoraf kun en lille Portion fandt Vej til Kurven, som Edith bar.

»At tænke sig, at man skal staa her og betænke sig paa et usselt Fjerdingkar Ærter — jeg, som havde Overflod deraf hjemme!«

»Men saa sætter man jo langt mere Pris paa det lille Fjerdingkar«, trøstede Edith; »kan du ikke huske Mo'r, hvor tidt du var i Vinden med alle de mange

Ærter, der absolut skulde spises, og saa al det Besvær, du havde med at koge hen«.

»Tal ikke om det — jeg savner mange Gange om Vinteren mine henkogte Sager, naar jeg i Stedet for maa sætte stuvede Kartoffler paa Bordet«.

Lige overfor dette Svar var Edith heller ikke tvivlraadig. »Der var nu heller ikke mange, der havde det saa godt, som vi; du maa da ikke tro, at vi faae fin Gemyse til daglig der hvor jeg er — nej, vi leve pænt af Kaal og Kartoffler«.

»Men saa lærer du jo ikke noget Barn, og det var jo netop Meningen, at du skulde lære den finere Husholdning«.

»Jeg lærer at være økonomisk, og det er jo vigtigt for en tilkommende Husjomfru«.

»Ak ja, økonomisk — det har vi vist ikke været; jeg indrømmer nu, at det ikke havde skadet, ja, at det kunde have været gavnligt for os. Til dig Edith, der er saa fornuftig, kan jeg nok sige det, vi vare altfor rundhaandede, saa staar man bagefter med tomme Hænder. Det smerter mig dybt, at mine Børn skulle undgjælde derfor«.

»Det skal du ikke bekymre dig om, lille Mo'r, Eva er jo saa glad ved sin Virksomhed, og jeg som altid har holdt saa meget af Husholdning, og som slægter dig paa i den Retning, jeg er jo netop kommet paa min rette Hylde«.

»Du er en god Pige og en kjærlig Datter, mere kjærlig end Eva«.

»Nej, det er kun fordi Eva har saa meget andet at tænke paa«.

»Synes du ikke, at Eva har forandret sig?«

»Hun er jo bleven ældre og mere moden«.

»Og Olaf — har han forandret sig?«

»Nej, aldeles ikke — d. v. s. lidt mere alvorlig er han jo nok, men det er vi jo alle blevne siden vi forlode vort kjære, kjære Skovnæs«.

»Savner du det meget, min Skat?«

»Voldsomt — jeg mener, at jeg synes det er dejligt at tænke derpaa«.

»Jeg taaler det næsten ikke, de sørgelige Minder staa altid saa levende for mig; tal du med Olaf derom, han vil ogsaa sige, at der hænger Bedrøvelse derved«.

»Hvor kan det være andet, vor kjære velsignede Fader . . .«

»Tænker du endnu paa ham?«

»Om jeg gjør! — daglig«.

»Det tror jeg ikke Eva gjør; hun nævner ham aldrig. Hør, synes du ikke, at Eva tidt er underlig mod Olaf?«

»Jeg har ikke lagt Mærke dertil, jeg synes vi har det saa rart allesammen«, var det undvigende Svar.

»Maaske hun ogsaa er bedre nu, men hun har

ellers plaget ham, ja, og han er for god dertil. — Olaf, han er en sjælden ung Mand — du svarer ikke?»

»Jo, kjære Mo'r, du veed, at jeg altid har holdt af Olaf«.

»Men ikke saa meget som Eva«.

»Olaf og Eva ere jo saa godt som forlovede — sig mig, hvorfor skal det ikke være offenkendt?»

»Olaf vil først være Kandidat«.

»Altsaa til Nytaar — saa er Eva endnu ikke Student«.

»Jeg vilde ønske, hun aldrig blev det, for du skal se, der kommer kun Vrovl ud deraf«.

»Hvorfor det?»

»Fordi Olaf ikke vil holde af, at hver gaar sine Veje«.

»Men det følger da af sig selv, at naar Eva først bliver Olafs Kone, saa er det forbi med Studeringerne; synes du ikke ogsaa?»

»Jo, naturligvis, men det er et Spørgsmaal, om Eva synes det«.

Olaf var glad over Ediths Nærværelse. Hun forstod at sprede den Hygge over Hjemmet, som Eva ikke havde Tid til, og som netop ungdommelige Hjerter og Hænder saa godt formaar. Der stod altid fuldt med Blomster i Vaser og Skaaler, og Olaf folte sig stolt over, at den lille Have, som han havde

fremtryllet, afgav Stof dertil; han høstede nu Frugten af sin Virksomhed der; i det tætte Lysthus tilbragtes Sommeraftnerne, det blev ikke Eva, men Edith, der sørgede for at skaffe Forfriskningerne derned, men behageligt var det alligevel. Edith forstod ved ringe Midler at forvandle deres tarvelige Hjem til et ikke blot nødvendigt Opholdssted for Legemet, men tillige til Opbyggelse for Aanden. Eva smilte rigtignok spodsk af de smaa Opstillinger, som Edith fandt paa inde i Stuen; hun selv havde omhyggelig fjernet alt, hvad der ikke var strængt nødvendigt, og ogsaa faaet sin Moder dertil; men naar man saa Fru Kruses Glæde ved at gjense sine smukke, hengjemte Sager, fra den svundne lykkelige Tid, saa kunde man ikke andet end rose Edith for hendes Paafund.

Det er vist, at lyse, muntre Omgivelser har Indflydelse paa Sindet, men det vilde Eva ikke indrømme. »Om der staar en falmet Sofapude eller en frisk broderet, eller slet ingen Pude i Sofaen, forekommer mig at være en aldeles ligegyldig Sag, Puden kan hverken bidrage til eller forøge mit Velbefindende«.

»Det er mærkelig, saa lidt kvindelig Sans du har«, sagde Moderen, men det betragtede Eva som en Kompliment.

»Og æsthetisk Sans«, tilføjede Olaf.

»Jeg er fornøjet med min praktiske Sans«, svarede Eva.

»Livet bliver saa nøgternt, naar man helt skal undvære udvortes Forskjønnelse, og Ens Indre bliver saa tørt — kan du ikke mærke det paa dig?«

»Jeg vilde ikke sætte Pris paa et Indre, der behøvede udvortes Hjælpekilder«.

»Aa, lad nu ikke saa kjedelig, Eva, og gør dig ikke saa ophøjet over os andre!« afbrød Edith med sin friske Stemme.

Eva trak paa Skuldrene — det var ikke værd at disputere med Mennesker, der havde saa smaalige Interesser.

Det kunde ikke undgaaes, at der af og til kom smaa Uoverensstemmelser mellem Søstrene, der tjente til at belyse deres Karakterer, og det kunde heller ikke nægtes, at Eva ofte, trods al sin Kløgt, trak det korteste Straa; den aabne Naturlighed og Ligeformhed, hvormed Edith mødte og besvarede de Spørgsmaal og Emner, som Eva troede at kunne imponere sin yngre, »grønne« Søster med, vidnede om en sund, fornuftig Dømmekraft, der ikke lod sig vildlede af Spidsfindigheder, men gik den lige jævne Vej.

»Det er svært saa Edith har forandret sig i de tre Fjerdingaar, hun har været borte«, maatte Olaf tidt udbryde.

»Hun har udviklet sig«, svarede hendes Moder,

»hun var jo kun et Barn, da hun kom hjemme fra, og hjemme blev hun jo overskygget af Eva; Eva blev jo altid anseet for at være den livligste og den klogeste«.

»Mon Eva egentlig er klogere, jeg synes den lille Søster nok kan klare for sig«.

»Jeg kommer til at savne Edith meget, naar hun rejser igjen«, sukkede Fruen, »hun har alle de Egenskaber, der høre til en kjærlig Datter, hun forstaar at gjøre Hjemmet lyst og lykkeligt«.

Kontrasten mellem de to Søstre var meget iøjnefaldende for Olaf. Naar han saae, hvorledes Edith færdedes ude og inde, altid med et jævnt glad Humør, om end ikke overstrømmende livlig, og den trætte, overlegne, halv fornærmede Mine, som Eva lagde for Dagen, naar hun viste sig, saa ønskede han mange Gange, at Eva var Edith, og at Edith var den, som hans Hjerter havde valgt; med Edith kunde han tale naturlig og utvungen, med Eva var det ligesom de begge gik uden om et Punkt, der ikke maatte berøres for ikke at vække Disharmoni. For Olaf var ikke mere blind for, at selv om Eva tilsyneladende venlig og opmærksom hørte paa ham, saa stod hun alligevel udenfor Samtalen, de mødtes ikke i gjensidig Sympathi, det var ikke det Samliv, som den, der elsker, med Rette kan fordre, og som giver En Vished om, at man er gjenelsket. Dette Resultat

tat havde Ferien givet; han havde indseet, at han havde ladet sig vildlede af Evas overfladiske Medgjørighed; hun viste nu altfor ofte sit rigtige Sindelag, og det var alt andet end elskværdigt.

Eva havde selv valgt at holde sig fjærnt fra de andre om Hverdagene, men naar Edith og Olaf sade og spøjte sammen, kunde det undertiden hænde, at hun uventet kom ind til dem. Deres glade Stemning forstyrrede hende i Læsningen, hun blev utaalmodig, rynkede Panden og gik ind.

»Naa, Eva, kan du nedlade dig til os«, sagde saa Edith, og søgte at drage hende ind i Samtalen, men Eva hørte kun halvt efter, og sad og var adspredt og urolig.

»Se saa, nu er hun naturligvis hos sine kjære Boger, gaa du kun ind til dig selv igjen, for her hører du ikke hjemme«.

»Det er rart at blive bortvist i sit eget Hjem«, svarede Edith fornærmet.

»Det var jo kun Spøg« — Edith sprang op og vilde kjærtagne Søsteren, »men hvorfor vil du ikke mere være vor egen glade Søster Eva? Naar Boger kunne gjøre en saadan Forandring, saa vilde jeg aldrig mere røre dem«.

»Det forstaar du dig ikke paa, Barn«, svarede Eva overlegent, idet hun unddrog sig Ediths Kjær-

tegn; »man kan ikke altid blive staaende paa samme Standpunkt«.

»Jo, det forstaar jeg godt — man skal altid gaa fremad, men ikke tilbage«.

Olaf sendte Edith et bifaldende Blik, hun havde jo selv vist, hvilke Fremskridt, hun havde gjort. Eva opfangede dette Blik og sagde med en kort Latter: »Hvor du og Olaf ere blevne intime i den sidste Tid, og hvor smukt enige I ere i Eders Anskuelser om mig«.

»Det er bare fordi, vi begge holde saa meget af dig«, svarede Edith varmt.

»Det er en mærkelig Maade at vise sin Kjærlighed paa — bestandig at kritisere«.

»Nu er du uretfærdig«, tog Olaf Ordet, »jeg synes, du maa have mærket, at jeg altid undgaar at berøre visse Emner, der mulig kunne støde og saare dig«.

Men saa tænker du saa meget desto mere, og dine Tanker gaa ikke i samme Retning som mine«.

»Mine Tanker og Meninger kan jeg ikke forandre, de skifte ikke om«.

»Han er sejt«, tænkte Eva. »Oluffa saae rigtig, men han har havt det altfor godt i den sidste Tid, det er paa Tide at begynde at pine ham lidt; lad ham kun gaa i Spænding og føle lidt Uro med

Hensyn til mig og mine Følelser; han skal dog ikke være saa sikker paa, at jeg tager ham«.

Eva var glad over at Ferien var tilende, og Ediths Ophold i Hjemmet forbi. Der var noget ved Edith, der irriterede hende; i hende havde hun ingen Allieret faaet, og Søsteren havde dog altid seet op til hende som den mere begavede; det havde de da forresten allesammen gjort i Hjemmet, Olaf med, men nu, da hun netop kunde gjøre Krav paa deres Beundring ved det pligtopfyldende Liv hun førte, og al den anstrængende Læsning, saa smulrede Beundringen saa underlig væk, og hun havde ikke mere det Herredømme over sine Omgivelser som tidligere. Det harmede hende, ikke at blive paaskjønnet, og hun mente at have Grund til at beklage sig.

»Jeg er glad over at vi atter ere komne i de gamle Folder«, sagde hun, da Familien efter at have fulgt Edith til Jernbanen, igjen befandt sig hjemme i Lejligheden paa Nørrebro. »Edith kan være meget rar, men det evindelige Smaapjat hele Dagen igjen- nem har virkelig forstyrret mig ikke saa lidt«.

»Herregud, det har jo været Ferie, ogsaa for dig, mit Barn, du har heldigvis ingen Kursuslæsning havt!«

»Jeg synes, at Edith har været en Solstraale for os alle«, udbød Olaf, der var vred over Evas ukjær-

lige Ord, »her bliver mærkelig tomt og bart uden hende«.

»Ja, herefter tænke vi ikke paa at more os, tage i Skoven o. s. v.«, svarede Eva stramt, »det er paa Tide at man bestiller noget ordenligt, Ferien er udløben, og hver gaar til Sit«.

»Du behøver ikke at være bange for at jeg skal forstyrre dig«, sagde Olaf; »I ville ikke komme til at se mig ofte herude; i Vinter skal der arbejdes strængt«.

»Det skal der«, sagde Eva med Eftertryk.

»Gud hjælpe mig stakkels Kone«, tænkte Fru Kruse, »jeg kommer til at sidde meget ene, naar hver gaar til Sit«.

va behøvede ikke at beklage sig over at blive overhængt af Olaf, for denne sad mest hjemme, over Bøgerne. Det var mere Tanken paa den ensomme Fru Kruse, der drev ham ud paa Nørrebro, end egentlig Eva. Eva havde kastet sig med Energi over Læsningen, hun mærkede selv, at hun var nødt til at anspænde sin Flid og sine Evner, hvis det skulde lykkes hende inden et vist Tidsrum at tage Artium. Hendes Ærgjerrighed sporede hende frem, for det vilde jo være meget nedværdigende for hende, at Kammeraterne skulle naa Maalet før hende. Noget ualmindelig lyst Hoved havde Eva paa ingen Maade, og det var vist et stort Spørgsmaal om hun, hvis hun slap gennem Studenterexamen, kunde naa videre, men i hendes egne Tanker var der naturligvis ingen Grænser for hvad hun kunde udrette.

Det blev en ensformig, lang Vinter, uden Spor af Adspredelse, hverken for Eva eller Olaf. Eva havde ikke engang den Adspredelse at kunne pine Olaf, som hun havde foresat sig; han kom saa sjældent, at hun næsten var fornærmet derved, og ligeoverfor sin Moder kom hun ofte med Hentydninger dertil.

»Man kan just ikke sige, at han længes meget«, sagde hun spydigt. Jeg synes hans Deltagelse for os er betydelig kølnet«.

»Nej, deri tager du fejl, han omfatter os alle med Interesse; jeg maa altid gjemme Brevene fra Edith til ham, og læse dem højt for ham«.

»Ja saa, kan Edith skrive nogenlunde godt for sig?«

»Ediths Breve ere som hun selv, kjærlige og op-
rigtige«.

»Naa, saa det er det, I bestiller, naar I ere ene sammen; jeg har tidt tænkt paa, hvad I i Grunden morede Eder med«.

»Naar Olaf dog ikke kan faae dig i Tale, maa han søge anden Underholdning; du kunde ogsaa gjerne være lidt mere inde«.

»Det vilde virkelig være altfor stort Tidsspilde; næste Gang Olaf kommer, saa seer I mig ikke engang ved Aftensbordet, jeg vil have Maden bragt over.

Jeg skal nok give ham andet at tænke paa, end den dumme Ediths Breve«, var Evas smukke Forsæt.

»Men hvad skal det sige — vil du ikke engang tage dine Maaltider med os mere?«

»Nej, foreløbig ikke; jeg vil ikke ærgres og irriteres, og det bliver jeg ved at være sammen med Olaf«.

»Olaf — han er jo det fredsommeligste Menneske!«

»Olaf er baade egensindig og egenkjaerlig, for at vinde mit Hjerte maa man være ganske anderledes, det kan du hilse og sige ham«.

»Eva, vær nu ikke urimelig, du sætter Olafs Taalmodighed paa for stor en Prøve«. Ved sig selv tænkte Fru Kruse: »Det skulde ikke undre mig, om Olaf begyndte at mærke, at han har taget fejl med Hensyn til Eva, saa lidt elskværdig og lunefuld hun er bleven«.

Det var kun ved enkelte Lejligheder at Eva saaledes gav sine Følelser Luft; til daglig Brug var hun ordknap og kort for Hovedet. Der var dødt og stille i Huset, Eva sad i sit Værelse og Moderen i sit, nogen fortrolig Samtale eller Tankeudveksling fandt ikke Sted. Fru Kruse var nær ved at glemme at tale, Aften paa Aften sad hun der ene, overladt til sig selv. Olafs Besøg vare de eneste Lyspunkter i Ensformigheden.

»Naa, hvordan gaar det?« spurgte han.

»Aa, jo — ved det gamle«.

»Har Mo'r været ude idag?«

»Nej, Vejret var saa slemt«.

»Har her været Besøg?«

»Nej, her kommer jo aldrig nogen«.

»Og Eva?«

»Jo, Tak, hun har det godt, men iaften bliver hun paa sit Værelse. Du maa lade dig nøje med mit Selskab«.

Saadan hed det sig herefter hver Gang, at Olaf kom derud. Eva viste sig ikke. Fru Kruse saae, at Olaf blev tankefuld; der trak Skyer op paa hans Pande, men pludselig kunde de drive over.

»Hvis du vil sige Godaften til Eva kan du godt kigge ind til hende et Øjeblik«, sagde Fru Kruse en Aften, da de havde siddet lidt sammen.

»Bevares nej, jeg vil ikke forstyrre, ikke gribe ind i Evas Liv«.

Fru Kruse syntes, at han sagde det med en egen Betoning, som om han havde taget en Beslutning. I næste Øjeblik vendte han sig smilende om imod hende. »Naa, og hvad skriver saa Edith?«

»Ja, lad mig se, hvor gjorde jeg af Brevet . . . og hvor er mine Briller?«

Kort efter vare de fordybede i Ediths smaa Udgødelser paa Papiret:

»Du kan tro, søde Mo'r, at her er skarpt Vintervejr. Sneen ligger mange Fod høj, og jeg har maattet indstille mine daglige Spadsereture, for koldt er her tilgavns, navnlig i Kjøkkenet, saa jeg takker dig for de varme Pampusser, du sendte. I Søndags Morges lod Forpagteren spænde for Kanen, og vi havde en henrivende Tur, først igjennem Skoven, hvor Træernes Grene saa ud som det fineste Kniplingsværk, og senere ned til Landsbyen. Jeg fik Lov at staa af paa Vejen hos Per Husmand og bringe nogle varme Strømper til Børnene, af dem du veed jeg strikker i Mørkningen. Da jeg kom hjem fik jeg travlt med at lave Frokost, for der var kommet uventet Fremmede; jeg kom ikke selv med til Bordet, for jeg maatte passe min Karbonade, og saa tage fat paa at røre Buddingen til Middag. Jomfruen havde nemlig faaet Lov at gaa til Gudstjeneste.

Jeg synes udmærket godt om den Bog, Olaf sendte mig, og hvis han har Lyst til at høre min Mening om den, saa falder den omtrent sammen med hans, kun finder jeg, at han er lidt vel stræng i sin Dom om Frøken Flindt, for han maa huske paa, at man ikke kan faae alle Mennesker i den samme Form, og fordi

hun nu ikke svarer til hans Ideal, saa kan en anden Mand maaske finde hende meget tilpas til sig«.

Fru Kruse holdt op med Læsningen.

»Ja, saa er der kun nogle Kommissioner, Hilsener til Eva og andre Smaating, som ikke kan interessere dig«.

»Det er et sundt Liv, Edith fører, og det lader til at bekomme hende vel. Rejser hun hjem til Jul?« spurgte Olaf.

»Nej, jeg tror det ikke«.

»Det mente jeg ellers var Aftalen«.

»Ja, men hun er bange for at gjøre Forstyrrelse hjemme«.

»Det vil sige, Eva er bange for at forstyrres«.

»Ja, Edith har jo ungt Blod, hun kan ikke sidde saa stille som vi andre«.

»Og hendes Smaapjat afficerer Søsteren«. Olaf sprang op og tog et Par hastige Skridt hen over Gulvet. »Hvor har jeg dog havt mine Øjne henne, at jeg nogensinde kunde se mere i Eva end i hende! Ja, kjære Mo'r, dig skylder jeg at være aaben — jeg elsker ikke Eva mere!«

»Men Gud dog, er det kommet saa vidt!« udbrød Fru Kruse bestyrtet.

»Det er kommet lidt efter lidt, det maatte saa Ebbe og Flod.

komme; hvor er det muligt, at jeg med mit varme, fyrige Blod, mit ungdommelige Sind kunde lade mig nøje med de Smuler, som Eva har givet mig? Hendes Hjerte er jo blevet mere og mere tørt og indskrumpet, jo mere Lærdommen er skredet frem; hun er slet ikke mere den, som jeg engang elskede, til hvem jeg knyttede alle mine lyse Drømme. Det er ikke Lærdommen, der skræmmer mig, men den Kulde, der følger med Lærdommen, og som spaar mig en alt andet end lykkelig Fremtid. Gud være lovet at jeg er kommet paa det Rene dermed, og ikke behøver at stille mig hindrende i Vejen for Evas Planer; jeg opgiver hende frivilligt«.

»Men Eva, hvad vil hun sige dertil?«

»For Eva vil det kun være et generende Baand, som herved afrystes; men Mo'r skal ikke endnu tale til hende derom; jeg skal selv sige det til hende, naar hun giver mig Lejlighed dertil; foreløbig holder hun mig jo i Afstand, og giver mig derved et Bevis paa, at hun ikke bryder sig om mig«.

»Men er du ogsaa sikker paa, at du ikke mere elsker Eva?«

»Ja, Mo'r, den Vished fik jeg i Sommer. Ifjor vilde det have været mig en Kval at opgive hende, men man kan ikke altid blot leve af sine egne Følelsers Varme, man maa have Gjengjæld, Sympathi. Eva er ikke mere det Ideal, jeg engang tilbad, og

hun formaar ikke mere at bringe mit Hjertes Strænge til at slaa — det er altsammen forbi«.

»Det har allerede anet mig, og dog tror jeg, at Eva vil blive meget overrasket, men det er vist bedst saaledes for Eder begge«.

»Ja, siden jeg har faaet Klarhed i Sagen, føler jeg mig langt lettere tilmode og lykkeligere«.

Fru Kruse havde kun Grund til at tro Olaf, thi han saae slet ikke nedslaaet ud; han var nok bleven en Del alvorligere i den senere Tid, men ogsaa mere mandig og villiefast. Alligevel saae hun bedrovet op.

»Saa mister jeg vel dig?«

»Nej, hvorfor det? Jeg kan jo godt blive ved at være Evas Broder og din Søn, og du maa da ikke tro, at jeg vil svinge mine Pligter imod Eder. Jeg har tænkt nøje derover; Eva vil efter al Sandsynlighed drage ud i Verden, enten som Læge eller Lærerinde — hvilken Livsstilling det nu bliver, hun vælger — og saa kommer du, Mo'r, til at bo hos mig«.

»Og Edith?«

Olaf sprang op for at skjule den Rødme, der pludselig sprang frem paa hans Pande. »Edith maa selv afgjøre, hvor hun vil være — hos mig er hun inderlig velkommen«.

Fru Kruse, der under Samtalen havde siddet med Ediths Brev i Haanden, foldede det sammen og lagde

det ned i Sykurven; saa rejste hun sig op og gik ud for at lave til Theen. Men næppe var hun ude af Døren, før Olaf havde Brevet i Haanden. »Om der dog ikke skulde findes en extra lille Hilsen til mig . . . jo vist er der — den glemsomme Mo'r har ikke afleveret den«. — »Hils Olaf mange Gange, ham savnede jeg paa Kaneturen igaar, for er der nogen, der forstaar at nyde Naturens Skjønhed, er der nogen, der kan gjøre andre opmærksom paa den, og er der i det hele taget nogen, der føler og lever fuldt ud, saa er det Olaf«.

Olaf klippede behændigt disse Linier ud af Brevet, og gemte dem i sin Lommebog. Udenfor hørte man Stemmer, der forsvandt i Retning af Evas Kammer.

»Det var blot Evas Kursuskammerat, Oluffa Sperping«, meldte Fruen, da hun kom ind igjen, »jeg bad hende til The, men hun foretrak at faae Øl og Smørrebrød over paa Værelset«.

»Maaske ogsaa en lille Pibe Tobak?« spurgte Olaf.

»Nej, saa galt er det dog ikke, skjøndt Oluffa er meget emanciperet. Cigaretter ryger de jo nok, men det er nu saa almindeligt«.

»Ja, desværre — ryger Edith ogsaa?«

»Bevares nej, det forstaar hun sig rigtignok ikke paa«.

»Har Frøken Sperling stærk Appetit, eller spiser hun som en Spurv?« spurgte Olaf, der pludselig var kommet i godt Humør, og tilbød at hjælpe Fru Kruse med at smøre Smørrebrød til de studerende Damer.

»Skal det ikke ogsaa være en lille Snaps?«

»Vi har for Øjeblikket ingen Kognak i Huset«.

»Naa, det er Kognak, der bruges!«

»Ja, Eva tager det undertiden som Medicin, hun siger, det styrker de slappede Nerver«.

»Ja, saa velbekomme Damerne! Nu burde jeg vel egentlig som ydmyg Tjener — det er jo Manden, der efter den moderne Opskrift skal forrette kvindelig Tjeneste — bringe Bakken med Aftensmaden over paa Studerekammeret, hvis jeg ikke derved forstyrrede Studierne, saa det gik ud over Homer og Virgil«.

»Nej, kom nu Olaf og lad mig faae Fadet; det passer sig bedst, at jeg gaar«.

»Mener du virkelig, at det passer sig for en ældre Kone at gaa og varte sin Datter op?«

»Husvæsenet er nu engang mit Departement, lad mig om det«.

Inde i Værelset sad Eva og Oluffa, da Moderen beskedent bankede paa, inden hun traadte ind.

»Tak, Mo'r, du kan sætte det der; er Olaf derinde?«

Eva vidste godt, at Olaf var der, men hun ønskede ogsaa, at Veninden skulde have det at vide.

»Hvordan gaar det med dine private Sager?« spurgte Oluffa, da Fru Kruse havde fjernet sig.

»Jeg har ikke havt synderlig Tid til at beskjæftige mig med dem«, svarede Eva.

»Men han sværmer vel stadig omkring dig, kan jeg tænke — aander i din Nærhed, skjøndt Dørene ere lukkede imellem Jer — det er rigtignok smal Kost du sætter ham paa; faaer han saadan en Behandling hver Gang han kommer? Det er udmærket! Saadan skal han have det, lad ham kun sukke og lide, og hør, veed du hvad, du vil da ikke bøn-høre ham før du bliver Student? Det giver dig mere Anseelse, og du kan da heller ikke have ham hængende over dig til at forstyrre dig i din Læsning?«

»Hvis jeg forlover mig, vil det slet ikke gjøre nogen Forandring i min Levevis«, erklærede Eva med Værdighed; »hver passer Sit, skulde jeg mene; desuden rejser Høyer bort strax efter Examen; han skal være Fuldmægtig hos en Byfoged i Jylland«.

»Se se, ja, det er jo det allerheldigste — alligevel skader det ikke at gjøre Kontrakten, Forlovelseskontrakten saa sikker som mulig for dit Vedkommende, at du kan have Garanti for at han holder de Betingelser, som du stiller, for jeg antager da,

at han er tilstrækkelig overbevist om, at det ikke er Leg, men Alvor med din Livsgjerning«.

»Det tror jeg nok, han har da i al Fald havt Syn for Sagen. Denne Vinter har jeg udelukkende helliget mig mit Arbejde«.

Ja, hvis Mændene ikke beundre os Kvinder for vor Energi, saa er det virkelig den rene og skjære Jalousi — og seer du, min Pige . . .«

Oluffa var nu kommet op paa sin Kjæphest, og den lod hende ikke hvile, før hun havde holdt et af de velbekjendte Foredrag, som hun mente Eva havde godt af at høre gjentage, for hun betragtede stadig Eva som mindreaarig i Modsætning til sig selv, og vist er det, at Eva heller ikke havde en Fjerdedel af Oluffas Suffisance. Men der hang altid en hel Del ved, naar Oluffa aabnede sin Veltalenheds Sluser og støttede Eva i hendes oprigtige Ønske, at være med i den fælles Opgave — Kampen for Kvindens Rettigheder.

. . . Lige efter Nytaar skulde Olaf op til mundtlig Examen; den skriftlige var vel afsluttet før Jul. Fru Kruse, der vidste Dagen, gik i Spænding om Resultatet, men var dog temmelig sikker paa, at det vilde blive første Karakter.

Samtidig fyldtes hun med Uro med Hensyn til hvilken Virkning Olafs forandrede Forhold til Eva vilde fremkalde i Hjemmet, hun var ikke aldeles vis

paa, om Eva vilde tage Olafs Tilstaaelse godt op. Eva, der selv ikke tog det saa nøje med at tilside-sætte og negligere andre, var altid meget prikken med Hensyn til andres Opførsel imod hende.

Saa kom endelig den skjæbnesvangre Dag, og ud paa Eftermiddagen modtog Fru Kruse Underretningen om det lykkelige Udfald af Examenen. I Brevet til Moderen laa et til Eva; Fru Kruse lagde det ind paa Evas Værelse, mens denne var paa Kursus, og sad saa og ventede paa hendes Hjemkomst, idet hun tænkte paa, at denne Examensdag, som de havde gaaet og glædet sig til i aarevis, nu den var indtruffet, dog ikke kunde blive en Festdag. Hvor gjerne havde hun ikke arrangeret en lille Overraskelse, — hvor tidt havde hun ikke udmalet sig Examen og Forlovelse smeltet sammen til en smuk Familiefest, hvor hun ved denne sjeldne Lejlighed dog nok maatte have Lov til at vise lidt mere end den knebne Gjæstfrihed, der bestod i at byde paa The og Smørrebrød. Og nu var desværre alle de glade Forhaabninger sunkne i Grus; Eva blev ikke en brav Mands Brud, og havde selv, ved at lænke sig til Bøgerne, skilt sig fra det kjærlige Hjerte, der saa varmt havde budt sig en Række af Aar; det var ikke Olafs Fejl, at det var kommet saaledes. Hun selv beholdt ham dog altid som sin

Søn, han havde jo sagt, at hun og Edith . . . se saa, nu gik Entrédøren, det var Eva, der kom hjem.

Fru Kruse blev siddende i Morket ved Skjæret fra Kakkelovnsilden; imod Sædvane tændte hun ikke Lampen strax ved Morkets Frembrud.

Eva var hurtig løbet ind paa sit Værelse, strog en Svovlstik af, og opdagede Brevet. Hun kjendte Olafs Haandskrift og troede at vide, hvad Brevet indeholdt. Nu skulde hendes Skjæbne altsaa afgjøres — forloves eller ikke forloves. Hun var kommen paa det Rene med sig selv, at hun vilde vælge det første, og hun ansaa det heller ikke for heldigt at lade Olaf vente længer; hun var i den senere Tid ikke saa aldeles sikker paa, at hun kunde beholde sin Magt over ham, naar han først var borte. Eva gjennemløb endnu engang i Tankerne disse Ting, mens hun rolig afførte sig sit Overtøj, og tændte Lampen for at læse Brevet. Der var ingen Hjertebanken at mærke, ingen længselsfuld Spænding med Hensyn til Examens Udfald, som enhver varmtfølende Kvinde, hvis Tanker dvæler hos den Elskede, vilde have følt — nej med slige Dumheder befattede hun sig ikke, dertil var hun for tør og beregnende.

Men Eva havde dog regnet galt i dette Tilfælde, baade for sit eget og Olafs Vedkommende. Da hun opdagede, at det ikke var det forventede

officielle Frierbrev, men noget ganske andet, en Frasingelse, Opsigelse, saa var det lige med Et forbi med Evas Ro. En flammende Rødme, en heftig Bevægelse, og Brevet laa paa Jorden, tillige med den Triumf, som hun mente at skulle fejre over Olaf. Mens hun havde troet at gjøre ham myg, saa var det ham, der ydmygede hende, for paa anden Maade kunde hun ikke opfatte hans Handlemaade. Hun havde kun Sans for sig selv og den store Ydmygelse hun led, og tiltrods for den kjærlige Maade, hvorpaa Brevet var affattet, tiltrods for de Hensyn, han viste hende ved at lade hende forstaa, at han vistnok kun imødekom hendes egne Ønsker ved at frasiage sig en Kjærlighed, som han saae var udtorret i hendes Hjerte — tiltrods for den broderlige Æmhed, han lod komme tilsyne i hver Linie af Brevet, der var skrevet med en alvorlig Mands sunde Dømmekraft og Omtanke, saa havde Eva ingen Undskyldning for ham. Hun havde kun Øje for det beskæmmende i at han havde revet sig løs, han, hvis Skjæbne hun troede at holde i sin Haand, med Magt til enten at kunne gjøre lykkelig eller ulykkelig.

Der blev en underlig Stilhed i Stuen ovenpaa Evas første ophidsede Udbrud. Hun sad med det glødende Hoved i sine Hænder, prøvende paa at bekæmpe sin Harme og gjenvinde sin Ligevægt; der var Ingen, Ingen der skulde ane, at hun led! —

Var det alene Forfængelighed, krænket Stolthed, der bragte hendes Sind i saa heftig Bevægelse! Eller var der i den skjulteste Krog af hendes Indre dog maaske et lille hemmeligt Rum, hvis Lukke ikke var saa fast tilsluttet, at det ikke nok kunde springe op ved en ualmindelig Berøring? Naar man er knap 20 Aar, saa kaster man ikke ungdommelige Følelser helt bort, og selv om man tror sig hævet over erotiske Følelser, saa lader disse sig ikke sætte helt i Skygge, fordi Forstanden mener at have første Ret.

Som Eva sad der ved Bordet og stirrede frem for sig, saa kom der et Øjeblik, hvor alt hvad der hidtil havde fængslet hendes Interesse, Bøgerne, Studierne, forekom hende som en død, tom Magt lige overfor det ene væsentlige — Livet med sine levende Følelser, Smerter, Glæder, Haab, Skuffelser, alt det, som nu vældede ned over hende, og som hun havde troet ved sin egen Villie at kunne beherske, undertrykke. Havde Olafs Hjerte endnu hængt ved hende, hvem veed om ikke dette Øjeblik var blevet et Vendepunkt i hendes Liv, og hun maaske dog gjerne havde ofret ham baade sin Stolthed og Ærgjerrighed; men som Forholdene nu vare, med den krænkende Kjendsgjerning for Øje, at Olafs Lykke ikke mere afhang af hende, havde hun intet Valg. Der var kun Et at gjøre — at ruste sig med den fornødne Ligevægt og endnu mere energisk end

hidtil vandre videre ad den Vej, som havde skilt hende fra Olaf.

Det varede længe, inden Eva kom ind i Stuen til Moderen, men hun mente ikke godt at kunne lade det være; hvis hun blev ovre hos sig selv vilde hendes Moder deraf drage fejlagtige Slutninger. Fru Kruse havde faaet sig et lille Blund, og foer forskrækket op ved Evas Udraab: »Siddet du endnu i Mørke, Mo'r!«

»Ja, jeg sad og tænkte paa Olaf — det er jo saa glædeligt for ham!«

»Hvilket!« kom det skarpt fra Eva.

»Veed du det ikke — Examenen, og det endog med Udmærkelse«.

Eva havde slet ikke skænket det en Tanke. »Ja, det er vist meget udmærket, som alt hvad Olaf gjør. Du veed maaske jeg antager, at han har betroet sig til dig, at han har opgivet sin Forælskelse, den saa meget lovpriste Følelse fra Skovnæs, og for Fremtiden renoncerer paa sin elskede Eva. Der kan man se, hvor lidt Hold der er i ungdommeligt Sværmeri; det er saamænd godt, at jeg aldrig for Alvor har stolet derpaa, eller gjort mig Illusioner, og endnu mere heldigt, at jeg kan staa paa mine egne Ben og ikke være afhængig af, om man vil have mig til Kone eller ej«.

Fru Kruse saae op; der var noget i Datterens

Tone, der ikke huede hende. »Jeg synes du vender Forholdene om; det er jo ikke ham, men dig, der har berøvet ham hans Illusioner; du har da ingen Grund til at beklage dig, du har jo selv forberedt det Hele. Jeg er da ikke gaaet omkring og været aldeles blind«.

»Det er i al Fald godt, at jeg har taget mine Forholdsregler, og det ligger slet ikke for mig at sørge over en tabt Kjærlighed; det er kun fordi at Olaf altid har pukket paa sin Trofasthed, at jeg nu finder han staar i et mindre heldigt Lys«.

»Jeg vilde snarere kalde det Pjaltethed, hvis han blev ved at være trofast mod noget, som havde tabt sin Værdi«.

»Ja du skal naturligvis altid undskyldte ham . . . det undrer mig forresten, at du tager det saa roligt, du har dog altid ønsket at se mig gift«.

»Ikke mere, det passer du slet ikke til; du vil ikke kunne gjøre en Mand lykkelig, der skal mange Egenskaber til for at være en god Hustru«.

»Saa er det heldigt, at jeg selv har bestemt aldrig at gifte mig, for saa behøver vi ikke at strides om det; i det Hele taget tænker jeg, at denne min Ikkeforlovelse vil give min Karrière et gunstigere Sving. Det er aldrig godt at skulle dele sig — nu er jeg heldigvis fri for hæmmende Baand — det er ligefrem en Lettelse, for dette Forhold til

Olaf har trykket mig; jeg nænnede jo ikke helt at betage ham Haabet, saa jeg er glad ved at han selv har taget Initiativet. Herefter haaber jeg ogsaa, at du, Mo'r, lader mig gaa mine egne Veje — det er da det mindste, jeg kan forlange«.

Evas Stemme klang skarp og afbrudt; Fru Kruse kunde ikke se, at hun tilbagetvang nogle bitre Taarer, der vare i Færd med at bryde frem, men hun kunde mærke paa Stemmen, at der var noget galt paa Færde. Hun rejste sig op, og nærmede sig Datteren.

»Det har du jo altid gjort, Eva, aldrig spurgt mig tilraads, ingen Fortrolighed havt; Eva, Eva, du er dog mit Barn, husk paa at du har været min Øjesten . . . har du slet intet paa Hjerte at betro din Moder; lad dog for Guds Skyld dit Hjerte tale«.

»Mit Hjerte det har talt«, svarede Eva med tilkæmpet Fatning.

»Og hvad svarer du saa Olaf paa hans Brev?«

»Der er intet at svare — hans Brev kræver intet Svar«.

»Du og Olaf maa skilles som gode Venner, hører du, Eva, og det maa ske inden han rejser fra os«.

»Venner eller ikke Venner — Olaf har jo vendt os Ryggen, saa jeg synes den Sag er afgjort«.

»Olaf vil altid vedblive at være min Son, og han vil aldrig slippe os, dertil har han os for kjær«.

»Det er Mindet om Skovnæs, der binder ham til os, og han synes han skylder sig selv at holde fast ved det Minde; han er en taabelig Idealist. Men du kan gjerne hilse ham fra mig og sige, at jeg har modtaget hans Brev, og at jeg bifalder hvad han har skrevet«.

»Det er drøjt for mig, at jeg ikke skal trykke ham i mine Arme idag og ønske ham til Lykke«, klagede Fru Kruse.

»Ja, Gud maa vide, hvad der skulde hindre dig deri . . . jeg kan saa godt gaa, hvis jeg generer. I to har det jo altid bedst alene sammen«.

»Eva, Eva, nu taler Hovmodets Djævel i dig — bøj dig, føj dig, bliv Kvinde«.

»Nu mindre end nogensinde; du og Olaf I jager mig jo selv ud paa den Vej, som jeg maaske havde forladt, hvis Olaf var bleven mig tro. Ja, Mo'r, I tror altid slette Ting om mig, men I tager fejl«.

Eva brast pludselig i Graad.

»Græd kun, Barn, græd, det er menneskeligt, og det geraader dig til Ære. Der er intet, der er værre, end naar en Kvinde i sit Livs vigtigste Øjeblikke ikke kan føle Velsignelsen af bevægede Følelsers Udbrud. Vorherre holde sin Haand over

dig«. Fru Kruse kyssede bevæget Eva — man hørte i det samme Entréklokken lyde.

Eva sprang op. »Jeg er ikke hjemme for nogen — allermindst for ham. Sig, at jeg har Hovedpine«. Hun løb ind paa sit Værelse, slukkede Lampen og kastede sig paa Sengen.

Et Øjeblik efter aabnedes Døren, og Moderen meldte: »Det er kun Oluffa, maa hun komme ind?«

»Nej, nej!« udbrød Eva heftigt.

»Hun ønsker blot at hente en Bog«.

»Giv hende den; den ligger paa Bordet tilvenstre; du kan sige, at jeg har overanstrengt mig ved at sidde for længe oppe i Nat, men at det nok gaar over til imorgen«.

Eva var glad ved at høre Oluffas Skridt fjerne sig ned ad Trappen. At se hende nu efter hvad der var hændet, vilde være en endnu værre Tortur end at træffe Olaf. Hun, Veninden, lige overfor hvem hun havde været saa sikker i sin Sag, hun maatte aldrig vide, hvordan det egentlig forholdt sig, ikke faae Kundskab om hendes Beskæmmelse.

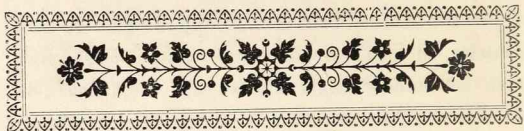
»Gud give jeg kunde være noget for Eva«, tænkte Fru Kruse, og aabnede varsomt Døren. Eva havde rejst sig fra Sengen, tændt Lampen og flyttet en Stol hen foran Bordet.

»Tak, Mo'r, jeg ønsker helst Ro nu, Ro til at læse«. Hendes Stemme var fuldkommen rolig og

behersket. »Du havde maaske gjerne seet en Fortsættelse af den rørende Scene inde i Dagligstuen, men det rørende ligger ikke for mig. Min Bevægelse derinde skyldtes kun Nervøsitet — jeg er virkelig bleven en Smule overanstrengt«.

Fru Kruse lukkede Døren med et Suk, men Eva vendte sig mod sine Bøger, de skulde give hende Trøst og Opmuntring; hun fæstede Øjnene paa de trykte Blade, men længere kom hun ikke, Bogstaverne stirrede hende saa koldt, haanende, udeltagende imøde — hun kunde ikke faae nogen Mening, noget Indhold ud af dem.

Olaf havde tilbragt Aftenen i Selskab med nogle af sine Venner og nybagte Kandidater. En naturlig Takt afholdt ham fra at tilbringe Dagen der, hvor det havde været en Selvfølge han fandtes, hos sin kjære Mo'r, som han altid kaldte hende; selv stod han jo uden nære Slægtninge. Men Glæden over den vellykkede Examen var stærkt blandet; det var umuligt for ham at skilles fra en Fortid, se et Forhold opløses, der havde bragt ham saa mange baade glade, bedrøvede og skuffede Timer — de sidste vare de hyppigste — uden at lade sig anfægte deraf. Hans Tanker vare hos Eva; nu, da hun ikke stod hans Hjerte nær paa samme Maade som tidligere, kunde han være overbærende, føle mere Sympathi for hende. Han var overbevist om, at hans forløsende Ord i Brevet kun kunde vinde Anklang, men han længtes efter at faae bekræftet, at de

herefter vare gode Venner, som Broder og Søster. Derfor vilde han derud næste Dag, thi Eva havde intet Svar sendt; han havde dog ventet nogle Ord fra hende, ja, han havde været naiv nok til at tro, at hun vilde have sendt ham en Lykønskning.

Fru Kruses Lykønskning, da hun endelig tryk kede Olaf til sit Bryst, var saa varm og inderlig, at den kunde gjælde for ti.

»Og Eva?« spurgte Olaf, da han var kommet til Sæde, »hvordan har hun optaget mit Brev; hvad siger hun?«

Fru Kruse var i Tvivl derom. Evas vekslede Stemning gav hende ikke Nøglen til hendes inderste Tanker. »Jo, tilsyneladende er hun tilfreds, men...«

»Men?«

»Ja, jeg veed ikke rigtig, men Evas Væsen huer mig ikke; det er ligesom hun alligevel er vred paa dig, og mener eller tænker, at du ikke har handlet rigtig gentilt imod hende, men det kommer vel af, at hun i saa mange Aar har troet sig bundet til dig?«

Olaf havde rejst sig og gik op og ned ad Gulvet; Fru Kruses Ord havde pludselig givet hans Tanker en ny Retning.

»Eva kan paa en Maade have Ret, naar hun mener, at jeg ikke har opfyldt mine Forpligtelser imod hende, men det er ikke et Øjeblik faldet mig

ind, at hun vilde holde fast paa mig, naar hun hørte, at mit Hjerte ikke tilhørte hende?»

»Det er der jo heller ikke Tale om«, afbrød Fru Kruse, »og du skal ikke lægge Vægt paa, hvad Eva mener, for med Hensyn til hende staar du fuldkommen fri for Ansvar; hun er jo selv Skyld i, at det er gaaet som det er«.

Men Olaf lod sig ikke stille tilfreds; han holdt ikke af, at der kunde rejses Tvivl med Hensyn til Berettigelsen af hans Handlemaade. »Vi maa huske paa, at jeg altid, lige fra I flyttede til Byen, har paaberaabt mig min Ret som Eders Støtte og Beskytter, og talt om Evas Fremtid, som den hun trygt kunde lægge i mine Hænder. Kjære Mo'r, hvis der kan være Tvivl om, at jeg handler mindre hæderligt ved at opgive Eva, saa tager jeg mine Ord tilbage, de Ord jeg skrev igaar; jeg vil ikke staa for Eder som den, der har brudt et gammelt Løfte af egenkjærlige Grunde — Eva maa selv dømme, og bestemme hvorvidt hun giver mig min Frihed tilbage«.

Fru Kruse rystede paa Hovedet. »Eva vil aldrig holde dig tilbage imod din Villie, dertil er hun altfor stolt«.

»Jeg maa tale med Eva, alt maa være klart imellem os, min Ære taaler ikke, at man kaster en Plet paa den. Gud skal vide, at min Beslutning

har kostet mig megen Kamp, og havde jeg ikke den sikre Vished for, at Eva ikke elsker mig, saa havde jeg aldrig gjort Alvor deraf, selv om jeg var paa det Rene med mine egne Følelser. Vor Forlovelse har aldrig været offentlig, men kun en stiltiende Overenskomst, derfor skrev jeg til Eva saa aabenhjertig igaar, men der er noget, der hedder at være moralsk forpligtet, og det er mulig, at jeg ikke har taget tilstrækkelig Hensyn dertil«.

»Blot jeg aldrig havde nævnet de løse Ord, som Eva har ladet falde«, klynkede Fru Kruse, »nu er du i Stand til af overdreven Hensynsfuldhed at smede dig ind igjen i et Forhold, som aldrig vil blive til Lykke for dig. Se, hvor mørk og alvorlig du nu seer ud — al din glade Stemning er borte«.

»Bryd dig ikke derom, bedre at gjøre sin Pligt fuldt ud, end bagefter at have noget at bebrejde sig. Gaa nu, kjære Mo'r, og sig til Eva, at jeg ønsker at tale med hende, og at jeg ikke tager imod noget Afslag«.

Fru Kruse forlod Stuen og kom strax efter tilbage. »Eva ønsker at modtage dig paa sit Værelse«.

Det slog Olaf, saa bleg, nej rettere graa, Eva saae ud; det var længe siden han havde seet hende, ved Dagslys i al Fald ikke i de sidste Maaneder; hun var bleven mager, Tøjet sad løst og ikke sirligt paa hende; hendes Øjne vare matte og uden Ud-

tryk, og hun havde Poser under Øjnene, som unge Piger let faae ved overdreven Læsning og Nattevaagen. Men istedetfor at dette maaske kunde friste Olaf til at lykønske sig til, at han ikke fik en Pige til Brud, der havde skæmmet sig saa meget, saa følte han netop sit Hjerte slaa varmt for Eva, for hun indgjød ham Medlidenhed, og han fandt der var noget sørgeligt i den Tilværelse, hun førte, som havde saa lidt med ungdommelig Glæde at gjøre; derfor bleve hans Ord til hende varmere end han havde tænkt sig, og det var tydelig at mærke, at det ikke alene var Pligtfølelsen, der dikterede ham.

Eva havde forberedt sig paa Olafs Komme, men hun havde ikke forberedt sig paa den Vending, Samtalen vilde tage. Hun var kold og afvisende i sin Optræden, men Olaf, der havde foresat sig at bryde Isen, at trænge ind i hendes inderste Tanker, lod sig ikke anfægte deraf. Han talte varmt og indtrængende, bad hende sige ham sin Mening, aabent og ærligt, og erklærede, at hans Brev fra Dagen i Forvejen kun havde Gyldighed forsaavidt som hun godkjendte det, men hvis hun tvivlede om hans Ret til at løse deres Forhold, saa vilde han betragte sig som han før havde gjort, som hendes tilkommende Mand, hendes Forsørger og Støtte i Fremtiden.

Om Evas Læber krummede sig et foragteligt Smil, og et heftigt Udbrud blev Svaret. — »Han

maatte da nok have seet, at hun stiledede hen til at kunne forsørge sig selv; i den Henseende kunde han være rolig, og hvad det angik at skulle modtage ham som sin Forlovede, efter hvad han selv havde oplyst om sine Følelsers Beskaffenhed, saa holdt hun ikke af at modtage Naadegaver — han kunde have sparet hende for denne sidste Ydmygelse«.

I Virkeligheden saa krympede hendes Sjæl sig ogsaa under Indtrykket af, at han, der før havde solet sig i hendes Øjnes Lys, hendes Stemmes Klang, nu stod der saa nær og dog fjern, talte varme, hensynsfulde Ord, der dog ikke havde noget med Elskov at gjøre. Et Øjeblik dukkede den Tanke op, at tage ham paa Ordet, atter at binde ham til sig, saa kunde hun jo altid senere bryde Forbindelsen, men denne stygge Tanke, der var hende uværdig, svandt hurtig bort igjen, og for at straffe sig selv derfor, greb hun ned i sit Hjertes Dyb, og fandt der tilsidst det rigtige Svar, et Svar, som Olaf kunde være tjent med, og hun selv ikke behøvede at skamme sig ved.

Da Olaf et Øjeblik efter stod ude i Entréen og tog Afsked med Fru Kruse, saa sagde han blødt bevæget: »Eva har nu selv løst vort Forhold, og min Ære har ikke taget Skade derved. Jeg kan takke Evas Ærlighed derfor«.

»Gud være lovet, og Gud velsigne dig, min

Dreng!« hviskede Fru Kruse og trykkede ham op til sig.

Otte Dage efter havde Olaf forladt Hovedstaden, og tiltraadt sin ny Stilling som Fuldmægtig hos Byfogden i Varde. »Skriv nu rigtig tidt, kjære lille Mo'r, og glem ikke at sende mig Ediths Breve; husk paa, at selv om jeg er fjernt fra Eder, saa er og bliver jeg dog altid din kjære Søn, der tager Del i alt, hvad der angaar Eder«.

»Livet bliver trist uden dig, jeg begriber ikke, hvordan jeg skal undvære dig!« havde Fru Kruse svaret, og det blev ogsaa en følelig Forandring for hende at miste Olaf.

»Har du skrevet til Edith om det, du veed nok?« spurgte Eva en Dag kort derpaa.

»Nej, endnu ikke, men jeg maa jo gjøre det; det stakkels Barn, der har glædet sig til Deklarationen af Forlovelsen nu i det nye Aar, vil blive meget bedrøvet«.

»Aa, det tror jeg egentlig ikke — hør, Mo'r, naar du skriver, saa behøver du jo ikke at fortælle hende, at det var ham, der hævede Forbindelsen. Du veed jo ogsaa, at da det kom til Stykket, overlod Olaf Afgjørelsen til mig; lad Edith kun blive i den Tro, der er den naturligste — du forstaar mig nok«.

»Jeg kan godt forstaa dine Motiver, men du

vinder ikke noget derved i Ediths Omdømme, tværtimod, hun vil synes det meget hjerteløst handlet af dig mod Olaf, som hun stadig tror elsker dig«.

»Kan du nu ikke føje mig deri — altid skal du være paatværs — aldrig tage Hensyn til mine Ønsker. Naar jeg nu har givet Olaf fuld Oprejsning, saa vil jeg i det mindste forskaanes for den Beskæmmelse, at jeg er bleven forsmaaet; i en yngre Søsters Øjne seer saadan noget ikke godt ud«.

»Nu vel, siden du lægger saa megen Vægt derpaa, saa vil jeg ikke nægte dig den Villighed; det kommer jo ogsaa ud paa Et, hvem der har gjort det afgjørende Skridt«.

»Ja, ikke sandt — og saa endnu en Ting; Olaf talte om at faae Ediths Breve sendte; naar hun nu i sin sædvanlige Aabenmundethed udgyder sig i Beklagelser over den hævede Forbindelse, saa vilde det da være taktløst at sende Olaf disse Udgydelser; dem maa du holde tilbage, for han holder naturligvis ikke af at plages med Ting, der kun kan være ham pinlige«.

»Ja, du har Ret, vi bør skaane ham for pinlige Minder«.

»Saa er den Ting i Orden«, tænkte Eva, »Oluffa bliver det sværere at affinde sig med; hun seer saa skarpt; herefter ønsker jeg ikke nogen skal blande sig i mine private Sager«.

Oluffa havde naturligvis i Bladene fulgt Juristerne efterhaanden som de kom op til Examen; hun havde ogsaa læst Høyers Navn mellem Kandidaterne. En Tidlang gik hun og ventede at Eva skulde have noget at meddele hende, men da det ikke skete, saa greb hun selv Ordet. »Ja, Høyer han fik jo en god Examen, saavidt jeg husker med Udmærkelse; han maa altsaa have havt et godt Hoved, ja ellers havde du vel ikke skøttet om ham. Jeg har stadig ventet at faae Forlovelseskort, men I bruger maaske ikke den banale Skik at klistre Navnene sammen, hvad der ogsaa er lidt generende, naar man senere vil gjøre det forbi«.

»Der bliver ingen Forlovelse mellem Høyer og mig«, sagde Eva roligt, »den er opgivet«.

»Ja saa, du har altsaa trukket dig tilbage?« spurgte Veninden frittende.

»Efter gjensidig Overenskomst er Resultatet blevet, at vi herefter kun betragte hinanden som Broder og Søster, hvad vi i Grunden altid have gjort. Olaf er tilfreds med det saaledes«.

»Naa saa det er han«. Oluffas Stemme lød noget spydig.

»Oprigtig talt«, svarede Eva med et Lettelsens Suk, »er jeg rigtig glad over at det hele er endt saaledes; jeg føler mere og mere, at jeg for at blive til noget

dygtigt, fuldt ud maa hellige mig min Opgave, og ikke lade andre Forhold træde forstyrrende imellem«.

»De Raad, jeg gav dig med Hensyn til ham, har du altsaa ikke fulgt?«

»Nej, det vilde have taget mig for megen Tid, jeg vil hellere lade ham forsvinde af mit Liv — nu taler vi ikke mere om ham«.

Oluffa var ikke vis paa, om Eva havde været ganske aabenhjertig imod hende, hun nærede en lille Tvivl derom. »Havde Eva kunnet magte Fyren, saa havde hun vist ikke ladet ham løbe; det er snarere ham, der har opgivet hende, da det kom til Stykket. Mændene, de kan nu engang ikke lide, at vi bruge vor Forstand, de ere saa bange for at blive de smaa«.

Ediths Breve vare, som Eva havde forudsagt, fulde af deltagende søsterlig Bekymring. Hendes Opfattelse var, at Eva havde gjort Synd imod Olaf ved at tilintetgjøre hans Forhaabninger om fremtidig Lykke, netop nu hvor han stod i Begreb med at bryde sig Vej. Hendes kjærlige Hjerte fløj Olaf imøde med varm Sympathi; hun troede jo endnu, at han elskede Eva, og Eva — »ja hun vilde ogsaa nok en Gang erfare, at det i Livet ikke kommer an paa at have mange eller færre Kundskaber, men at . . .«

»Forskaan mig for Ediths Moraliseren«, afbrød Eva, der havde hørt Brevet blive oplæst, »jeg synes

den Smaa tager sig temmelig megen Overlegenhed paa, hun skulde hellere være lidt mere beskeden«.

»Det maa jo netop være efter dit Hoved, at hun som Kvinde giver sin Mening tilkjende, og ikke altid gaar i andres Ledebaand«.

»Aa, Edith, det Barn!«

»Der er kun halvandet Aars Forskjel i Alder mellem Eder«.

»Hvad der passer sig for den Ene, passer sig ikke for den anden; det saae galt ud, naar alle Kvinder vilde følge i mit Spor; der maa jo ogsaa være nogle til at passe Gryder og Kar, og den Levevej har Edith jo valgt«.

»Jeg troede ellers, at efter de moderne Principer i Kvindebevægelsen, saa skulde alle stræbe hen til at gjøre sig gjældende«.

»Gud fri os for det, saa risikerede man da en Oversvømmelse til alle Pladser og Embeder; nej, det er kun de begavede Kvinder, der kunne komme i Betragtning, naar det gjælder at konkurrere med Mændene«.

Fru Kruse havde travlt med at modtage og besvare Olafs og Ediths Breve; det var et ikke saa ringe Surrogat for deres Nærværelse; derved blev Adskillelsen mindre følelig; paa Papiret, hvor Fruen i Regelen ikke fattede sig kort, lod hun alle sine

Tanker løbe frit ud til de kjære Born. Der var en regelmæssig Korrespondance mellem hende og dem.

»Du kan ikke tænke dig, Mo'r, hvor dine Breve virke opmuntrende i disse lidet livlige Omgivelser«, skrev Olaf, »det er som et Pust fra Hjemmet, naar din kjære Haand paa Papiret bringer mig alle dine varme Følelser lige friskt fra dit varme Hjerte. Her gaar Livet saa ensformigt og regelmæssigt, at jeg selv næsten føler mig som et Uhrværk; maaske jeg har godt af den tørre Prosa, der dikterer Livet her; det bringer Ens Sind i Ligevægt og forjager Griller og Fantasier. Derfor maa du dog ikke tro, at jeg nogensinde vil fornægte den ideale Strømning, der ligger paa Bunden af min Sjæl; selv om den i Øjeblikket ikke faaer Lov til at bryde op paa Overfladen, saa fryser den dog ikke til; det er saa langt fra at Eva har forskærtset mig mine Ungdomsaar, saaledes som du skriver i dit sidste Brev, nej, jeg føler, at der for mig kan være megen Glæde i Vente; det gjælder kun om ikke at forhaste sig, jeg har hidtil for hurtig villet plukke af Frugterne, før de vare modne«.

»Ak ja, Gud være lovet — jeg haaber ogsaa nok, at han skal kunne faae sig en god Kone, — der maa da vel være unge Piger i Varde, og de ere maaske mindre fordringsfulde og mere kvindelige end her i Hovedstaden«, ræsonerede Fru Kruse, »jeg

skal dog forhøre mig lidt om, hvilke Familier han kommer sammen med«.

»Nej, lille Mo'r«, skrev Olaf næste Gang, »Sel-skabeligheden her er just ikke videre stor, og Byens unge Damer har jeg næppe lagt Mærke til. Jeg passer min Dont, og der har i denne Tid været mange Kjørsler ud paa Landet i aaben Vogn til Auktioner og Synsforretninger; det kan nok være, at den jydsk Luft er skrap og at Vestenvinden kan suse En om Ørerne; undertiden er jeg ligesom død i Ansigtet og i Fødderne da med«.

»Jeg maa sende ham en Fodpose«, tænkte Fru Kruse, »Gud give jeg havde beholdt den, som vi havde paa Skovnæs; der sad man til op over Knæene i det dejligste Pelsværk — den gik saamænd paa Auktionen for en ren Bagatel — og Fatters Vinterfrakke, som den ny Skovrider købte, den saae jo nok lidt gammeldags ud, men tænk hvilken Nytte Olaf kunde have havt af den! Men man lod mig jo ikke beholde noget, det blev jo altsammen gjort i Penge — Penge, ja, hvem der havde nogle flere af dem! Evas Undervisning koster ikke saa lidt, men jeg tør ikke lade hende mærke dermed; naa, nu faaer Edith jo herefter Løn som Husjomfru, der hvor hun er, hun er en flink lille En, næsten lige saa flink som jeg selv . . . I alle Tilfælde kan jeg da strikke ham Tørklæde og Muffe-

diser, og mon en Hue med Øreklapper ikke kunde være praktisk? At tænke sig Olaf, der er saa fin og spinkel bygget, gaa og kæmpe med Vestevinden; uha, jeg har hørt, at den skal brøle, saa man bliver ganske døv, og han havde det jo saa lunt og godt hjemme, den arme Dreng!»

»Du glemmer da ikke at sende mig alle Ediths Breve«, skrev Olaf engang, »der maa vist være nogle, jeg ikke har læst, for det undrer mig, at hun slet ikke har omtalt, at jeg ikke mere er hendes tilkommende Svoger. Det ligner ikke Edith, at hun ikke skulde udtale sig derom, hun, som altid har holdt saa meget baade af Eva og mig, og som har seet min Kjærlighed til Eva spire frem og udfolde sig, men derpaa igjen miste Blad efter Blad«.

»Det undrer mig, at Olaf saa rolig kan hentyde til den Tid«, tænkte Fru Kruse, »men naar det ikke lader til at berøre ham smerteligt, hvorfor skulde han saa i Grunden ikke læse, hvad Edith skriver. Det var jo kun for at skaane ham, at vi holdt hendes Breve tilbage«; at der endnu var en Grund kunde hun ikke mere erindre; hun ledte efter i sin Mappe og fandt Brevene, som Eva havde raadet fra at sende.

Olaf fik saaledes sit Ønske opfyldt, og ved at læse Ediths Epistler, blev det ham strax indlysende, at hun ikke vidste Besked med, at det var ham,

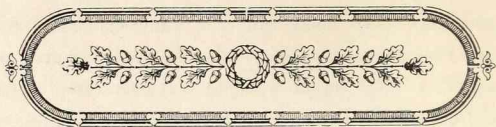
der havde brudt med Eva og ikke omvendt. Hvorfor havde man ladet hende blive i den fejle Tro? Derved fik han jo ganske vist hele Medlidenheden paa sin Side og det var nok sødt, at blive beklaget af Edith, men han havde dog hellere seet, at hun var vidende om, at han ikke mere elskede Eva. Han tænkte et Øjeblik paa at skrive til hende og fortælle, hvorledes det Hele var gaaet til, men saa betænkte han sig igjen. Det vilde maaske ligeoverfor Eva se mindre gentilt ud. Det var vel en Slags kvindelig Stolthed, der havde afholdt Eva fra ikke at underrette Søsteren om den rette Sammenhæng, og han maatte vel respektere denne Følelse, skjøndt den ikke var rigtig ærlig. Han vilde derfor hellere vente, og ved Lejlighed, naar han traf sammen med Edith, oplyse hende om hendes Fejltagelse. At han derved forhalede sin egen Lykke, vidste han vel, men han havde jo Tid til at vente.

Derfor skrev han kun til Fru Kruse, og bad hende sige Edith, at han var fornøjet og i godt Humør, at han længtes efter hende og Moderen, men desværre ikke kunde tage sig Ferie til Sommer for at være sammen med dem. Og saa udmalede han sig en Sommerferie, saaledes som han kunde ønske sig den, tilbragt under landlige Forhold, sammen med sine Kjære, og jo mere han tænkte, jo mere Lyst fik han til at virkeliggjøre den, om ikke iaar, saa et

andet Aar. Og imens vandrede Tankerne stadig tilbage til Edith. »Jeg gad vide, om hun endnu gaar med den lange Pidsk ned ad Nakken! Som Husjomfru skal hun formodentlig være mere værdig i sit Ydre, gaa klædt i mørke Bomuldstøjer og i lange grimme Forklæder. Men lige sød vilde hun se ud, naar han engang kom og overraskede hende hvor det ogsaa var kjedeligt, at den lille Familie var bleven rystet ud paa forskjellige Steder af Landet, baade paa Fyen, Sjælland og Jylland. Hvis han engang skulde søge et Embede som Byfoged eller Herredsfoged, saa skulde det være paa Fyen, bestemte han. Paa Jyllands Hede eller i Nærheden af det vilde Vestervovvov, der kunde hans Mo'r ikke trives, det mærkede han nok paa Brevene, hvori hun rasede mod Vestenvinden, men paa Fyen, i den smukke Humleegn, med de levende Hegn om Vejene, det var noget for hende og Edith.

»Fuldmægtigen tager ikke meget ud«, hed det sig i Varde, »men han seer alligevel ikke ud til at kjede sig«.

Der var gaaet nogle Aar. En smuk Junihimmel hvælvede sig over Landet, og Solen skinnede varmt, om end ikke trykkende, ned igjennem et Lindelysthus, hvis nys udsprungne lysegrønne Blade dannede en Ramme omkring to Personer derinde, der begge straaledede af Sundhed og Tilfredshed. Det var Edith og hendes Moder. Fru Kruse havde faaet et længe næret Ønske opfyldt, at skulle tilbringe Sommeren paa Landet; det var Olafs Arrangement. Han havde lejet en Lejlighed, d. v. s. Edith havde lejet den for ham, og han havde givet Ordre til ikke at spare paa Udgifter, men gjøre sig det bekvemt hele Sommeren.

Ude paa en Bondegaard i det sydlige Sjælland havde saa Familien slaaet sig ned, det var noget andet end at sidde paa Nørrebro og nyde Sommeren

mellem Nabotagene. I Ferien skulde Olaf komme; der var god Grund for Fru Kruse til at se glad ud. Edith, der sad og broderede en Overraskelse til Olaf, i Form af et Par hvide Undergardiner, der skulde forskjønne hans Værelse i Varde, var lutter Smil og Glæde; begge passiarede de, mens den lette Morgenvind legede med Ediths Broderegarn og drillende blæste det hen bag Sykurven.

»Du kunde dog gaa op og se om Posten skulde være kommen, for idag faaer vi nok Brev«, foreslog Fru Kruse«.

»Det behøves ikke, jeg kan se Postbudet, naar han skraaer over Marken, saa er det tidsnok at løbe hen til Hækken, og tage imod Breve og Aviser«.

»Det er saa varmt idag — Niels kan nok trænge til en lille Forfriskning, enten Øl eller Tykmælk; du veed, vi have begge Dele«, tilføjede Fruen stolt.

»Ja, vi svømme jo formelig i Velvære, takket være Olaf, her er aldeles guddommeligt!« Edith støttede Haanden under Kinden, og saae ud over det smukke Landskab, der præsenterede sig saa ægte dansk, med Eng i Forgrunden, Skov til Baggrund, og Smaasøer spredte omkring, idyllisk og smilende.

»Her er næsten lige saa smukt som paa Skovnæs, Haven kan maaske ikke maale sig med den, men

selve Omgivelserne taale nok at sammenlignes, synes du ikke Edith?»

»Her er mere frit, og det holder jeg af, Skovnæs laa temmelig indelukket og man havde ingen Udsigt derfra«.

»Men saa var der til Gjengjæld mere Læ, naar det blæste«, afbrød Fruen, der trods sin Ros over Stedet her, dog ikke vilde have Skovnæs distanceret.

»Nu kommer Posten, nu løber jeg«. Kort efter var Edith tilbage.

»Her er ingen Breve, kun Aviser«.

»Ingen Breve — det plejer dog at være Olafs Dag til at skrive?« sagde Fru Kruse i en nedslaaet Tone.

»Naa ja, Mo'r, saa trøster vi os med Aviserne — skal jeg læse op for dig? Maaske finder vi noget, der kan interessere?«

Edith foldede Avisen ud, og lod Øjet løbe ned ad Spalterne.

»Aa, Mo'r, nej se her! En Nyhed, en glædelig —«

»Lad høre, Barn«.

Edith rømmede sig og læste:

»Under 12te Juni er Hr. Cand. jur. O. Høyer, Fuldmægtig hos Birkedommer Gram i Varde, udnævnt til Herredsfoged i Svendborg Amt«.

»Naa, hvad siger du nu?«

»Er det muligt — lad mig se, Barn — er det virkeligt?«

»Tror du, jeg vil narre dig!«

Edith viste med Fingeren paa Udnævnelsen.

»Ja, der staar det! Den kjære Dreng — hvilken mageløs Lykke. Nu maa vi strax gaa op og skrive til ham og lykønske Svendborg, henrivende Egn, og et godt Embede — nej, saadan en Overraskelse!«

Kort efter vare to Penne i livlig Bevægelse for at skildre Glæden over Udnævnelsen. Fru Kruse saae op og talte, alt imens hun skrev.

»Han har fortjent det og han har holdt trolig ud deroppe i det Vardekvarter med den fæle Vind . . . naa, hvor vi skal hygge om ham . . . ja, for du veed da, at vi skal bo hos ham, det har altid været hans kjæreste Ønske«.

Edith standsede sin Pen. »Ja, du, Mo'r, ikke jeg — vi kan ikke begge falde ham til Byrde«.

»Hvad er nu det for noget Snak — hvem skal ellers styre hans Hus?«

»Det skal du, Mo'r«.

»Fy skam dig, skal din Moder gaa og gjøre Nytte paa sine gamle Dage, kan du ikke overtage det Hverv?«

»Det kunde jeg maaske nok, men sæt nu, at

Olaf vil gifte sig, saa behøves jeg jo ikke, og er jeg engang i Huset, saa er det vanskeligt for ham at blive mig kvit — jeg mener, at han vil krympe sig ved at sige mig op som Husholderske — du veed jo, hvor hensynsfuld Olaf altid er. Nej, jeg har tænkt mig at overtage den Plads, der er tilbuddt mig paa Høvældegaard«.

»Er det Meningen, at jeg skal undvære begge mine Dotre?«

»Kjære Mo'r, jeg kom jo kun hjem, fordi Eva rejste, og du ikke kunde være alene, ellers havde jeg ikke forladt min Plads«.

»Ak ja, Student det opnaaede da Eva at blive, men videre kom hun ikke — Filosofikum maatte hun pænt opgive«.

»Det var godt, at Doktoren tog det saa alvorligt, og forbød al Læsning, for det var da tydeligt, at Eva havde overanstrengt sig«.

»Og det var Olaf, der skaffede hende ud paa Landet hos en Familie, og betaler Opholdet for hende der, men det maa Eva ikke vide. Nu skal hun hvile sig et Aarstid, inden hun tænker paa sin Fremtid, men hvad saa? Hjemme vil hun jo ikke være, og tage til Olaf sammen med os andre, kan hun jo heller ikke godt«.

»Nej, det forstaar sig. Hør Mo'r, sig mig egentlig hvorfor I har holdt skjult for mig, at det ikke

var Eva, men Olaf, der gjorde det forbi? Olaf fortalte mig det sidste Sommer«.

»Naa ja, det var Eva, der vilde have at det skulde hedde sig saaledes, hun syntes det andet var krænkende for hende. Det var ingen rar Tid den Gang; jeg erindrer saa tydelig den Aften Olaf betroede sig til mig »Nej, at jeg nogensinde har kunnet se mere i Eva end i Edith!« saadan brast det ud af ham, vi havde netop lige talt om dig. Den Gang var jeg ogsaa blind, Edith, det er først i den senere Tid, at jeg har faaet Øjnene op«.

Fru Kruse sendte Edith et meget sigende Blik, idet hun saae op over Brillerne, men Edith havde bøjet Hovedet over Papiret, og formanede sin Moder til Taushed.

»Tys, vi maa se at faae Brevene færdige inden Posttid, Olaf skal da have vor Lykønskning saa frisk som mulig«.

Men mærkelig nok var Edith den sidste, der sluttede Brevet, og det var dog kun halvt saa langt som Moderens, hendes Pen var idag mindre smidig, skjøndt Hjertet var varmt og fuldt. Edith bandt Hatten paa, og tog Brevene i Lommen; hun vilde gaa til Landsbyens Brevsamlingssted, for Niels havde naturligvis forlængst forladt Gaarden.

»Det bliver vist for varmt for dig, mit Barn, lige nu ved Middagtid«, men Edith rystede paa

Hovedet og løb afsted. Moderen saae efter hende, idet hendes lyse Kjole forsvandt gennem Laagen, saa nikkede hun tilfreds hen for sig og hviskede: »Skulde jeg virkelig faae mit Ønske opfyldt, at Olaf fik sig en god Hustru!«

Fru Kruse lagde sig tilbage i Stolen, Sommervarmen gjorde hende døsigt, Øjnene faldt langsomt til

»Lad mig forberede hende, ellers kommer det altfor pludselig«, hørtes Ediths Stemme udenfor i Haven, »hun er i Stand til at faae et Tilfælde ved saa uventet at se dig, Olaf«.

»Ligesom du, Edith; nægt det ikke, at du udstødte et Skrig, da du saae mig trone oppe paa Hølæsset, og da jeg sprang ned fra Vognen«.

»Ja, det var da intet Under; det saae jo ud som du skulde knække Halsen — saadan en frygtelig Højde!«

»Det vilde rigtignok have været Skade, ligesom jeg var bleven Herredsfoged. Sig mig, kan du lide Svendborg, min Skat? Jeg søgte netop det Sted for din Skyld, jeg veed jo, at du elsker smuk Natur«.

Olaf saae hende forskende ind i de blaa Øjne, som hun søgte at skjule under Solhatten, men Edith aabnede raskt Døren til Dagligstuen og pegede paa Moderens sovende Skikkelse; saa lukkede hun Døren mellem sig og Olaf.

Det var godt, at Edith havde været saa betænksom ikke strax at lade Olaf præsentere sig, for det varede noget inden Fru Kruse kunde komme sig efter den Overraskelse, at Olaf var i Anmarsch, men da han saa endelig viste sig, saa blev der ogsaa en Talen og Latter og Glæde uden Ende, og denne Sommerdag syntes, skjøndt den var nær ved at være den længste i Aaret, at være altfor kort til alle de fortrolige Meddelelser og de mangfoldige Ting, der skulde drøftes.

... Det var Dagen efter Olafs Ankomst. Fru Kruse havde ført Olaf ned i Lindelysthuset, mens Edith lavede i Stand til Frokosten, der skulde nydes i det Frie.

»Lad mig nu se rigtig paa dig, min Dreng! Du er bleven bred og stor, og har lagt dig ud«.

»Ja, du kan da nok se, at jeg ikke har taget Skade af mit Ophold i Jylland; jeg ender tilsidst med at blive en rigtig tyk og fed Herredsfoged; nu skal vi jo alle have gode Dage. Jeg skal tiltræde Embedet saa snart som muligt; naar kan saa du, lille Mo'r, gjøre dig færdig til at tage til Skovnæs?«

»Til Skovnæs?«

»Ja, saaledes hedder min ny Bolig, er det ikke et mærkeligt Træf? Da jeg i Vinter var nede paa Egnen for at forhøre mig om Forholdene, tage Lokaliteterne i Øjesyn, saa saae jeg jo ogsaa den ny

Herredsfogedbolig, der kun er et Aar gammel, og som i Daaben har faaet Navnet Skovnæs. Det slog mig strax, at det vilde blive mit fremtidige Paulun, og at Skjæbnen vilde være mig huld og lade mig faae Embedet. Skovnæs har jo altid været indvævet i mit Liv, det har en god Klang«.

Fru Kruse var ikke fri for at have Taarer i Øjnene, da hun udbød:

»Tænk, at jeg skulde komme til at bo paa Skovnæs, og at jeg kan takke min Søn derfor!«

»Vi ville se at faa det ny Sted til at ligne det gamle, men du har endnu intet Svar givet mig, naar kan jeg vente dig og Edith hjem til mig?«

»Ja, jeg veed ikke rigtig — for mit Vedkommende er der ikke noget ivejen — men Edith har i den sidste Tid snakket noget om Høvældegaard, hvor hun kan faae en Plads som Husjomfru«.

»Naa, saa Edith vil hellere styre et Hus for Fremmede end for sin egen Broder«.

»Nej, misforstaa hende ikke, hun vil naturligvis helst være hos dig, men Edith er en betænksom Pige, og derfor mener hun . . .«

»Naa, hvad mener hun?« spurgte Olaf smilende.

»Det er ikke længere siden end igaar, at hun ytrede i Anledning af Begivenheden med Udnævnelsen, at hun ikke vilde følge med mig til mit frem-

tidige Hjem, for ikke at være til Hinder, naar du engang giftede dig«.

»Naa, saa Edith vil ikke lægge mig Hindringer i Vejen for mit Giftermaal; jeg takker hende derfor, og jeg skal tage hende paa Ordet«.

Fru Kruse saae lidt forvirret op, hun kunde ikke rigtig tyde Olafs glade Miner, men pludselig folte hun sig omslynget af et Par stærke Arme, og en glad, bevæget Stemme hviskede hende i Øret:

»Edith og jeg ere enige, der kommer ingen anden Kone paa Skovnæs end hun, min egen elskede lille Edith!«

»Men hvordan, hvorledes, hvornaar — har I faaet det arrangeret?«

»Imorges, mens Mo'r endnu sov. Vi mødtes her-nede i Haven, jeg foreslog en lille Morgentur, og medens vi vandrede over Marken for at naa Skoven, saa folte vi os begge saa vel tilmode, saa jublende glade som Lærken over vore Hoveder, og saa brast det ud af mig, min Hemmelighed, som jeg har baaret paa saa længe — at jeg elsker Edith, og kun kan blive lykkelig med hende«.

»Det er næsten for megen Glæde paa engang — hvordan skal jeg rumme det, og hvormed har jeg fortjent at blive saa lykkelig, jeg taabelige Kone, der saa ofte har surmulet og klaget«.

»Deri tager du vist fejl, du kjære Sjæl«.

»Nej, jeg har langtfra været god; tænk blot paa hvor misfornøjet jeg var med de smaa Forhold, da jeg kom til Byen, og hvor daarlig jeg kunde blive Længselen efter Skovnæs kvit«.

»Livet er ikke uden Kamp, men saa kommer Belønningen, naar man ærlig stræber efter at gjøre sin Pligt. Men nu ingen Taarer mere; nu løber jeg at hente Edith«.

»Det behøves ikke, for her er hun«. Edith stod i Indgangen til Lysthuset.

»Min kjære Pige«, sagde Moderen, efter at have kysset og omfavnet Datteren og krøllet Ediths nystrøgne Morgenkjole — »meget mere end jeg har vovet«, tænkte Olaf —, »idag skal du være fri for huslige Pligter, og nyde din Olaf af Hjertens Lyst; nu gaar jeg og besørger Frokosten herved«.

»Fy, Mo'r, tror du, at jeg vil være saa egoistisk; det behøver man ikke, fordi man er lykkelig«.

Men Fru Kruse havde rejst sig og holdt fast ved sin Beslutning.

»Lad din Moder kun gaa«, sagde Olaf og trak Edith til sig, »kan du ikke se, at hun brænder af Lyst til selv at tragte Kaffen«.

»Ja, jeg trænger virkelig til at komme i Virksomhed igjen; her ligger jeg paa den lade Side og har det altfor godt. Edith hun sørger for mig lige-

som jeg kunde være en gammel svagelig En; det skulde jeg mene, jeg endnu ikke er«.

»Vi skal nok sætte Mo'r i Virksomhed, ikke sandt, Edith? Jeg begriber kun ikke, hvordan du skal faae alt det gjort, som vi vil læsse paa dine Skuldre — hele Husets Udstyrelse, Linned og Møbler og Syltning. Ja, du kommer til at sylte for den ny Herredsfoged; han giver dig carte blanche, og saa veed jeg, vi ikke komme til at mangle noget«.

Fru Kruses Øjne straaledede. »I kan stole paa mig, Børn; jeg har endnu ikke helt glemt, hvad der hører til et velordnet Hus«.

Hun trippede ned ad Havegangen, mens hun i Tankerne ordnede Syltekrukkerne i Ediths Fadebur; men Edith truede smilende af Olaf. »Naa, saa du vil distancere mig fra Husvæsenet, og det er dog dig, der altid holder paa, at en Datter ikke skal lade sig opvarte af sin Moder«.

»Idag, søde Edith, maa jeg have dig for mig selv«; han trak hende ned paa sit Skjød; »jeg har været saa længe skilt fra dig, jeg trænger til at sole mig i din Nærhed«; hans krøllede Hoved sank ned paa Ediths Bryst, — »sig, at du ogsaa har længtes lidt?«

»Nej, ikke lidt, men meget« . . .

Det blev bevægede Dage, der nu paafulgte; paa den tredie sagde Olaf: »Nu maa vi alle rejse til

Skovnæs. Boligen staar tom, saa vi kan tage den i Øjesyn. Det er nødvendigt at Mo'r ser Terrainet, naar hun skal lægge sine Feltherreplaner og bestemme, hvor mange Alenmaal Gardinerne skal have, den afdøde Herredsfogeds Enke er allerede rejst derfra«.

»Aa Herregud, maaske hun er ligesaa bedrovet som jeg, dengang da jeg forlod mit Hjem!« udbrød Fru Kruse.

»Det er hun ganske sikkert, for hun havde kun været gift nogle faa Aar«.

»Ja, saadan gaar det; den Enes Død er den Andens Brød«.

»Vi vende snart tilbage«, sagde Fru Kruse til Familien paa Bondegarden, hos hvem de logerede; min Svigersøn« — hun saa med Stolthed paa Herredsfogdens mandige Skikkelse — »bortfører os paa en lille Rejse, og naar vi komme hjem igjen, faae vi frygtelig travlt«.

Ja, det kan nok være, at der kom Fart i Fru Kruses Liv; hun fik i fuldt Maal sin Lyst styret med Hensyn til husholderiske Sager. Der blev den Sommer ikke udrettet saa lidt. I Lindelysthuset stod Symaskinen opstillet; Bordet flød med Lærred og Shirting, og der var Dage, hvor Fru Kruse stod i det rummelige landlige Kjøkken i hele sin husmoderlige Værdighed, og forbausede sine Omgivelser med

Frugterne af sin Virksomhed der. Olaf havde jo givet sin Svigermoder carte blanche, saa der var jo ingen Grund til at knibe paa Tingene.

For Olafs Vedkommende blev der ikke megen Ferie; han havde fuldt op at gjøre, men han kom dog flere Gange i Sommerens Løb, og overraskede Familien midt i Travlheden. Paa de Dage fik Symaskinen Lov til at hvile, og Edith fulgte Hjertets Ret. Da de i September flyttede ind fra deres landlige Bolig til de smaa Rum paa Nørrebro, var der knap Plads til alle de Ting, som Fliden havde udrettet.

Olaf var utaalmodig, og skrev stadig: »Jeg venter med Længsel at faae Eder herover«.

»Det er en frygtelig Hast, Olaf har; han veed jo, vi sidde og slide i det, og er endda ikke fornojet«, sagde Fru Kruse til Edith; »men skriv du kun til ham, naar Bryllupet bliver, at han kan have noget at glæde sig til. Der er saa meget at tænke paa, og jeg rejser ikke strax med Jer, maa du vide; jeg maa først ordne mine Sager herhjemme — desuden er der jo Eva«.

»Eva, ja, det er sandt, hende kan du jo ikke forlade«.

»Ikke for hun har faaet sig en Plads eller taget en Bestemmelse«.

Eva var kommet hjem førend man ventede det.

Hun havde afkortet Opholdet hos den Familie, hvor hun var i Pension; efter eget Sigende følte hun sig langt stærkere, og kunde ikke mere udholde det kjedsommelige, uvirksomme Liv, som Rekreationen medførte. Ediths Forlovelse var ikke bleven hilset med Glæde af hende; de henrykte Breve, som hun i den Anledning modtog fra sin Moder og Søster, forøgede kun den Bitterhed, som hun i Forvejen følte ved at have maattet slaa af paa de Fordringer, hun stillede til Livet og til den Ærgjerrighed, som ikke længer kunde tilfredsstilles, fordi baade Evnerne og de fysiske Kræfter svigtede.

Jo lysere og lykkeligere Livet tegnede sig for hendes Nærmeste, desto mørkere og tristere fandt hun, at det stillede sig for hende. Hun hørte om Olafs og Ediths Lykke, om Forslag og Planer, der snart skulde realiseres, og det gjorde hende ikke blidere stemt. Olaf havde nu naaet det Maal, han havde sat sig, og Edith — ja, hun kom jo sovende til Lykken; begge havde de fundet deres Plads, kun hun flakkede omkring som en vildsom Fugl med en uvis Fremtid for sig.

Skjøndt hun ikke vilde tilstaa for sig selv, at hun misundte dem deres Lykke, saa tydede dog hendes Adfærd derpaa — eller var det igjen hendes Stolthed og Forfængelighed, der var saaret, fordi Olaf havde valgt sig en anden Brud? En Anelse

havde jo sagt hende, hvorledes det forholdt sig, hun havde gjort Sit til, at det ikke skulde ske, men lige overfor saa varme Følelser som Olafs og Ediths, der mødtes i gjensidig Sympathi, var det haabløst at kæmpe eller intriguere. Eva maatte sande, at hun her som i andre Ting maatte give tabt, og at en mægtigere Villie end hendes raadede for Begivenhedernes Gang.

Eva havde overrasket sin Familie med sin Nærværelse allerede i Slutningen af Sommeren, og Edith optog hendes Hjemkomst som et Udslag af søsterlig Følelse; hun trykkede hende kjærligt til sit Hjerte og takkede hende fordi hun vilde tage Del i hendes Lykke. I sin glade, bevægede Stemning længtes Edith efter at drage Søsteren til sig, den alvorlige blege Eva, der saae saa forandret ud. Edith beklagede i sit Inderste Eva, fordi hun ikke selv var i Stand til at føle Kjærlighedens Magt, men med Aarene var bleven saa kold og frastødende, saa at hverken Moderens eller Søsterens Ømhed formaaede at optø hende.

Eva, der aldrig havde holdt af at blive beklaget, unddrog sig Ediths Kjærtegn, og kunde ikke lade være med at komme med Hentydninger til Fortiden og til Olaf, der ofte bragte Ediths Kinder til at blusse; men Edith betvang sine Følelser, og om end et med Rette bebrejdende Svar kunde trænge frem, saa tvang hun det tilbage igjen, naar hun

saae paa Eva, hvis nervøse, urolige Udseende og Væsen nok kunde tjene til Undskyldning for hende.

Mens Fliden stod paa derude paa Landet, sad Eva sædvanligvis i en lav Gyngestol og vuggede sig frem og tilbage, eller hun strejfede omkring paa Markerne. Hun skulde jo være i Luften saa meget som muligt, og forresten have Ro.

»Jeg kan ikke udstaa Ro og Uvirksomhed, det er dræbende, kjedsommeligt!« uobrød hun tidt; det faldt hende ikke ind at tilbyde Søsteren at hjælpe hende med Syning paa Udstyret, saadanne underordnede Ting befattede hun sig ikke med. Naar Olaf kom, og de Forlovede forsvandt i Retning af Skoven for at nyde deres Samliv, ironiserede hun skarpt over Hyrdetimerne.

»Ja, Gud være lovet, at de holde af hinanden, og en Gang imellem glemme Tiden i hinandens Selskab, det var værre, hvis de ikke havde noget at sige hinanden!« var Fru Kruses Svar.

»Det er da kun trivielle Dumheder, der er sagt de tusind Gange før«, mente Eva.

»Hjertets Sprog har ganske vist kun et Sprog, men det gaar heldigvis ikke af Mode«.

Lige overfor Olaf var Eva kort og affejende, eller ogsaa optraadte hun som en ældre, modnere Søster, der overbærende fandt sig i, at han havde valgt Edith til Legekammerat. Men Eva følte mere og mere, at de

tre i Hjemmet ikke havde hende nødvendig, ja, at de befandt sig lykkeligere uden hende; de havde dannet sig en lille Verden for sig selv, hvori hun ikke hørte hjemme, og for den Aand, der herskede der, for de Bevægelser, der ledede den, var hun fremmed. De Ord, som Edith for Aar tilbage havde ladet falde: »kom nu, Eva, vær ikke saa kjedelig, og gjør dig ikke saa ophøjet over os andre«, kunde endnu anvendes med fuld Ret; kun var der den Forskjel, at Edith ikke udtalte dem nu, hun havde indseet det haabløse i, gjennem sin Kjærlighed at drage Eva ind i deres Kreds.

Da Sommeren var forbi, tog Eva sig kraftig sammen; det gjaldt nu om at finde en Beskjæftigelse, et Arbejde, lige meget hvad, hvorved hun kunde befri sin Familie for sin Nærværelse; hun var ikke blind for, at hun var en Lænke om Benet paa den, i al Fald for Moderens Vedkommende, der længtes efter at flyve snarest mulig efter det unge Ægtepar til Reden derovre paa Fyen. En Lærerindeplads kunde hun altid være sikker paa at faae, hendes Studentertitel var jo et godt Stempel; rigtignok yndede hun ikke at skulle proppe Lærdom i Børn, maaske ovenikjøbet risikere at faae Idioter til Elever, men hun vilde alligevel foretrække dette afhængige Liv, fremfor at falde de andre til Byrde. Der maatte vel kæmpes endnu en Stund for at blive uafhængig,

tænkte hun; foreløbig gjaldt det om at tjene Brødet hun vidste jo godt, at hun hidtil kun havde voldt Udgifter, og det pinte hende, at Edith allerede i flere Aar havde kunnet tjene noget, og saaledes faaet Forspring for hende.

Hendes Omgivelser saae hende nu i stadig Aktivitet med at skrive og modtage Avertissementsbilletter, og gaa omkring og høre Rygte paa de Familier, der meldte sig; men Forhandlingerne strandede i Regelen paa Evas Umedgjørlighed og Fordringsfuldhed. Hun havde allerede forkastet flere Pladser i gode Huse, og det kom sig af, at hun satte sig selv for højt, og forlangte at andre ogsaa skulde gjøre det. Hendes nervøse Stemning og abrupte Væsen tiltog jo mere man nærmede sig Bryllupet, og hun endnu ingen Afgjørelse havde truffet. Spurgte man hende desangaaende, saa var hun pirrelig, og mistænkte de andre for gjerne at blive hende kvit. Saa kunde hun sige paa sin ubehagelige, korte Maade:

»Rejs du kun, Mo'r, bryd dig ikke om mig, jeg er da gammel nok til at passe mig selv«.

Men Moderen svarede stadig mildt, men bestemt:

»Jeg bliver hos dig, indtil du har faaet en Plads, og jeg kan se dig godt anbragt«.

Eva holdt ikke af at modtage dette Offer, det saarede hendes Selvstændighedsfølelse; der maatte en

Ende paa det, saa ligesaa godt kaste sig hen som Lærerinde det første det bedste Sted. Der var en Familie i Nykjøbing, hvor hun kunde faae en Plads; Familien var tarvelig, Børnene kun smaa, og Lønnen derefter; men saa havde hun da i al Fald Tag over Hovedet, tænkte hun med Bitterhed. Det var rigtig nok noget andet end hvad hun havde haabet at opnaa ved sin ihærdige Læsning — hvorfor monstro ogsaa hun skulde have saa meget Uheld med sig? Oluffa, der ikke havde arbejdet nær saa strængt, var ikke alene sluppet heldig igjennem Filosofikum, men var netop ifærd med at skulle klare første Del af Lægeexamen. Men Oluffa havde ogsaa et Hestehelbred, kjendte ikke til Nerver eller sligt — var halvt et Mandtolk — hvorimod hun havde følt Ulykken ved at være skabt som Kvinde. Hvor ærgerligt, at man maa give Lægerne Ret i, at Kvinder som Regel i fysisk Henseende ikke kan maale sig med Mændene; det er Uretfærdighed i højeste Grad!

Eva saae kun en sjelden Gang Oluffa; denne havde jo fuldstændig distanceret hende, og paa Oluffas Mine kunde hun mærke, at hun var dalet betydelig i Venindens Omdømme.

»Naa, saa du har overladt Kjæresten til Søstere, ja det kan jo være meget godt, men jeg synes nu, at enten-eller havde været at foretrække; enten kunde du have associeret dig med Manden, saa

havde du da i materiel Henseende været betrygget, eller ogsaa burde du have vist, hvad du intellektuelt dueede til, men det Halvværksarbejde, som du har leveret, fører hverken til det ene eller det andet. Det er da ikke Kvindens Opgave at slide paa sine Evner og Kundskaber til Fordel for nogle dumme Unger, som det formodentlig bliver din Lod at undervise; for at opnaa det, havde du saamænd ikke behøvet at anstrænge dig saa meget — mindre kunde have gjort det«.

»Jeg troede du vidste, at det er Sygdom, der har sat mig tilbage«, svarede Eva krænket, og at det kun er Omstændighederne, der tvinger mig til noget, jeg ikke har Lyst til«.

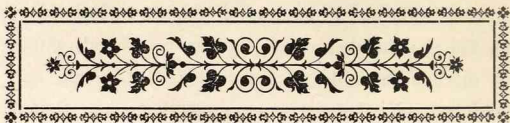
»Ja, da var du saamænd rask nok lige indtil — ja, lad mig se — lige til Høyer fik Embedsexamen; det var netop efter Nytaar at du begyndte at falde af«.

»Mon der ikke har været noget Kludderi eller Føleri der«, tænkte hun ved sig selv, — »Eva har alligevel ikke saamegen Karakter, som jeg troede; hos hende har Læsningen ikke været et indre Kald, hun har snarere skruet sig op til at være begejstret for det, og derfor holdt det ikke ud — saadan særlig godt Hoved har hun jo aldrig havt«.

Det var drøjt for Eva at maatte høre paa Oluffas Kritik, og selv føle sig saa afmægtig ligeoverfor dette

robuste, suffisante Fruentimmer, der støt gik sin Vej, den Vej Eva havde maattet opgive; men hvad nyttede det at hun brændte af Iver efter at faae sin Ærgjerrighed tilfredsstillet, naar hun manglede baade Helbred og Midler dertil; at der ogsaa var Brist paa Evner, det vilde hendes Selvfølelse endnu ikke indrømme.

Midt i November kom Olaf til Byen for at træffe de sidste Forberedelser til Bryllupet. Edith gik omkring og var stille bevæget ved Tanken om de nye Forhold, hun skulde drage ind i.

»Der er vel ikke noget nyt om Eva?« spurgte Olaf strax.

»Nej, desværre«, svarede Fru Kruse med et Suk.

Da Familien samme Dag samledes ved Middagsbordet, var Eva ikke til Stede.

»Det nytter ikke at vente paa hende, hun har saa meget at løbe om i denne Tid. Vorherre skal vide, at hun gjør sig Umage nok med at skaffe sig selv anbragt«.

»Hun kunde spare sig Ulejligheden ved at flytte til os, i det mindste foreløbig«, sagde Olaf, »men Eva er endnu ikke bojet«.

»Jeg tror, at det Forslag helt vilde knuse hende; nej, lad hende kun prøve Livet, og den Modgang, som følger dermed, vil maaske være hende gavnlig«.

»Hun har allerede havt megen Modgang; det har været et svært Aar for hende«.

»Ja, og saa nu at se Ediths Lykke«.

»Og dog vilde hun ikke bytte med hende; hun seer jo stadig ringeagtende ned paa Ægteskab og Kjærlighed«.

»Det kommer sig af, at hun kun har smagt de bitre Frugter, og ikke ændset Frugten, mens den var sød«.

Edith saae raskt op, og udbrød:

»Det lyder maaske underligt, men jeg er nu af den Tro, at Eva aldrig bliver rigtig lykkelig, undtagen hvis hun bliver gift, og lærer at holde af nogen. Man sige, hvad man vil, det er dog Kvindens rette Bestemmelse den at elske og gjenelskes — det giver Hvile for Sjælen, og Eva med sit rastløse Sind trænger netop dertil«.

I dette Øjeblik traadte Eva ind, og der blev en Pause i Samtalen. Edith mærkede, at de havde talt om hende — der blev saa ofte Pauser, naar hun kom til. De andre ventede aabenbart en Forklaring for hendes Udeblivelse; hun saae imod Sædvane oprømt ud, idet hun tog Plads ved Bordet.

»Jeg blev opholdt hos Doktor Faber, Ørelægen;

jeg gik derhen paa Grund af et Avertissement i Avisen imorges. Han søger en kvindelig Assistent til at gaa ham til Haande paa hans Klinik, og jeg skyndte mig strax at melde mig«.

»Naa, og du tror at det kan blive til noget?«

»Doktoren var meget elskværdig og venlig, men desværre er der saa mange Ansøgere, og alle have de gode Anbefalinger. Der er flere, der har været Sygeplejersker paa Hospitalerne; jeg er meget bange for at han foretrækker dem, for jeg er ham jo aldeles ubekjendt, men jeg lod ham da mærke, at jeg var meget ivrig efter at faae Pladsen«.

»Ørelæge Faber — Holger Faber, ham kjender jeg jo!« udbrød Olaf. »Vi bleve Studenter samme Aar. Det er en Pokkers flink Fyr, og han har nok faaet en udmærket Praxis«.

»Ja, der var stuvende fuldt af Folk, saa jeg maatte vente længe. En af Dagene skal min Skæbne afgjøres, han har lovet at skrive mig til, jeg har ingen anden Anbefaling end min gode Villie. Det er da heldigt, at jeg endnu ikke har sendt endeligt Svar til Nykjøbing.

Da Middagen var endt, skyndte Eva sig ind paa sit Værelse, mens Edith bød Kaffen om.

»Veed du, hvor jeg gaar hen, naar jeg har drukket min Kaffe?« spurgte Olaf Edith.

»Nej, min Ven«.

»Jeg gaar op til Dr. Faber, og anbefaler Eva til ham. Det kan jeg vist trygt gjøre, for det maa være noget der passer for hende. Det er praktisk Beskjæftigelse med et vist medicinsk Tilsnit; kan man ikke blive Læge, saa smager det dog af Fugl at gaa en Læge til Haande«.

»Det er en mageløs Ide, Gud give hun kunde faae Pladsen!«

Olaf nikkede.

»Jeg har i sin Tid kjendt Faber godt, saa det er ikke umuligt, at han vil vise sig velsindet mod Eva for min Skyld«.

»Gaa strax, skynd dig, og kom tilbage med et godt Resultat«.

»Men ikke et Ord derom til Eva«.

»Hvorfor ikke?«

»Fordi hun maaske ikke kan lide at komme til at takke mig for Pladsen; hun er i Stand til at afslaa den, naar jeg har havt en Finger med i Spillet«.

»Nej, Nej, saadan er Eva ikke mere, hun har forandret sig meget«.

»Du er en god Søster, der altid tager hende i Forsvar, og jeg siger med dig, blot vi kunne gjøre Eva lykkelig, saa vilde de skarpe Kanter, vi nu støde os paa, falde bort«.

Edith trykkede hans Haand.

»Jeg synes næsten, at det er Uret at jeg selv skal have Lov at være saa lykkelig, naar der gaar saa mange omkring der ikke er det«.

Olaf kyssede Edith, og begav sig afsted, efter først at have faaet Fabers Adresse slaaet op i Vejviseren.

Doktoren var heldigvis hjemme, og gjenkjendte strax Olaf. Han var en smuk Mand, høj og mørk, med skarp Profil og distingveret Ydre. Han havde kloge Øjne og et bestemt Udtryk om Munden, der imidlertid blidgjordes ved et ejendommeligt Smil.

»Hvad siger du til mig, der falder med Døren lige ind i Huset, efter ikke at have seet dig i saa mange Aar?«

»Jeg siger velkommen, hjertelig velkommen!«

»Men det er ikke alene Venskabet, der bringer mig herop, jeg har et bestemt Ærinde«.

»Naa, ligemeget, lad mig høre hvad du har paa Hjerte, tag Plads«.

»Du har idag et Avertissement i Avisen — det er angaaende dette, at jeg melder mig«.

»Du?«

»Ja, som Anbefaler af min Søster, eller rettere min Svigerinde«.

»Det er Skade, for Pladsen er nær ved at være besat; hvad hedder hun?«

»Eva Kruse, og hun har selv været hos dig idag. Jeg har kjendt hende i en Række af Aar, og veed, at der baade er Energi og Udholdenhed tilstede; hun er en af de Kvinder, der kæmper for at staa paa egne Ben, der har ofret sin Ungdom til Studier og Arbejde, og som mener det alvorligt med sin Gjerning. Du kan stole paa hende«.

»Se se, ja, det lyder jo meget tiltalende, og jeg er ikke uimodtagelig derfor; jeg har her en halv Snos Ansøgerinder, deriblandt udmærkede Sygeplejersker, hedder det sig, men jeg er tvivlræddig med Hensyn til dem; Damer ere de nu allesammen. Jeg har selv paa Hospitalerne seet, hvorledes disse Plejersker have alt andet i Hovedet end deres Gjerning, og navnlig gjøre sig temmelig meget til Kammerat med de mandlige Kandidater«.

»I den Henseende kan jeg svare for Eva, hun kjender ikke til den Slags Ting, hun er aldeles ligegyldig ligeoverfor Mændene, de have ikke formaaet et Øjeblik at distrahere hende, eller virke forstyrrende paa hendes Arbejde. Hun har altid ønsket at blive Læge, og det er hende en Sorg at hun af flere Grunde har maattet opgive det; Pladsen her vilde være et lille Surrogat. Lad din Afgjørelse blive i Favor af hende, og jeg tror ikke du kommer til at fortryde det«.

»Nu vel — ja, jeg kan jo tage hende paa Prøve

en Maanedstid, men uden Gage, hvis hun vil gaa ind derpaa«.

»Det er en Selvfølge, at du først maa se hvad hun duer til, men da det ikke alene er for at faae en Beskjæftigelse, men ogsaa for at finde Erhverv at hun søger Pladsen, saa tør hun vel nok haabe paa senere hen at blive lønnet. Min lille Svigerinde vil gjerne selv tjene noget, hun er for stolt til at tage imod noget af mig, ellers var det jo saa naturligt at jeg stod hende bi; den Stolthed har været vor Sorg i mange Henseender«.

»Efter hvad jeg kan mærke, saa er Frøken Kruse bestemt noget for mig«, svarede Doktorer, »hendes Stolthed giver Garanti for, at hun ikke omgaaes sin Gjerning overfladisk, og de Skuffelser, du hentyder til at hun har havt, vil virke dæmpende tilbage paa Stoltheden, saa den ikke bliver til Hovmod. Send du mig kun den unge Frøken herop, Pladsen er hendes«.

Olaf trykkede Lægens Haand til Tak.

»Jeg maa dog bede dig om at afgjøre Sagen med hende selv, og lade mig udenfor, ellers kunde maaske Arrangementet strande paa hendes Stolthed«.

»Hvad behager, er det saa galt fat! Din Frøken begynder at interessere mig«.

Olaf tog Afsked. Doktoren vilde overtale ham til at komme og spise til Middag en Dag, men Olaf

kunde ikke tage derimod, dog lovede han at aflægge et lille Besøg inden han rejste.

»Saa kan jeg præsentere dig for min Søster, der styrer mit Hus; desto værre for mig, skal hun have Bryllup til Sommer, saa kommer jeg vel til at føle min Pebersvendetilstand, hidtil har den ikke trykket mig«.

»Det undrer mig, at du ikke er gift! Raad der-til har du da i al Fald længe havt«.

»Jeg har ikke været saa heldig at træffe nogen, der særlig har tiltalt mig, og jeg har ført et meget arbejdsomt Liv«.

»Ja, det kan nu være godt nok at tjene Penge, men derfor skal man da ikke nægte sig den bedste Glæde i Livet — en Hustru«.

»Du taler som den forelskede tilkommende Ægte-
mand; ligner din Brud min ny Assistent?«

»Aldeles ikke — d. v. s. af Udseende maaske, men ellers ere de ganske forskellige«.

»Jeg ønsker oprigtig til Lykke — ja, hvem der først var saa vidt!«

Den næste Dag fik Eva et Brev fra Doktor Faber, hvori han tilbød hende Pladsen paa de Vilkaar, han havde fremsat for Olaf. Eva modtog den uden Vaklen, og følte sit Sind for første Gang i lang Tid lettet for en Byrde.

»Det er mærkeligt, at jeg denne Gang har havt Held med mig«, tænkte hun.

Den Gage Doktoren bød efter en Maanedes Forløb var heller ikke til at kimse af. Eva vidste jo ikke at han havde forhøjet Lønnen.

»Jeg tror, at det unge Pigebarn, der kommer til at staa saa ene i Verden, naar hendes Familie rejser bort, har god Brug for Pengene«, saadan ræsonnerede Doktoren efter Samtalen med Olaf.

Fru Kruse og Edith vare næsten lige saa glade som Eva over det ny Arrangement.

»Du er som altid vor Trøst og Støtte«, sagde Fru Kruse til Olaf.

»Det er da først nu jeg for Alvor skal være det, og gjengjælde noget af al eders Godhed og Kjærlighed imod mig«, svarede denne.

Eva tiltraadte strax Pladsen, og den rolige Virksomhed hun kom i paa Kliniken, hvor alt gik efter en Snor, punktligt og med Alvor, havde en heldig Virkning paa hende og gjengav hende hendes Sindsligevægt. Hun var nem at komme til Rette med, og viste sig næsten imødekommende; det eneste, der gav Anledning til Debat hjemme, var hendes Beslutning, at hun ganske og aldeles vilde sørge for sig selv, leje et Værelse og holde sig med Kost. Hendes Moder mente ikke at kunne forsvare at rejse fra hende, men Eva erklærede:

»Jeg er da ikke noget Barn, der behøver at have nogen at passe paa mig; unge Piger nutildags kunne ikke altid have en Moder i Hælene. Nu maa du ikke spolere mig den eneste Glæde jeg har havt i lang Tid, blot af overdreven Omhyggelighed, du veed, at det er noget jeg ikke sætter Pris paa«.

Fru Kruse vaklede frem og tilbage, men Olaf afgjorde Sagen til Fordel for Eva.

»Jeg tror det er skadeligt at opponere her, lad Eva faae sin Villie, det er sikkert det bedste«.

Men Fru Kruse var ikke rigtig glad derved, og syntes ikke hun kunde nyde sin egen Lykke, naar hun vidste Eva alene i Hovedstaden med alle dens Fristelser og Farer.

Dagen før sin Afrejse fra Byen, indfrieede Olaf sit Løfte til Faber om at hilse paa ham. Han traf Doktoren ved Frokosten, og halvt mod sin Villie blev Olaf overtalt til at deltage i samme, og præ-senteret for Søsteren, Husets Værtinde. Denne saae ud til at være nogle Aar ældre end Broderen, hun havde passeret sin første Ungdom; ikke desto mindre var det en statelig Dame med en smuk Figur, klædelig Ynde og et vindende Væsen.

Da Doktoren blev kaldt bort et Øjeblik, og Øjeblikket blev forlænget til et Kvarter, benyttede Olaf Tiden til at omtale Doktorens velvillige Imødekom-

men imod Eva, og Frøkenen lod ikke til at være uvidende om, hvorledes hendes Antagelse paa Kliniken var foregaaet; hun syntes endogsaa at omfatte denne Sag med Varme.

»Jeg hører gjennem min Broder, at den unge Pige bliver her ene tilbage i Byen; det er virkelig meget tappert af hende, at hun kan finde sig deri, naar hun har været vant til at have sin Familie om sig«.

»Ja, naar man endda havde haft nogle Bekjendte, hos hvem hun kunde have opholdt sig, men min Svigermoder og hendes Døtre har i mange Aar boet paa Landet, saa de kjender slet ingen i Hovedstaden; hvis De, Frøken, tilfældigvis skulde vide en Familie, der har et Værelse at leje ud, saa vilde det vist være Eva kjærkomment«.

Frøkenen tænkte sig om.

»Frøken Kruse kunde bestemt godt faae et Værelse her i Huset; jeg veed at Værten netop har et ledigt, men det er rigtignok kun et Kvistværelse«.

»Det vilde just passe ypperligt for hende at bo her i Stedet, hvor hun har sin Bestilling, og det vil tillige være betryggende for hendes Moder at vide, at hun lever under Tag med en saa elskværdig Dame som Dem; maaske De endog vil udstrække Deres Elskværdighed til af og til at have et lille Øje med den unge Pige«.

»Hjertensgjerne, hvis hun tager imod Værelset her, er det en Selvfølge, at hun er velkommen i vort Hus«.

»Maa jeg paa Evas Vegne takke Dem«, sagde Olaf, og trykkede varmt hendes Haand.

»Det lader til, at I ere blevne gode Venner«, sagde Doktoren, der netop traadte ind. »Men hvad kan det nu nytte, for nu rejser han jo bort herfra, og vi faae ham ikke at se for det første«.

»Skjøndt jeg er Frøkenen saa fremmed, saa vover jeg dog at bede om at maatte gjøre Gjengjæld for udvist Gjæstfrihed idag, hjemme hos mig selv paa Fyen«.

»Nu føler han sig ordentlig som Herredsfoged«, lo Doktoren, »naa, ja, hvem veed om vi ikke tager ham paa Ordet«.

»Hr. Høyer og jeg have lige truffet et lille Arrangement angaaende Frøken Kruse; hun vil formodentlig komme til at bo her i Huset«.

»Ja saa, det glæder mig«.

»Det vilde ikke være passende, synes jeg, at Frøkenen boede ganske ene ude i Byen, og maaske være saa uheldig at komme i mindre gode Hænder«.

»Naar min kjære Søster tager nogen under sin Beskyttelse, saa er han eller hun godt garderet; men veed du nu ogsaa hvilke Pligter du paatager dig?«

»Her er slet ikke tale om Pligter«, skyndte Olaf sig at afbryde, »min Svigerinde passer naturligvis sig selv, det er kun i ren formel Henseende, at jeg drister mig til at lægge Beslag paa deres Søsters Velvillie«.

»Naa, saa rent formelt synes jeg nu ikke du behøver at behandle din gamle Ven, naar du endelig engang har fundet paa at opsøge ham«.

»Jeg har allerede trukket store Vexler paa din Godhed«.

»Vis vas — det er jo mig, der har profiteret ved at faae din Svigerinde i min Tjeneste. Jeg er rigtig godt fornøjet med hende, hun mangler endnu Øvelse, men hun har en ærlig Villie, og er resolut, samvittighedsfuld og behændig. Lad hende kun komme til at bo hos os, saa risikerer jeg da ikke, at hun løber fra mig«.

»Derfor er der vist ingen Fare, naar du blot vil beholde hende«.

»Da forsikrer jeg dig, at jeg ikke altid har været heldig; der er saa mange unge Pigeboern, der strax gribe til med Glæde, og tro at være deres Post hos mig voxen, men de blive hurtig trætte, faae andre Ideer, og væk er de«.

»Jeg vil endnu idag tilbyde Frøkenen Værelset her«, udbød Frøken Faber. »Vær saa god, kjære

Broder, at sende hende over til mig, naar hun er færdig paa Kliniken«.

»Men glem ikke, at Høyers Nærværelse her idag ikke maa omtales«.

»Det behøves ikke at holdes hemmeligt, jeg har selv fortalt Eva, at jeg har besøgt dig, men rigtig nok ikke nævnet, at det var førend hun kom i Tjeste her«.

»Det er meget mulig, at jeg en Dag fortæller hende hele Historien«, sagde Doktoren spøgende.

»Det maa helst vente lidt endnu«.

»Ja, naturligvis, jeg skal først have prøvet hende«, svarede Doktoren med et eget Tonefald.

Olaf overlod til Eva at fortælle hjemme om Frøken Fabers Forslag, der faldt fuldkommen i Fru Kruses Smag. Eva var henrykt over Doktorens smukke Søster, og den fine Maade, hvorpaa hun havde modtaget hende, foreslaaet hende Værelset, og bedet hende betragte deres Hjem som sit.

»Det er ikke blot en Talemaade, men min Hjertens Mening«, havde hun tilføjet, »skulde De trænge til Selskab udenfor Deres Virksomhed, saa er jeg meget alene, og vil sætte Pris paa at se Dem«.

Eva saae ingen Grund, hvorfor hun ikke skulde benytte en saa gjæstfri Opfordring, og Fru Kruse takkede i sit stille Sind Vorherre, fordi hendes Eva

var bleven saa godt anbragt. Olaf kunde nu trygt rejse bort, og hengive sig til sine egne, glade Forhaabninger — om en Maaned skulde Bryllupet staa.

Fru Kruse, der ikke kunde være to Steder paa engang, og som mente ikke at kunne undværes hjemme, maatte opgive at ordne Ediths nye Hjem; nu Ediths Sager omtrent vare færdige, faldt det saa naturligt at tænke paa Evas; der var jo ogsaa en Datter, der skulde sendes ud i Verden, og Fru Kruse ansaae det for en Selvfølge, at hun fik et lille Udstyr med sig. Foruden de Møbler, som Moderen stillede til Evas Raadighed, maatte hun have en ny Garderobe.

»Man skulde virkelig tro, at jeg ogsaa skulde giftes, saa godt forsyner du mig«, sagde Eva, der mente, at det var urimeligt at gjøre saa mange Anstalter, men Fru Kruse mente, at det burde Eva være glad over, for saa sparede hun Udgifter senere hen. —

»Du er da lige saa godt min Datter som Edith«.

»Men jeg er bange for, at jeg ikke kommer til at gjøre dig den Glæde som Edith nu. I Mødre ville dog altid helst se Eders Døtre gifte«.

»Det vil vi af en saare naturlig Grund, men du veed, at jeg med Hensyn til dig, ikke gjør mig Forhaabninger i den Retning«.

»Nej, nu vil det mindre end nogensinde før ske«,

svarede Eva raskt, »for har man først prøvet Uafhængighedens Sødme, saa lægger man sig ikke frivillig i Lænker«.

»Lad os først se, hvordan det gaar dig i dine nye Forhold«.

»Det gaar udmærket; jeg er et helt andet Menneske siden jeg har faaet noget at bestille, noget alvorligt at tænke paa, og jeg føler mig næsten som Læge, naar Doktoren anbetroer mig Ting, som han ikke vilde gjøre, hvis han ikke havde Tillid til mig. Jeg er stolt af hans Tillid, og jeg skal nok gjøre mig den værdig«.

Froken Faber overraskede en Dag Fru Kruse med et Besøg.

»De maa undskylde, at her seer saadan ud«, sagde Fruen med et Blik rundt i Stuen, »men naar man paa engang skal sende to Dotre afsted — —«.

»Jeg forstaar«, afbrød Frøkenen smilende, »efter hvad jeg har hørt, er De en omhyggelig Moder, og det er i den Anledning, at jeg kommer herop. Jeg vil gjerne berolige Dem med Hensyn til Frøken Eva; vi skal nok tage os af hende, og ikke lade hende savne et Hjem«.

»Gud velsigne Dem — det er saa smukt af Dem, men Eva er lidt vanskelig og egenraadig, jeg er ikke vis paa, om De faar Glæde deraf«.

»Det haaber jeg sikkert, og netop fordi Deres

Datter er noget stolt og tilbageholden, er det vor Pligt at komme hende imøde, og drage hende til os. Jeg vil foreslaa Deres Datter, at hun giver sig i Kost hos os; det ligner ikke noget for en ung Pige at skulle gaa ud i Byen og tage sine Maaltider«.

»Det er en aldeles storartet Venskabs-tjeneste De der viser mig, jeg har netop tænkt paa det fæle Restaurationsliv, og været bange for at Eva af økonomiske Grunde maaske tidt vilde skyde en Middag over«.

»Ja, ikke sandt, hun har meget bedre af at faae god daglig Husholdningsmad, og enten vi ere to eller tre ved Bordet, gjør saamænd ligemeget«.

»Kun som Pensionær kan Eva modtage Tilbudet, der maa være ren Akkord«.

»Nuvel, jeg har rigtignok ikke før modtaget Pensionærer, men jeg maa vel her gjøre en Undtagelse, for ikke at støde Deres Datters Finfølelse«.

»Ja, det er nu hendes fixe Ide at hun vil staa paa egne Ben; hun har saamænd havt Tilbud nok«.

»Det forstaar sig — en saa smuk Pige«.

»Nej, det var egentlig ikke det jeg mente; jeg tænkte paa de Tilbud, som vi andre, hendes Svoger først og fremmest, har gjort hende med Hensyn til hendes Fremtid; det er godt for os Kvindfolk at have en Stotte i Livet, men Eva har altid villet være sig selv nok«.

»Det er ikke tilstrækkeligt at være sig selv nok, naar Livet skal have Betydning for En, men Deres Datter er saa ung, det lærer hun med Tiden«

Fru Kruse strømmede over i Lovtaler over Frøken Faber, da hun næste Gang skrev til Olaf.

»Saa fin, dannet, hensynsfuld og elskværdig — rigtig en Dame; nu vilde jeg blot ønske jeg kunde faae Evas Doktor at se, han skal jo efter hendes eget Sigende være ganske mageløs«.

»Naa, saa Eva finder ham mageløs, og han selv interesserer sig for hende Hm., der har jeg ganske bestemt faaet hende godt anbragt«, tænkte Olaf fornøjet, men til Fru Kruse skrev han tilbage:

»Naar Du gjerne vil se Doktor Faber, og du synes godt om hans Søster, saa veed jeg ikke bedre, end at du inviterer dem begge med til Bryllupet. Han er jo en Ungdomsbekjendt af mig, og Evas Principal, det vilde ikke være mere end en Opmærksomhed imod dem, til Gjengjæld fordi de har stillet sig saa velvillig imod os«.

»Mon det virkelig kunde gaa an at indbyde de fremmede Mennesker?«

Fru Kruse spekulerede derpaa, og kom til det Resultat, at Frøkenen dog paa ingen Maade var hende

fremmed efter den Samtale hun havde havt med hende, og det kunde dog være saa rart personlig at takke Doktoren og trykke hans Haand. Spisestuen kunde ogsaa nok rumme dem, den var ganske vist ikke meget stor, men det blev jo ogsaa kun en lille Kreds, der skulde samles til Bryllupet. Foruden Familien selv — Olafs Onkel og Forlover, Pastor Wiberg fra Jylland, der tillige skulde vie Brudeparret, og saa Forpagter Fjelstrup, en god, gammel Bekjendt fra Skovnæs; han skulde føre Bruden.

Fru Kruse maatte forhøre hos Eva, om hun havde noget imod at faae Doktorens med til Bryllupet — Edith havde med Glæde givet sit Samtykke — hun vilde gaa lidt diplomatisk til Værks, og slet ikke omtale, at Ideen var kommet fra Olaf. Eva havde ikke tænkt sig Muligheden af at indbyde Fabers, men da hendes Moder sagde: »Maaske det ogsaa er fordringsfuldt af os at forlange, at den fine Doktor skal tage til Takke hos os, han, som er vant til at komme i saa mange elegante Huse, maaske han vil rynke paa Næsen af vort tarvelige Hjem« — saa svarede Eva raskt: »Nej, saa kjender du ikke Doktoren; han er aldeles ikke hovmodig eller forfængelig, dertil er han alt for klog. Det kan jo kun være en Ære vi viser ham ved at bede ham med til Bryllup«, tilføjede hun stolt.

»Det er jo ikke Møblerne, men Personerne, han skal være sammen med«.

Efter denne Evas Opfattelse af Sagen, kunde Fru Kruse ganske rolig udstede Bryllupsinvitationerne.

Den 15de December, Bryllupsdagen, oprandt.

Det var midt i Vinterens Hjerte, at Edith skulde staa Brud, og Fru Kruse tænkte, at Sommeren egentlig egnede sig bedre til en saadan Fest; paa den Aars-tid, der nu forelaa, kunde man jo ikke engang smykke Lejligheden med Blomster, en saadan Luxus vilde være Daarskab; nu maatte Edith lade sig nøje med Isblomsterne paa Ruden, der funkede i den blege Vintersol. Til Gjengjæld skulde der ikke mangle noget i Bryllupsmaaltidet, det skulde være festligt og udsøgt; det var sandsynligvis den eneste Gang, at hun skulde lave til en Datters Bryllup. Fru Kruse forestod selv Anretningen, hun havde nok sikret sig Hjælp, men at give sig i en Kogekones Hænder — nej Tak, det behøvede hun Gudskelov ikke.

Mens Fruen allerede tidlig paa Formiddagen gik og dækkede Bordet med alt, hvad der endnu forefandtes fra den gode gamle Tid, og hun ved hvert Stykke, hun tog frem, hensank i Minder om svundne

Dage, saa hun gik omkring i blid Rørelse, fandt hun alligevel der manglede noget, og hendes Tanker kredsede igjen om Blomsterne. Et Bryllup uden Blomster det duede ikke — hun maatte i det mindste gjøre Udvej for nogle Hyacinther og Tulipaner. Hun stod allerede i Begreb med at tage Tøjet paa for at opsøge en Blomsterhandler, da det ringede paa Klokken, og en galloneret Tjener stod, ligesom tryllet frem for Lejligheden, med just det i Armen, som Fruen lige havde ønsket sig. Idet hun skilte Tjeneren fra hans Byrde, en pragtfuld Blomsterkurv, behøvede hun ikke at spørge, hvorfra den velkomne Gave kom, for hun havde allerede opdaget Visitkortet i Hjørnet; det var Doktor Faber, der viste hende — der stod udtrykkelig Fru Kruse paa Kortet — denne udsøgte Opmærksomhed.

»Eva, kom herind, saa skal du bare se!« raabte Moderen ind til Eva, der var ifærd med at gjøre Toilette, og da Eva i Frisørkaabe og med nedrullet Haar kom ind i Stuen, var denne allerede opfyldt af den dejligste Blomsterduft fra de prægtige Roser, der i alle Farver fyldte Kurven.

»Roser paa denne Aarstid, og i saadan en Masse — det er en kongelig Gave!« vedblev Fruen, idet hun spredte Blomsterne paa Bordet.

»Her er noget særskilt, lader det til«, hun holdt nogle dejlige mørkerøde Roser i Vejret, »de ere om-

vundne med Staniol og Silkebaand, og der er en lille Seddel heftet ved — de ere til dig, Eva«.

Eva tog Blomsterne ud af Moderens Haand, og læste Sedlen, der kun indeholdt hendes Navn, skrevet med Doktorens Haandskrift.

»De vil passe udmærket til din graa Silkekjole, og hæve Dragten; de døde Sirener, som du vilde bære i Brystet, og som minde om Halvsorg, dem maa du nu lade ligge«.

Eva holdt Roserne prøvende op til Brystet uden paa Frisørtrøjen — saa forsvandt hun med dem i sit Værelse. Kort efter kom hun ind igjen med opsat Haar og i sin daglige Kjole.

»Maa jeg hjælpe dig med Borddækningen, Mo'r, ellers bliver du vist ikke færdig«.

Fru Kruse saae overrasket op; hun var ikke vant til at Eva tilbød sin Hjælp.

»Ja ja, Barn, tag du dig af Blomsterne, og stil dem i Opsatsen, saaledes som det klæder bedst; det forstaar Ungdommen bedre end vi gamle, og sæt saa Champagneglassene omkring, de ligge aftørrede i den lille Kurv derhenne. De har ikke været brugte siden Ediths Konfirmation — du husker nok det var om Foraaret, som Fa'r døde i Oktober. Ak ja, hvor Fatter vilde have glædet sig idag . . . han skulde vel have holdt Festtalen — nu maa Præsten eller Fjelstrup til det — det bliver formodentlig Præsten,

men Fjelstrup dyer sig saamænd ikke, kjender jeg ham ret, der kommer nok en Tale ogsaa fra ham. Det er Skade, at vi ikke faaer en lille Sang — det kunde du ogsaa gjerne have sørget for«.

»Jeg? — nej, det ligger virkelig ikke for mig at skrive Vers, eller at give mig af med de skønne Kunster«.

»Jeg husker dog, at paa Skovnæs der skrev du og Olaf hele Ark fulde af Poesi«.

»Ja, dengang — man er heldigvis blevet klogere«.

Fru Kruse aabnede Munden for at gjøre en lille Bemærkning, men betænkte sig igjen. Efter et lille Ophold sagde hun:

»Naar du er færdig med Bordet, saa gaar du maaske ind til Edith, og hjælper hende lidt — med at sætte Myrthekransen fast«.

»Ja, gjerne, hvis hun ønsker det«.

Moderen saae paa Eva, der gik saa kold og rolig omkring, og hun tænkte at det var mærkelig at hun slet ingen Bevægelse forraadte ved at skulle skilles fra Søsteren. Denne Dag var jo ogsaa for Eva den sidste hun tilbragte i Hjemmet. Det var Aftalen, at hun skulde forlade Huset sammen med Doktoren og hans Søster, efter endt Bryllupsfest, og tage sin ny Bolig i Besiddelse. Hendes Toj var allerede bragt derhen, og Fru Kruse vilde saaledes blive ene tilbage de fjorten Dage hun endnu havde

at opholde sig i Byen, inden hun drog over til de Nygifte. En lille ung Pige hun havde fæstet, vilde være hende til mere Gavn end Datteren, og hun ønskede helst at se Eva godt installeret inden hun selv rejste.

St. Johannes Kirke var fuldt oplyst ved Firetiden, og det klare Skjær indenfor Vinduerne havde lokket mange Nysgjerrige derind. Det er meget muligt, at Tilskuerne folte sig lidt skuffede ved det lille Følge, der hurtig samledes og tog Plads i Koret, men hvis de havde ønsket at se en smuk Brud og en tilsvarende Brudgom, saa fik de deres Ønske opfyldt. Da Orgelet brusede og forkyndte, at Vielsen var tilende, stimlede Folk sammen ved Udgangen til Kirken for at faae et Glimt at se af det ungdommeligt bevægede Ansigt, der halvt skjulte sig bag Sløret, og for at forvisse sig om, at den unge Ægtemand nu ogsaa var saa megen Ynde værdig.

Eva og Doktoren vare sidste Par ud af Kirken. Idet de sagtnede deres Skridt bagved de andre, gav Folk temmelig lydelig deres Mening til Kjende.

»Det er Doktor Faber, den bekjendte Ørelæge — ham den høje, ranke«.

»Er det monstro hans Forlovede, den smukke Dame han gaar med?«

»Det er meget muligt — men det maa da være

noget ganske Nyt, for da jeg sidst konsulerede ham«

Videre hørte Doktoren ikke; han vendte sig om mod Eva, ærgerlig over, at hun skulde have opfanget disse Bemærkninger, men Eva havde intet hørt; hendes mørke Øjne vare rettede lige ud, og Doktoren kunde uhindret betragte hendes smukke rene Profil. Han trykkede uvilkaarlig hendes Arm ind til sig, for at værne hende mod den fremstormende Mængde, et Øjeblik efter havde de naaet Doktorens Vogn, Tjeneren stod parat med Evas Skindslag paa Armen, saa førte den lille Kupé, hvor der akkurat var Plads til to, dem til Brudehuset. Der havde Olaf arrangeret en lille Overraskelse, Trappen op til Lejligheden var dekoreret med levende Planter, Palmer og Laurbærtræer, saa de dannede et grønt Espalier.

»Det er komplet sydlandsk«, udbød Fru Kruse henrykt.

»Desto værre er det kun i de lavere Regioner at Palmerne voxe«, sagde Olaf smilende, »jo højere man kommer tilvejs, jo mere aftager Vegetationen, allerøverst er der saa bart som paa selve Højfjældet«.

Festmaaltidet forløb under almindelig Glæde, det var kun Skade at Tiden var saa kort til at udtrykke al den festlige Stemning. De unge Folk skulde rejse samme Aften, og Fru Kruse, der skulde dele sig

mellem dem alle, følte mest Tidens Knaphed; hun skulde baade lytte til Forpagterens Beretninger om den gamle Egn, interessere sig for Præstens Familieforhold, tage Doktoren i nærmere Øjesyn — hun fandt han var en meget distingveret Mand — vexle et Par Ord med hans elskværdige Søster, hviske nogle gode Raad til Edith, og endelig tage Afsked med Olaf, den kjære Dreng, der blev kjærtegnet og kysset lige til det sidste.

Brudeparret kjørte ene til Banegaarden, og kort efter skiltes Gæsterne.

»Jeg kommer herop imorgen«, sagde Forpagteren, »og fortæller lidt om Skovnæs; der er sket store Forandringer — De vil knap kunne kjende Stedet igjen«.

Doktorens vare de sidste, der brød op. Fru Kruse havde taget Plads i en Lænestol, træt af Dagens Begivenheder; og Doktoren stod op og talte med hende.

»Tror De nu ogsaa, at De kan undvære Frøken Eva nu strax? Har De ikke overvurderet Deres Kræfter? Det er sandelig ingen Spøg at miste to Døtre paa engang; ligesom Olaf har bortført den ene, tager jeg den anden; jeg kan næsten ikke bære det over mit Hjerte at gjøre det«.

Doktorens Stemme havde en særegen Velklang, der gjorde, at de simpleste Ord fik en egen Betyd-

ning i hans Mund; maaske var det derfor at Eva pludselig bøjede sig ned over Moderens Stol og sagde:

»Ja, kjære Mo'r, vil du ikke hellere have, at jeg skal blive hos dig nogle Dage endnu!«

Moderen saae hende taknemlig ind i Øjet, men svarede saa muntert:

»Nej, nu maa I ikke komme mine Planer paa tværs; desuden er det bedre at faae Afskeden overstaaet paa engang«.

Tjeneren meldte, at Doktorens Vogn var kjørt frem. Eva kyssede Moderen. Doktoren hjalp Eva med at svøbe sig i Overtøjet, som han havde taget fra Tjenerens Arm.

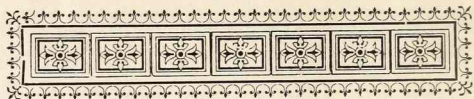
»Vi skal nok passe paa Deres Datter, at hun ikke skal blive forkølet«, tilføjede han smilende. »Ungdommen er jo lidt uforsigtig«.

»De kan stole paa os«, sagde Frøken Faber, idet hun rakte sin smalle hvide Haand frem og trykkede Fru Kruses buttede Fingre mellem sine.

»Det var en dejlig Dag!« sagde Fru Kruse til sig selv, da hun lagde sit trætte Hoved til Hvile. »Saa højtidelig og saa vellykket! Doktoren er en Stadsmand, hensynsfuld og fintfølende . . . Edith var allerkjæreste som Brud — hun og Olaf et nydeligt Par — — jeg gad vide, om Edith huskede at

pakke Sengevarmerne ned i Kufferterne, jeg købte dem jo først i sidste Øjeblik, for at de kjære Born ikke skal fryse i deres Senge, naar de kommer hjem«.

Den tørre Lærdom, som Eva havde tilegnet sig, i Forbindelse med den Flid, der havde været nødvendig dertil, havde ikke alene i legemlig Henseende havt en uheldig Indflydelse paa hende og sat sine Mærker, men ogsaa i sjælelig Forstand var hun staaet i Stampe. Med Tankerne koncentrerede paa det ene Punkt, Lærdommen, var der ikke bleven Tid eller Lejlighed til at udvikle Sansen for andre Sider af Livet, der fuldt saa vel kunde kræve at komme i Betragtning. Til Trods for den Uafhængighedsfølelse, som Eva stillede hen imod, og som hun betragtede som den eneste saliggjørende, var Eva i de forløbne Aar blevet ensidig, og der var Omraader, baade i Retning af Følelse og Forstand, hvor hun befandt sig aldeles fremmed, og om hvis Betydning for Udviklingen hun var aldeles uvidende.

Eva havde, som saa mange unge Damer, den Tro, at naar man er blevet Student, saa har man, om end ikke slugt Alverdens Visdom, saa dog vist, at man ikke alene er i Besiddelse af en udpræget Dannelse, men tillige af mere end almindelige Kundskaber. Men Eva glemte eller oversaae, at til fuldt ud Dannelse hører der mere end hvad Skolelærdom kan give, og skal Ens Aand være fri og uafhængig, saa maa den kunne strække sig ud over den indpodede Lærdom, den maa omfatte alsidige Ting, sociale, moralske, politiske, æsthetiske, religiøse Spørgsmaal, og alt det havde hidtil været som en lukket Bog for hende.

Det, som giver Personen, Karakteren sit rette Præg, det, der udvikler Mennesket i os, Mennesket, der tænker, føler, handler paa egen Haand, det er den fri aandelige Behandling af alt, hvad der ligger mellem Himmel og Jord, og ikke begrændsede Fag. For at kunne faae en saadan Kundskab behøver man hverken at have taget Artium eller andre Examen, man behøver kun at aabne Sind og Sans, og med Liv og Interesse drage den Nytte og Fordel af hvad der aabenbarer sig. Naar ikke særlige Omstændigheder stille sig hindrende i Vejen, men man er i Besiddelse af Lyst, Villie og Gemyt til at til egne sig, hvad der bydes En paa en saa forholdsvis let Maade, saa er det enhver Kvinde givet, uden

særlige Forkundskaber, at kunne uddanne sin Sjæl paa denne Vis.

Den unge Pige, der lukker sig inde i sit Studereværelse, løser sine Opgaver, skriver sine Stile, og som med Glæde bringer det Offer, ikke at deltage i det selskabelige Liv, ja endog af bare Pligtiver giver Afkald paa at forfriske sig i Naturen, hun aner ikke at hun derved lader noget gaa fra sig, der ikke blot er til Fornøjelse, men som danner et væsentligt Led i den aandelige Opdragelse. For at naa sit Maal, med Fremtiden for Øje, lader hun Nutiden ligge, hele den bevægede rige Nutid, der yder saa rigt Materiale til Overvejelse, Betragtninger og Studium, og hvorigjennem hendes personlige Overbevisning ganske anderledes formes og dannes, end ved nok saa mange traditionelle Forskrifter og Opskrifter.

Brødstudiet kræver desværre, at man maa lade mange vigtige Interesser ligge, og der er mange Studerende, der er sig dette bevidst, og føler det som et Savn. Hvor ofte hører man f. Ex. ikke unge Jurister beklage sig over, at de ikke kan beskæftige sig med Skjønllitteraturen, og Læger, senere hen i Livet, fortryde at deres Sprogkundskaber ere saa mangelfulde, at de ligeoverfor udenlandske Kollegaer og Patienter ikke ere de levende Sprog saa mægtige, som det kunde være ønskeligt. Mændene ere i det Kapitel langt mere ærlige end Kvinderne, de tilstaa

deres Mangler, og derved vise de, at de i Virkeligheden ere Kvinderne overlegne, thi det er en af Skyggesiderne ved Kvinden, i al Fald den moderne Kvinde, at hun tiltror sig selv Overlegenhed paa alle Omraader; Selvkritik og Beskedenhed ere sjældne Dyder hos hende, og man seer dette i Regelen oftest hos de Kvinder, hvem det ikke er lykkedes at præstere noget af virkelig Betydning.

Eva hørte desværre til disse sidste; selv Skuffelsen hun havde lidt ved ikke at kunne fortsætte den begyndte Læsning, udelukkede dog ikke den Tanke, at om hun end ikke i materiel Henseende havde opnaaet noget ved sit Studium, saa var i det mindste hendes Aand bleven beriget, saa hun gjaldt mere end andre unge Piger, der ikke havde faaet samme Uddannelse som hun. Det skulde blive hendes Lod i Doktorens Hus at blive overbevist om det modsatte; hun skulde gradvis lære at erkjende, hvor langt hun i Virkeligheden var kommet tilbage ved denne absolute og forcerede Gaaen op i et Arbejde, der laa over hendes Kræfter og Evner, og som hun ikke havde mægtet at føre igjennem. Hun skulde erfare, hvor meget hun var gaaet Glip af, og hvor ubetydelig og uvidende hun i mange Henseender var.

Da Eva mødte paa Doktor Fabers Klinik, var det med en ærlig Villie til Arbejde, og det var og-

saa denne Egenskab, der skaffede hende Pladsen. Som det tidt gaar med gode Egenskaber, saa avler den ene den anden; fra Villieskraft til Udholdenhed og fra denne igjen til Taalmodighed, er Springet ikke langt. Derfor varede det ikke længe, før Eva blev sin Gjerning paa Kliniken voxen; Doktoren havde med sit skarpe Blik bedømt Eva rigtig, hun vilde blive ham til Nytte og Hjælp. Eva viste sig at være i Besiddelse af en vis praktisk Sans, der ikke forlod hende selv i kritiske Øjeblikke, hvor mere følsomme Kvinder let miste Ligevægten og Herredømmet over sig selv.

Naar Eva stod ved Doktorens Side under smertefulde Operationer, saa rystede hendes Haand ikke, hun blev hverken forvirret eller besippet, eller rakte ham de fejle Instrumenter; hun var altid parat med Haandklæde og Vadskevand, hendes Haand var sikker og let, en kvindelig Haand, der instinktmæssig tager mindre haardt fat end den mandlige. Hun kunde staa taalmodig i Snese Minuter og holde Rekvisiterne til Doktorens Brug, hun kunde om igjen og om igjen tørre af, skylle op, gjøre Instrumenter rene, og hendes paapasselige Blik fulgte Doktorens mindste Vink; hun forstod strax hvad han skulde bruge. Hun gjorde sig ikke skyldig i nogen Forsømmelighed eller Glemsomhed, og hun havde ingen Daarskaber i Hovedet, der distraherede hende. Hun var en agt-

paagivende, lærevillig Elev, og det kom sig af, at hun havde en uhyre Respekt for Doktoren.

I Begyndelsen var det mest hendes Stolthed, der drev hende til at vise sig energisk og ferm, ogsaa Forfængelighed blandede sig deri, men efterhaanden som Tiden skred frem, saa var det andre Grunde, der bevirkede, at hun stadig gjorde Fremskridt i Flinkhed. Naar Eva var angst for at Doktoren skulde være misfornøjet med hende, saa var det ikke alene Frygt for at miste sin gode Plads, nej, hendes Respekt for Doktoren havde en dybere Grund. Naar hun saa ham færdes paa Kliniken, udfoldende hele en kyndig Læges Resoluthed, parret med den alvorlige Overvejelse, der er nødvendig i mange Tilfælde — naar hun hørte ham tale, give Raad, gjøre Forespørgsler, saa ham operere, og utrættelig atter og atter bekæmpe den Fjende, der i Form af Katarrher og Betændelser m. M., altid stille nye Hindringer i Vejen for Helbredelse — saa maatte hun beundre ham, beundre hans Kløgt, Snille, Udholdenhed, Taalmodighed, Godhed og aldrig svigtende Elskværdighed og Beredvillighed til at hjælpe sin Næste.

Skjøndt Doktoren altid havde fuldt op af Patienter, saa hans Tid var stærkt optaget, saa gav han dog stadig to Gange om Ugen gratis Konsultation, og der sporedes aldrig mindste Forskjel i hans Væsen; han behandlede den simple, ofte luvslidte og pjaltede

Patient ens med den fine Baron og Etatsraad, der med mange Omstændigheder og i Følelsen af sin egen Vigtighed, tog Plads paa Operationsstolen. Maaske han snarere var tilbøjelig til at gjøre Forskjel i modsat Retning, i al Fald hændte det undertiden, at der kom et satirisk Smil frem paa hans Læber, naar han behandlede en eller anden Standsperson, men dette Smil saaes aldrig, naar det gjaldt at betjene den fattige Mand, der intet Honorar havde at byde.

Alt dette opfattede Eva snart, og det ikke alene lod ham stige i hendes Tanker, men det vakte Betragtninger, der berørte hende selv. Hun havde før nok saa raskt udtalt, at hun vilde studere Medicin, og hun havde valgt denne Videnskab, fordi den blandt de studerede Fag gav Kvinden lettest Adgang til Erhverv. Hun havde aldrig nogensinde tænkt over hvad der egentlig fordredes af en Læge, at det ikke alene er de rent videnskabelige Kundskaber, men mange andre Egenskaber, der udkræves for at kunne møde de Konflikter, der opstaa, naar den tørre Viden skal omsættes i Praxis, og denne igjen nøje prøves og vejes for hvert nyt Tilfælde, før den bliver udført. For al dette havde hun været blind, bare styret mod Maalet, uden Tanke for om hun ogsaa turde indlade sig paa et saa vanskeligt Foretagende; kun Fordelene, ikke Pligterne og Ansvarer havde hun taget i Betragtning.

Hvad der ikke var lykkedes for hendes Nærmeste — at rokke ved hendes Selvtillid — det skete nu ganske af sig selv, og som en naturlig Følge af de nye Forhold hun var kommet ind i. Selverkjendelsen, naar den kommer lidt efter lidt, virker langt gavnligere end naar den brutalt fremtvinges; Eva havde i sine egne Tanker gjort et Skridt tilbage, men derved i Virkeligheden vundet et stort Skridt fremad; selvfølgelig stod dette hende endnu ikke klart — Livets Skole er den bedste af alle, og der var endnu mange Skridt tilbage for Eva, førend hun kunde naa frem.

Eva, der var godt fortrolig med Arbejde, skjøndt af en anden Art, trættedes ikke i sin ny Bestilling; tværtimod, hun blev fyldigere og mistede sin blege Ansigtssfarve. En vis naturlig Smidighed, der var hende egen, men som havde tabt sig ved det stillesiddende Liv, kom atter til sin Ret, og Doktoren sørgede for, at hun holdt sin Sundhed vedlige ved tilstrækkelig Bevægelse i fri Luft. Han ordinerede Morgenture inden hun gik til sin Gjerning, og han holdt strængt Øje med at de bleve udforte.

Han viste hende i det Hele, at man godt kan forene det behagelige med det nyttige; selv udstrakte han sjældent sin Arbejdstid længere end til Klokken 5—6, til hvilken Tid Middagen indtoges. Eva havde i Begyndelsen efter endt Maaltid trukket

sig tilbage paa sit Værelse, dels for ikke at genere de to Søsken, og tillige af gammel Vane. Men Doktoren opfordrede hende saa ofte til at blive hos dem, at det tilsidst blev en Regel, som Eva havde let ved at underkaste sig, og Kvistkammeret blev snart kun benyttet til Sovested.

Naar Frøken Gertrude havde tændt Hængelampen med den matte kulørte Skjærm, der kastede et varmt Skjær over Personerne i Stuen, og naar hun med en vis fornem Elegance ordnede Kaffeservicet og skænkede i Kopperne, mens Doktoren og Eva havde skudt deres Stole hen til den aabne Kamindør, saa dannede det et saa hyggeligt Interiør, at man maatte være meget ufølsom for det Skjønne, hvis man ikke lod sig paavirke deraf. Doktorens store St. Bernhardshund, en Gave fra en taknemlig Patient, viste, at den i al Fald ikke var ufølsom derfor — Hunde vise i den Henseende ofte baade Smag og Forstand, og holde af at se deres Herskab hyggeligt installeret omkring sig — den strakte velbehagelig sin store Krop paa Antilopetæppet foran Kaminen, og fandt sig for Lejligheden i at fungere som Skammel for Eva, der paa Opfordring af sin Principal hvilede begge Fødder paa dens bløde, varme Skind.

Eva, der før havde været saa temmelig ligegyldig for de ydre Apparater til Velvære, ja endog ringeagtende seet ned derpaa, opdagede efterhaanden, at

smukke tiltalende Omgivelser ikke maa sættes i Klasse med overflødige Ting, uden Værdi. Foruden det rent legemlige Behag disse rolige Tusmørketimer forskaffede hende, saa fandt ogsaa Sjælen en velgjørende Hvile derved.

De to Sødskendes fælles Dagligstue var udstyret med Smag og Komfort; paa Væggene hang smukke Billeder, malede af ypperlige Kunstnere, og paa et rummeligt Bord, der stod lidt afsides i et Hjørne af Stuen, laa Lektüre i stor Alsidighed. Det var ikke de almindelige Salonbøger, der figurere i straalende Omslag, og kun sjældent faae Lov at aabenbare deres Indhold; her var baade ældre og nye Bøger, Memoireliteratur, Poesi, Noveller, Piecer, historiske, politiske, æsthetiske Tidsskrifter, kun det rent videnskabelige fandt ikke Vej til Dagligstuen.

Fra dette literære Kaos plejede Doktoren om Aftenen at hente Materiale til Læsning, men om Eftermiddagen saa nød han den behagelige Hvile i sin Families Kreds, til hvilken han ogsaa regnede Eva. Samtalen var da i Regelen afpasset til Situationen, underholdende og let, men med et Præg af Stemning, som Eva ikke vidste om udgik fra den intelligente Doktor eller hans ligesaa forstandige Søster, der uden at være et Ekko af Broderens Meninger, supplerede disse med smaa indskudte Bemærkninger. Hun mærkede hvor vant Broder og Søster vare til at udtale

sig for hinanden, og hun fik et lille Indblik i, hvor smukt et Samliv kan være, og hvilken Indflydelse det kan have paa Personerne.

Selv forholdt hun sig for det meste taus, og deltog ikke i Samtalen mellem de to; Doktoren, der tilskrev det Beskedenhed, søgte paa sin forekommende Maade at drage hende med ind deri, og faae hende til ogsaa at udtale sin Mening, men Eva unddrog sig bestandig dette, saa Doktoren, der saa sine Bestræbelser mislykkes, tilskrev hendes mærkelige Tilbageholdenhed en overdreven Stolthedsfølelse. Han udtalte sig ikke derom, men han sad undertiden med et lille ironisk Smil paa Læben, der kunde drive Blodet op i Evas Kinder.

»Han tror naturligvis, at jeg er dum, fordi jeg ikke svarer ham«, tænkte hun med Harme, for i næste Øjeblik med pludselig Selverkjendelse at give sig det samme Skudsmaal — hun var dum, dum paa alt, undtagen netop den Lærdom hun havde hentet sig ved Examenslæsningen! hun maatte tilstaa sig selv Grunden, hvorfor hun ikke gav sit Bidrag med i Samtalen. Det var ligefrem fordi hun ikke kunde. Den berørte Emner, som hun aldrig havde dannet sig nogen Mening eller Anskuelse om, og som var som et fremmed, ukjendt Land, der ikke stod opskrevet i Geografibogen. At sætte Foden i dette Land, hvor de andre følte sig hjemme, forekom Eva

ikke kunde lade sig gjøre, uden at blotte sig selv altfor meget, derfor foretrak hun at tie, og krybe i Ly bag sin Stolthed.

Men efterhaanden saa folte hun sig besværet af denne, især naar den fremtvang ovennævnte Smil hos Doktoren, som hun kun kunde tyde paa en Maade. Det anede hende, at hun vilde blive stillet paa en Del Prøver, som kun vilde bringe hende Nederlag.

Efter Thetid, naar Doktoren igjen mødte i Dagligstuen, efter at have læst Aftenbladene ovre hos sig selv, plejede han som oftest at læse højt for Damerne. Før havde han altid henstillet Valget af Lektüre til sin Søster, men siden Eva var kommet i Huset, overlod han det ofte til hende. Naar hun tøvede med Svaret, saa henviste han hende gjerne til det literære Bord, men Eva rystede paa Hovedet, hun vilde ikke blande sig i de Dele. Literatur havde ganske vist hørt med til de Fag, hvori hun havde været oppe til Examen, hun kjendte vore klassiske Forfattere af Navn, havde endogsaa lært Brudstykker af deres Værker udenad, men derfra og til at interessere sig for dem, var et Spring, som hun ikke havde gjort. Hun havde betragtet Literaturen som enhver anden Lektie, der skulde læres, men ikke selv personlig dannet sig nogen Smag eller følt sin Tilbøjelighed blive vakt.

»Jeg kommer nok til at tilbyde min Hjælp«, sagde Doktoren en Aften, hvor det igjen drejede sig om at vælge Lektüre, »men da jeg gjerne vil imødekomme Deres Smag, bør jeg ogsaa vide lidt Besked med, om den er for det klassiske eller for det moderne, om De foretrækker et Digterværk i Poesi eller Prosa, eller maaske hellere vil høre den nyeste politiske Piece, eller en om Socialreformer?«

»Jeg vil saa foretrække den politiske«, skyndte Eva sig at svare.

»Det er ellers noget tørt for en ung Pige, men jeg kan godt lide, naar unge Damer ogsaa interessere sig for andet end Romaner og Noveller«.

»Romaner«, udbød Eva foragteligt, »dem læste jeg som Barn, men aldrig senere«.

»Ja saa; De skal ellers ikke kaste Vrag paa dem; Romaner med gode psykologiske Karakterer, er ikke alene en underholdende, men ogsaa en belærende Læsning, ligesom al Skjønliteratur frembyder et rigt Stof til Eftertanke. I det Hele taget er æsthetisk Dannelse nutildags nødvendig, for at kunne følge med i de Svingninger, der foregaar i Literaturen. Men lad os kun tage fat paa den politiske Piece, jeg kan jo altid holde op, naar den kjeder Dem«.

Eva forsikrede med stor Iver, at den aldeles ikke vilde kjede hende, tværtimod; men alt som Doktoren læste, følte hun hvor lille hun blev, og

hvor hendes Kundskaber efterhaanden skrumpede ind til et Minimum, mens det samtidig saae temmelig sort ud for hendes Stolthed og Selvtillid.

Piecen, som Doktoren forelæste og som berørte de politiske Forhold i Europa, krævede visse For kundskaber, — paa ingen Maade højtgaende, men kun saa temmelig almindelige. Eva opdagede med Skræk at hun ikke besad disse, og at hun trods sin ivrige Kursuslæsning, og skjøndt hun ellers var godt bevandret i Verdenshistorien, dog kun overfladisk havde tilegnet sig, eller vidste Besked med Nutidens politiske Rørelser, ja, at hun i det sidste Aars tid, efter at være ophørt at gaa paa Kursus, aldeles ikke havde bekymret sig om Situationen i sit eget, eller i andre Lande, ikke fulgt med i Blade og Aviser, men været saa temmelig ligegyldig for hvad der tildrog sig ude omkring i Verden.

Denne Lakune i hendes Kundskaber ærgrede og forstemte hende, for det stillede hendes Uvidenhed i et ubehageligt skarpt Lys; hendes Stolthed krympede sig ved at tilstaa det ligeoverfor Doktoren, og paa den anden Side tillod den hende heller ikke at hykle Indsigt og Kjendskab til Ting, som hun ikke besad.

Doktoren maatte derfor tro, at Afhandlingen alligevel havde kjedet hende, da hun sad der saa tilsyneladende kold og udeltagende. Han var paa Nippet

til at lade et Par Ord falde derom, efter at have endt Læsningen, men i det samme saae han op, hendes Blik mødte hans, og der var i dette Blik noget, der bragte ham til at skifte Tanker.

»Hun er mig en Gaade«, tænkte han, »en Gaade, der ikke kan løses, før hun har strøget sin Stolthed af sig«.

Men gennem Evas Hoved drog et Mylder af Tanker, der rev hende med sig, og ikke lode sig sætte til Vægs.

Oluffas Dom om hende: »Det er kun Halvværksarbejde du har leveret, der hverken fører til det ene eller det andet«, dukkede pludselig op, tillige med de Ytringer om at hendes Læsning ikke var fremkaldt af indre Kald, men kun af Lyst til at være med i den almindelige Vædekamp, og at den derfor ikke kunde holde ud, eller føre til noget Resultat.

Naar hun tænkte sig rigtig om, saa havde hun heller aldrig deltaget i Kvindebevægelsen af Overbevisning, men kun fordi det smigrede hendes Forfængelighed at være med paa det Omraade; hun havde ladet sig lede af Kammeraterne og var bleven ægget til at dele deres Anskuelser, fordi de vare nye, moderne, og ikke havde Almindelighedens Præg. Nu, da hun var mere koldblodig, og ikke aandede i den smittende Luft, der udgik fra Kammeratskabet,

maatte hun sige sig selv, at hun i Grunden altid kun havde været et Ekko af de andre, ikke givet sig Tid til at undersøge Tingene, alle de Ting, som Kvindebevægelsen afføder. Det var derfor, at hun nu stod saa fremmed ligeoverfor Spørgsmaal, som fremskredne Kvinder ellers nok forstaa at besvare, de politiske og sociale. Hun havde mange Gange hørt Slagord i den Retning, og var naturligvis ikke uvidende om, at Kvinder ønskede Valgret, og at Socialismen baade havde sine mandlige og kvindelige Forkæmpere, men ud over det var hun egentlig aldrig kommet, og stod saaledes langt tilbage for Størstedelen af Kammeraterne, der med Oluffa i Spidsen, med ganske anderledes Energi havde kastet sig over disse Spørgsmaal.

Frøken Gertrudes velklingende Røst afbrød Eva i disse Betragtninger.

»Vil nu ikke De, Frøken Eva, forelæse os et Stykke Poesi; her er nogle Digte jeg kan anbefale«.

Frøken Faber stod og bladede i nogle Bøger henne ved Bordet, hvorpaa Doktoren just havde lagt den politiske Piece.

»Aa nej, forskaan mig!« foer Eva op. »Jeg har aldrig været vant til at læse op — jeg har slet ingen Øvelse«.

»Vi ere ingen strænge Kritikere, selv giver vi jo

kun hvad vi formaar, og jeg tror nok, at disse Vers saa at sige tale af sig selv«.

»Poesi er noget jeg ikke forstaar mig paa«, tilstod Eva aabent, hun erindrede at Oluffa havde sagt, at Romaner og Digte ikke var Føde for modnere Kvinder, saa hun mente nok at turde blotte sig i den Retning.

Doktoren sendte hende et prøvende Blik, som om han gjerne vilde lære hendes Interesser at kjende; han syntes det var umuligt at hun ikke skulde have nogle — han selv havde jo saa mange, og Interessen for Ens Gjerning, det Arbejde man er sat til at udøve, behøver ikke at udelukke andre, tværtimod, ovenpaa det meget materielle han maatte beskjæftige sine Tanker med, trængte han dobbelt til at dukke ned i Kunstens og Literaturens Væld, og forfriske sig. —

Idet han nærmede sig Eva, blev han staaende bag hendes Stol, og saae over hendes fintformede Hoved hen paa den modsatte Væg.

»Synes De ikke, at det Maleri der kunde trænge til en bedre Plads; jeg kunde ønske at se det hænge der til venstre i Stedet for det lille Skovinteriør«.

»Jeg veed virkelig ikke«, svarede Eva, der knap vidste hvad Maleriet forestillede.

Det var et Landskab i Aftenbelysning.

»Mit Solnedgangsbillede«, kaldte Doktoren det.

»Nej, hvor du er snedig«, tog Gjertrude Ordet, nu vil du have Frøken Eva paa dit Parti, for at fortrænge mit Yndlingsstykke. Men naar De vil være ærlig, Frøken, saa maa De indrømme, at et Skovinteriør ikke kan hænge saa meget i Skyggen, hvorimod et Solskinsbillede, selv om det er paa Hellingen med Solen, nok taaler lidt mere Distance fra Lyset«.

Evas Blik vandrede fra Skovinteriøret til Aften-solsbilledet — hun kunde ikke komme til noget Resultat.

»Derom kan der dog være to Meninger«, svarede Doktoren. »De fine schatterede Skygger i Aftenbelysningen, de lette rødliges Skyer med det violette Anstrøg, kommer ikke til deres Ret ved at hænge saa langt fra Vinduet; de blive helt fordunklede«.

»Ja, nu kan du jo faae din Villie, naar jeg rejser bort«, sagde Søsteren smilende, »saa har jeg ikke mere noget at sige herhjemme. De maa nemlig vide, Frøken, at min Broder og jeg ere lige forgabede i smukke Malerier; naar noget rigtig tiltaler os, saa kjøber vi det, men saa strides vi bagefter om Pladsen; enhver vil gjerne have sine Stykker fordelagtigst anbragte«.

»Til Ære for min Søster skal det være sagt, at hun har en udmærket god Smag og et fint Blik, ikke alene med Hensyn til Valget af Malerier, hvad Mo-

tivet angaar, men ogsaa til at bedømme hvordan Billedet er malet«.

»Man faaer jo efterhaanden mere Forstand paa de Dele, jo oftere man gaar paa Maleriudstillinger og følger de forskjellige Kunstnere i deres Produktioner, men jeg sætter alligevel ikke det tekniske over det sjælelige, over Indholdet og Stemningen«.

»Gjør De heller ikke det, Frøken?« spurgte Doktoren Eva.

Det tossede Svar: »jeg veed virkelig ikke«, var igjen lige ved at dumpe ud af Evas Mund, men hun betænkte sig i rette Tid, og sagde undvigende:

»Jeg har havt saa lidt Lejlighed til at studere Malerier«.

»Hverken Digte eller Malerkunsten interesserer hende«, tænkte Doktoren, højt udbrod han: »Der er saamænd heller ingen af os, der kan siges at være kompetente Dommere, men enhver har dog sit eget Skjøn, som man uvilkaarlig afgiver, naar man hengiver sig til den Nydelse at betragte smukke Malerier. Jeg for min Part vilde ikke kunne undvære denne Nydelse; Malerierne hensatte mig i de forskjelligste Stemninger, altsom Motiverne ere. Kan man f. Ex. tænke sig noget mere velgjørende for Øjet og forfriskende for Sindet, end disse bløde Linier i den Kornmark der? Man ligesom indaander den friske Duft fra Markblomsterne, man føler Sommerfuglenes

Velvære ved at omsværme dem, og se saa Skoven, der fortøner sig blaalig i Baggrunden, Stenten, der adskiller Mark fra Skov, og Skovstien, som man kun lige seer Begyndelsen af, men forestiller sig slyngende sig videre under de tætte Bøgekroner, hvor Skyggen vinker«.

Gertrude nikkede bifaldende.

»Og den unge Person, der staar med den ene Fod løftet for at skride over Stenten, hende glemmer du rent at omtale; jeg skulde dog mene at hun nok er værd at komme i Betragtning og tiltrække et mandligt Øje — men det er sandt, i den Retning er du jo meget koldsindig«.

»De skal ikke tro min Søster«, lo Doktoren, »jeg har al mulig Respekt for det smukke Kjøen«.

»Ja, det er ikke Respekten jeg klager over, den mangler ikke, men . . .«

»Min Søster har altid gjerne villet skaffe mig en Kone, og nu hun selv snart skal indtage denne Stilling, saa er hun særlig omhyggelig for mig, af Frygt for at jeg skal komme til at savne hende. Men jeg maa dog i visse Retninger frabede mig gode Raad«.

»Den unge Pige er virkelig nydelig!« udbrød Gertrude, idet hun løftede Hætten paa Lampen i Vejret, for at man bedre kunde se hende.

»Hun er ikke ilde«, svarede Doktoren, idet han traadte tæt hen til Billedet. »Hendes Toilette er til-

talende, klædeligt, i lyse Farver; den Maade, hvorpaa hun løfter Foden, kun akkurat saa højt som det gjøres nødigt, vidner om Kvindelighed og Beskedenhed, ja jeg tror endog at kunne spore Blufærdighed i den Maade paa hvilken hun seer sig omkring, for at forvisse sig om at ingen Uvedkommende betragter hende; Skjortekanten er kun lige synlig, og hun holder Kjolen tæt sammen«.

»Ja vist saa«, fortsatte Gertrude, »hendes Ydre lover godt, og frister til en lille Spadseretur derinde i den kølige Skov«.

Gertrude slap Hætten til Lampen, Maleriet sank tilbage i Skyggen.

Eva havde støttet Haanden mod Kinden, og opmærksomt fulgt Samtalen, uvilkaarlig søgte hendes Blik Doktorens med en Slags Forundring — Forundring over hvad? Ja, derpaa kunde hun ikke svare; men var det dog ikke mærkeligt, at Doktoren, der som Læge gjorde Indtryk af aldeles at gaa op i sin Virksomhed, alligevel kunde dele sig eller rettere hengive sig til Ting, der laa udenfor hans Kald, med en saa fyldig Glæde og levende Fantasi. Han havde jo faaet en hel lille Karakteristik ud af de flygtige Omrids af en ung Pige paa et Maleri, og ladet smaa Ubetydeligheder, som ingen andre vilde ændse, afgive Materiale dertil. Han var ikke alene en dygtig Læge, en klog Mand, en human og intelligent Person,

men han havde en Masse andre gode Egenskaber; hun opdagede stadig nye hos ham, og hun maatte beundre at han kunde rumme dem alle.

»Hvad tænker De paa?« lød Doktorens Stemme, idet han vendte sig om imod hende; »mens Gertrude og jeg har været i Kornmarken, og over ubehagelige Stenter, saa har De siddet saa ganske ubørørt og udeltagende«.

Eva rødmede.

»Nej, ikke udeltagende — jeg har virkelig ogsaa været med, om ikke i Kornmarken, saa dog udenfor«.

Hvad nytter det altid at være udenfor; De bør give Dem mere hen — jeg mener, at vi ere dog ikke mere Fremmede for Dem«.

»Aa, det er ikke det — aldeles ikke det!« svarede Eva, idet hun saae sig om for at faae Hjælp hos Gertrude. Denne forstod saa godt at jævne de skarpe Kanter, der undertiden kom frem hos Eva, og omforme hendes ofte abrupte Ord, men Gertrude havde netop forladt Stuen et Øjeblik, saa Eva maatte klare for sig selv. Det var hun ellers nok vant til, havde aldrig været forlegen for Svar hjemme, men hun vidste ikke hvoraf det kom sig, lige siden hun var kommet i Doktorens Hus, blevet optaget i hans Hjem, var hun ikke mere den samme som før. Var det en Reaktion af alle de gjærende

Kræfter, der havde arbejdet i hendes Indre? Eller kom det sig af, at hun ikke følte sig paa sin rette Hylde her i Doktorens Dagligstue? Ovre i Kliniken, der var det en anden Sag, der var hun i sin Gjer-ning, paa sin Plads, der følte hun heldigvis ikke i saa høj Grad den Afstand i Anskuelser, Følelser, Stemninger, som her; i Kliniken, der bevægede hun sig sikkert, om end ikke med den hovmodige Sikkerhed, som før havde karakteriseret hende; men hvor var al Sikkerheden henne, naar hun sad ligeoverfor Doktoren herinde? Paa Kliniken, der forstode de hinanden, og deres Tanker mødtes i den fælles Gjer-ning, men her var der som et Svælg imellem dem af Uforstaaelse og ringe Tilnærmelse; at Fejlen laa hos hende derom var hun overbevist; Doktoren gjorde sig saamænd Umage nok med hende. Iaften var denne Vished bleven hende endnu mere klar, og derfor tog hun en resolut Beslutning, idet hun med egen Haand nedrev de Bomme, som hendes Stolthed holdt paa at opføre.

»Det er ikke det, at De er fremmed«, gjentog hun. —

»Naa, hvad er det da?« spurgte Doktoren opmuntrende.

»Det er, at De vistnok maa tro mig blottet for alle de Ting, som De selv besidder; jeg beundrer Deres store Alsidighed, Deres mangeartede Interesser,

jeg beundrer at De har faaet Lejlighed til at udvikle dem, og jeg vilde ønske at jeg kunde efterligne Dem deri . . . naturligvis ikke i saa høj Grad, men en lille Smule, ganske lidt«.

Eva havde talt varmt og hurtigt; der var Taarer i hendes Øjne, og Bevægelse i Stemmen.

»Derfor siger jeg jo ogsaa, at De skal give Dem hen til os«, lød Doktorens sympathetiske Stemme, og den havde et hjerteligt Tonefald, »naar De gjør det, saa kommer det andet ogsaa, det som De tror at mangle, og som De maaske savner. De er endnu saa ung, og man kan ikke erhverve sig alt paa engang«.

»Men De er da heller ikke saa gyselig gammel, og dog veed De saa meget som jeg skammer mig over ikke at vide Besked med«.

Det kommer sig af, at vi Mænd ere heldigere stillede end Kvinderne — de studerende Kvinder —« lagde han til. Vor Forberedelse til Examener lægge ikke saa megen Beslag paa vor Tid og vore Kræfter, som det gjennemgaaende sker hos Kvinderne; vi tager Læsningen med mere Ro, skyder ikke alt andet tilside, mens I unge Pigeboørn, med den for det kvindelige Kjøøn særegne Fanatisme, kun kaster Eder over en Ting, Læsningen, og af Angst for ikke at gjøre Fyldest i dette Ene, modigt, men ikke altid klogt, lader de Sider af Livet ligge, der samtidig med

Arbejdet kan bringe En virkelig Nydelse og Glæde.
Har jeg talt rigtigt?»

»Ja, hvad De siger er altid rigtigt«, udbrød Eva ivrigt.

»Der har vi Kvinden igjen, lige parat til enten at hævde sig selv, eller ogsaa kaste sig i Støvet«.

Eva rystede paa Hovedet.

»Nej, desværre, saa vidt er jeg ikke endnu kommet, men jeg vil forsøge derpaa«.

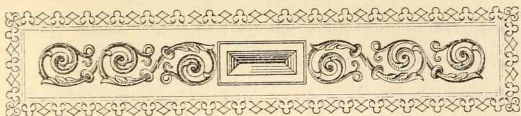
I dette Øjeblik kom Gertrude ind igjen i Stuen.

»Det er nok Sengetid«, sagde hun afbrydende.

Doktoren rejste sig op.

»Jeg foreslaar, at vi imorgen alle tre gaar i Theatret; der gaar et godt Stykke, og Frøken Kruse trænger til Adspredelse; hun har lige nu betroet mig, at hun kjender saa lidt til Livet udenfor Skolen. Vi maa sørge for at hun faaer passende Underholdning — ungdommelige Fornøjelser bliver det vanskeligere for os at skaffe hende, da vi selv ere ude over den Slags Ting.

Der var Middagsselskab hos Doktorens. Værelserne straaledede i fuld Belysning, i Mod-sætning til hvad der er Skik i de fleste Huse nutil-dags, hvor de moderne og misvisende Lampehætter gjøre alt for at dæmpe Lyset og forvirre Folk.

Eva var mødt punktlig i Dagligstuen; Uhret havde ikke slaaet sex, og Vært og Værtinde endnu ikke ind-fundet sig. Eva gik omkring i de oplyste Sale, fra Værelse til Værelse, hvor der ikke hørtes anden Lyd end den som hendes Silkekjole frembragte, naar den fejede hen ad Gulvtæppet. Hun var klædt i den samme Dragt som til Ediths Bryllup, den graa Silke, som var anskaffet i den Anledning, og paa Brystet bar hun en Buket levende Roser, Mage til dem som hun havde baaret dengang. Det lod til at de le-vende Roser altid skulde fortrænge de døde Sirener,

dem Eva heller ikke havde Brug for denne Aften. Da hun nemlig samme Dags Morgen traadte ind til Frokosten, laa der en Buket Blomster baade ved hendes og Gertrudes Kuvert. Mens Eva bøjede sig over sine og lugtede til dem, sagde Gertrude:

»Hvor fint Holger forstaar at vælge — de varme Roser til Dem, der er ung og frisk, og de mere kolde Kameliaer til mig, der allerede har tilbagelagt dette Stadium«.

»Naar det skulde passe rigtigt, saa skulde det snarere være omvendt«, svarede Eva. »Roserne passe bedre til Deres varme Hjerter end til mit, der er koldt og stivt som Kameliaerne«.

»Hvis De virkelig mener at have bedømt vore Hjerter rigtigt«, sagde Gertrude smilende, »saa er der alligevel bedre Brug for Roser der hvor Varmen mangler, end hvor den allerede er tilstede«.

Skjøndt disse Yttringer mellem Damerne faldt i Spøg, maatte Eva uvilkaarlig mindes, at hun allerede tidligere havde faaet Indtryk af, at Roser kunne varme. Da der første Gang var blevet budt hende Roser af Doktoren, og hun prøvende havde holdt dem op imod Brystet foran Spejlet for at se, hvad Virkning de gjorde, saa havde hun følt sit Hjerter banke i lidt mindre regelmæssig Takt end ellers, og det skyldtes ikke den forfængelige Glæde ved at se hvor smukt Roserne pyntede, men det skyldtes Tanken

om Doktoren og hans Velvillie imod hende. Og nu da hun igjen modtog et synligt Bevis derpaa, folte hun atter en glad Uro, der varmede hendes Hjerte endnu mere end dengang.

Hun saae smuk ud, som hun gik hen over Gulvet med de pragtfulde Roser smagfuldt hæftet i Brystet; Duften fra Blomsterne ombølgede hende som en fin-ætherisk Luftning, og hun maatte erkjende, at hun ikke var hel uimodtagelig for Indtryk, som hun før kun havde havt et Smil tilovers for.

For at fordrive Tiden til Gjæsterne kom, faldt Eva paa at betragte Malerierne, der iaften toge sig særlig godt ud i Lyset fra de høje moderne Standerlamper. Det var jo Doktorens Kjæledægger, disse Billeder; han elskede dem, fordi de bragte ham i Stemning og godt Humør; Eva havde hidtil kun betragtet dem som Fyldekalk, Dekoration, nu standsede hun foran det Landskabsbillede, der havde givet Anledning til Samtalen mellem hende og Doktoren forleden, og hun prøvede paa ikke alene at lade Øjet, men Sjælen fordybe sig i Billedet, saaledes at hun ikke blot kunde se, men føle det varmende Solskin, der bagte over Marken, Sommerfuglenes glade, lette Leg og Skovens svalende Skygge. Men det lykkedes ikke rigtig — den unge Pige paa Stenten forstyrrede hende . . . »Saaledes var altsaa Doktorens Ideal«, tænkte hun; rigtignok havde Gertrude sagt, at han

var koldsindig ligeoverfor det smukke Kjø, men hvis det var Tilfældet, saa havde han vel ikke interesseret sig for Damen paa Stenten, og hendes ydre og indre Egenskaber. — Eva betragtede hende opmærksomt; hun var net paaklædt, ikke overdreven moderne, men dog med et fix Snit. Hatten var praktisk, skyggede for Ansigtet, og forhindrede i at blive solbrændt. Det hvide Underskjørt havde en rynket Blonde i Kanten — en lille Smule Luxus kunde Doktoren alt-saa nok lide hos en Kvinde — Støvlerne omfattede en fin lille Fod, og Haanden, der hvilede paa Stenten, svarede til Foden. Figuren var slank, noget lignende som min«, tænkte Eva . . .«, det var de ydre Egenskaber . . . de indre havde han gjættet sig til, hvorledes vare de nu? Kvindelig og beskeden, blufærdig — stik modsat mig«.

Eva havde støttet Hagen mod Viften, som hun holdt i Haanden, og stirrede tankefuldt paa Billedet, men lige med Et var hun midt i det varme Solskin, Blomsterne duftede omkring hende — hun stod paa Stenten ved Overgangen til Skoven, og ret ud for samme stod en mandlig Person, der strakte Haanden ud imod hende; han havde bøjet Hovedet for at passe paa, at hun tog de rigtige Trin, men da hun var vel nede, bød han hende Armen, og de to vandrede sammen ind i Skoven ad den smalle Sti, der lukkede sig længere inde.

En let Rømmen afbrød Eva i hendes Udflugt i det Grønne; hun udstødte et lille Raab, som om hun var bleven overrasket paa fersk Gjerning.

»Jeg tror virkelig, at De er nervøs«, hørtes Doktorens Stemme udbryde; »det mente jeg ellers, vi havde faaet Bugt med«.

Eva var blevet rød, hun stod og famlede ved sin Vifte, og ønskede sig, om ikke hundrede Mile borte, saa dog i det mindste en halv Snes Skridt borte fra Maleriet. Hun tog ogsaa saa ilsomt Flugten fra samme, at Doktoren mistænksomt saae op, og med et lille Smil fortsatte: »Begynder De virkelig at interessere Dem for Malerier? Har De været en lille Tur i Kornmarken«?

Eva troede at høre Ironien klinge gennem Ordene, og var strax parat til at benægte, men Doktoren forhindrede et affejende Svar ved at tilføje: »Det behøver De saamænd ikke at skamme Dem ved, tværtimod, det tyder paa, at De ikke er saa fantasiløs som De selv antager«.

I det samme slog Tjeneren Døren op, og meldte den første Gjest. Eva trak sig lidt tilbage i Skyggen, mens Doktoren avancerede frem for at byde velkommen. Kort efter var Stuen fuld af Gjæster; Eva blev præsenteret for flere af dem, deriblandt sin Bordkavaler, en yngre Præst. »Det er kjedeligt,

at Doktoren har valgt ham til mig«, tænkte hun, »for Præster har jeg slet ingen Sympathi«.

Hun undrede sig paa, om han maaske vilde konversere om religiøse Emner — det manglede blot, at hun ogsaa der skulde røbe sin Uvidenhed — maaske det var en Fælde, som Doktoren havde sat for hende, for at hun skulde blive den lille. Noget af den gamle Stolthed blussede op, og hun kastede et hastigt, fortørnet Blik over til Doktoren ved den modsatte Side af Bordet; men der spillede heldigvis intet ironisk Smil om hans Mund; han var indviklet i en livlig Konversation med sin Borddame, en Kollegas Frue.

Eva saae med Tilfredshed, at Præsten havde al sin Opmærksomhed henvendt paa sin Tallerken, og hun ønskede, at denne fremdeles maatte fængsle ham, saa hun slap for at tale. Mellem disse fremmede Mennesker, der vare hende saa inderlig ligegyldige, var det altid en Trøst at kunne hengive sig til sine egne Betragtninger; i sit eget Selskab var man da vis paa aldrig at kjede sig. Hendes Tanker fløj tilbage til Scenen før Middagen og Doktorens Ord til hende, at hun ikke behøvede at skjule at hun havde Fantasi. Han havde der givet hende en Reprimande, og hun havde som sædvanlig baaret sig galt ad, idet hun vilde holde de Følelser tilbage, som geraadede hende til Ære, de Følelser, som Dok-

toren maatte sætte Pris paa at finde hos hende, og som han selv besad i saa høj Grad. — Havde hun ikke selv ønsket at komme til at ligne ham — og havde hun ikke netop beundret ham, fordi han havde saa megen Fantasi, at han kunde gjøre et Billede levende? Og hvad lignede det saa at undertrykke denne Evne, naar den virkelig meldte sig . . . hvorfor ikke aabent og ærligt tilstaa: »Jo, jeg har begyndt at føle Solen skinne, jeg har været i Kornmarken og paa Stenten, og ikke alene paa den, men over den — og jeg var ikke alene« . . . nej, saa vidt behøvede hendes Aabenhjertighed ikke at strække sig, det var dog ikke nødvendigt at han skulde vide, hvem hun havde mødt der . . .

Eva greb mekanisk Vinglasset, tømte det, og forsynede sin Tallerken med de Retter, der bødes om, men anede ikke hvad det var hun spiste.

Rundt om ved Bordet lo man og passiarede ivrigt. Der var ingen stiv Tone, alle lode til at kjende hverandre godt. Eva havde endnu ikke vexlet andre Ord med sin Bordkavaler end hvad der angik et Saltkar, som Præsten bad Eva række sig; til Gjengjæld havde hun anmodet ham om Vandkaraffen. Saa stod Doktoren pludselig bag hendes Stol. »Da jeg præsenterede Pastor Dahl for Dem, Frøken Kruse, saa glemte jeg at fortælle, at han er ude

fra Deres forrige Egn, fra Skovnæs; der har De vist et fælles Tilknytningspunkt«.

»Han har aabenbart lagt Mærke til, at vi ikke har talt sammen«, tænkte Eva, »og han tror naturligvis ikke, at jeg kan konversere, men at jeg i det, som i saa meget andet, er langt tilbage«.

I Virkeligheden havde Eva jo aldeles ingen Øvelse i det selskabelige Liv, og hvorfra skulde hun ogsaa have faaet den. Paa et Tidsrum, der i Almindelighed betragtes som det rette for Ungdommen til at komme ud imellem andre og adsprede sig, havde hun ikke deltaget i en eneste ungdommelig Fornøjelse; naar hun var sammen med Kammeraterne, var det ikke for at svinge sig i munter Dans, men for at sidde med krum Ryg, bøjet over Stile og Bøger. Eva erindrede, at Olaf engang vilde have hende med paa et Studenterbal, men hun havde afslaaet det; der var ingen af hendes Kammerater, der skulde der, og det vilde være at svigte den Fane, de havde rejst, ved at deltage i noget, der intet havde med deres Studium at bestille.

Eva, der i selskabelig Henseende ikke var Situationen voxen, var slet ikke Doktoren taknemlig, fordi han havde forstyrret Præsten i hans Madro; men Præsten, der sandsynligvis kun havde ventet paa en Lejlighed til at vise sin Veltalenhed, greb med Iver Doktorens Haandsrækning, og inden ret

længe havde han sat Eva saa grundig ind i Forholdene paa den gamle Egn, at hun forbausede sig over, at den kunde yde saa rigt et Stof.

Efter først at have dvælet lidt ved hver især af Egnens Familier, baade dem med og uden Børn, gik Pastoren videre til Husmændene og Bønderne. Han gav et kort Overblik over deres Kaar, sociale Stilling osv.; og dvælede saa navnlig ved deres Aandsliv, som naturligvis for ham var Hovedsagen. Han havde fundet en frodig Jordbund til Modtagelse af Guds Ord, og han maatte give den gamle afskedigede Præst et godt Skudsmaal — han havde passet sine Sognebørn godt. Det var tidt svært for Prædikanter, naar de fra Hovedstaden, med dens mere aandelig udviklede Liv, bleve hensatte paa en Egn, hvor saadant komplet manglede; det var en Kamp, tidt en forgjæves Kamp, og en frugtbringende Sejr var vanskelig at erhverve.

Eva havde i Begyndelsen let kunnet følge hans Tales Flugt, saalænge den kun drejede sig om hverdagelige Ting, og om de Familier, som hun endnu erindrede, men efterhaanden som Themaet skred frem, bleve hendes indflettede Ord færre; for nu opdagede hun, at det værste var hændt — hun var midt inde i de religiøse Spørgsmaal, som hun havde frygtet. Hun smilede tilsyneladende forstaaende til hans Ord — hun vilde ikke, at Doktoren skulde

tro, at den underholdende Præst talte for døve Øren — men da han begyndte at optage Fritænkeriet i Samtalen, og hun var uforsigtig nok til at tage dette i Forsvar — hun huskede, at Oluffa plejede at gjøre det — saa havde hun der viklet sig ind i noget, som hun ikke kunde rede sig ud af igjen, og saa foretrak hun klogeligen at tie, efter dog først at have rettet sine fritænkeriske Yttringer til frisindede.

Dette bevirkede imidlertid blot, at Præsten fandt sig beføjet til at holde et lille Foredrag for Eva om det ægte Frisind og det falske, et Foredrag, som hun vist kunde have havt godt af at høre, naar det ikke netop var fremkommet ved et Middagsgilde. Den ægte Frisindethed fandtes hos alle de Mennesker, der søgte Idealet, men den falske ledte til de Anskuelser, som Fritænkerne havde annekteret, og hvorved de selv skabte sig et tomt Liv paa Jorden, idet de ikke vilde anerkjende et højere hisset. —

Eva søgte forgjæves at faae Pastoren lokket fra Themaet, ved at henvende hans Opmærksomhed paa det Syltetøj, der netop gik rundt — Ananas og Melon —, men Præsten viste sig at være uimodtagelig for jordiske Fristelser, naar det gjaldt hans aandelige Interesser, saa Eva maatte søge Grunden til hans tidligere Madlyst i, at Manden formodentlig havde været sulten.

Det var en Lettelse, da Maaltidet var forbi, og

Doktoren med Glasset i Haanden ønskede sine Gjæster velbekomme. Eva skyndte sig at slippe sin Bordkavalers Arm; idet Doktoren passerede hende, sagde han drillende:

»Naa, der kom De nok ordentlig i Vinden!« en Yttring, der ærgrede og forbausede Eva, thi hvoraf kunde han dog vide, at det forholdt sig saaledes — han havde jo siddet altfor langt borte til at kunne overheøre Samtalen.

Eva, der følte en naturlig Sky for atter at komme i Lag med Folk, med hvem hun ikke kunde sympathisere, holdt sig Resten af Aftenen tilbage, ja unddrog sig endog Damernes Kreds. Det summede hende om Ørerne med Theater, Literatur, Musik, alle disse Ting, som ganske vist blive overfladisk behandlede i en Selskabssal, men som dog er Kilden til mange Nydelser. Eva var jo først lige begyndt at nippe til denne Kilde. Doktoren gik ofte med Damerne i Theatret, og skærpede hendes Sans for god Skuespilkunst ved sin forstandige Bedømmelse, og sin fortrinlige Hukommelse og Opfattelse af karakteristiske Smaating, der glider den overfladiske Tilskuer forbi.

»Lagde De ikke Mærke til det?« — »Er det muligt, at det er undgaaet Dem?« — »Kan man tænke sig en smukkere og lodigere Poesi end den, som den lille Replik indeholder« o. s. v.

Paa denne Maade blev han hendes Læremester i langt større Udstrækning end hun nogensinde havde drømt om. Eva maatte daglig sande hans Ord: »giv Dem blot hen til os, saa kommer det nok alt-sammen«.

Eva havde jo aldrig før givet sig hen til nogen, hverken til Moderen, Edith eller Olaf, Olaf, der havde budt af sit varme, kjærlige Hjerte, men altid var bleven afvist, og Moderen og Søsteren, hvem det heller aldrig var lykkedes at drage hende til sig. Derfor faldt det hende i Begyndelsen vanskeligt, men jo mere hun gjorde det, jo gladere og tilfredsere med sig selv følte hun sig.

»Naa, De har nok ordentlig kjedet Dem i Aften?« sagde Doktor Faber, da Selskabet havde anbefalet sig, og Familien atter var bleven alene. »Man er altid noget stiv og ubehjælpssom som Debutant, men vi skal nok sørge for at De faaer Lejlighed til oftere at drage Nytte af Selskabeligheden«.

»Aa nej, jeg er helst fri« — udbrød Eva, »vi har det meget morsommere, naar vi ere alene hjemme«.

»Og læser politiske Afhandlinger«, drillede Doktoren, »ja, der føler vi os mere hjemme«.

Evas Blod var strax i Fyr og Flamme, men Doktoren kastede endnu en Brand til Ilden.

»Hvad er det jeg hører om Deres fritænkeriske

Anskuelser? Pastor Dahl tog mig hen i en Krog, og betroede mig, at den unge Dame han havde tilbords, var kommet med nogle Udtalelser, som han aldrig havde tænkt at skulle høre i mit Hus«.

»Aa, bryd Dem ikke om hvad Pastor Dahl siger«, svarede Eva raskt, »jeg vilde ønske at han havde holdt sin Mund, men Præster de ere nu engang Præster, og de kunne aldrig være som andre Mennesker!«

»Kjender De mange Præster, Frøken?«

»Nej, Gudskelov!«

»Men saa kan De jo ikke tale med«.

»Naar De lærer min Forlovede at kjende«, faldt Gertrude i Talen, »saa vil De se, at Præster meget godt kunne være som andre Mennesker«.

»Det er meget muligt — men denne utaalelige Pastor Dahl — —«.

»De siger, at Præster er Præster, er det da saa slemt? Læger er jo ogsaa Læger«.

»Nej, ikke paa den Maade; De taler f. Ex. ikke om Deres Lægevidenskab ved et Middagsbord, saa kan Præster da ogsaa gjerne tie stille«.

»Pastor Dahl er maaske temmelig nidkjær, men Præster har ogsaa ganske anderledes Grund til at føre deres Gjerning med sig ud i Livet. Vor Videnskab holder sig bedre inden Døre, den theologiske maa have friere Spillerum«.

»Jeg vil alligevel ikke en anden Gang have Præsten tilbords«, erklærede Eva.

»De skal blive fri derfor; det er heller ikke rigtigt at plage en ung Dame med Spørgsmaal, som hun maaske slet ikke endnu har tænkt over. Det religiøse Standpunkt opnaaes først i en modnere Alder, og der behøves efter min Mening ingen direkte Paavirkning eller Moraliseringen, Livet er her den bedste Læremester«.

»Skal vi ikke forlade dette Thema«, afbrød Gertrude, der saae at Eva ikke befandt sig vel ved at komme ind paa et Emne, der maaske laa hendes Tanker endnu fjernere end alle de andre, der havde været under Behandling i Doktorens Hus. »Jeg som Husmoder er meget interesseret i at vide, om Urfuglene vare efter Ønske, og om Østerssauceen havde den rette Smag?«

»Urfugle, Østerssauce — jeg aner ikke, hvad der har været paa Bordet, og det gjør vist Doktoren ikke heller!« lo Eva.

»Jo saamænd gjør jeg saa, jeg kan nok lide at spise godt, og det er mig ikke ligegyldigt om Maden er godt tillavet«.

»Det havde jeg rigtignok ikke troet om Dem!«

»Hvorfor ikke; fra et hygiejnisk Standpunkt maa jeg da i al Fald have Ret til at blande mig deri, og sørge for, at Folk faaer god Næring«.

»Naa ja, som Læge maaske«.

»Men ogsaa som Menneske, jeg gjør mig ikke bedre end andre, jeg holder af en god Middag, og det er Deres Fejl, Frøken, at De ikke gjør det«.

»Det er mig altid saa frygtelig ligegyldigt hvad jeg spiser«.

Doktoren smilede.

»Nu, da jeg har erhvervet mig lidt mere Kjendskab til Dem, tør jeg nok uden at fornærme Dem sige, at Grunden hvorfor det er Dem ligegyldigt, ikke er fordi De føler Dem selv saa ætherisk og poetisk at De er hævet over de materielle Ting . . .«

»Nej, deri har De Ret«.

»Men Grunden er den samme som i de andre Tilfælde, De har givet mig Lejlighed til at observere — De har aldrig sat Pris paa at være alsidig«.

»Men i dette Tilfælde seer jeg ikke noget for- tjenstfuldt i at være det«.

»Naa, lille Frøken, hvordan skal det gaa Dem, naar De engang bliver Husmoder?«

»Det bliver jeg heldigvis aldrig«.

»Man kan dog aldrig vide det — og saa staar De net i det — kan maaske ikke engang kjende en Kalkun fra en Urfugl«.

»Den Mad man behøver, kan man altid nok skaffe tilveje, om ikke ved andet, saa ved Kogebogens Hjælp«.

»Tager De nu igjen Tilflugt til Bøgerne — jeg troede De var kommet til Erkjendelse om de mindre gode Resultater deraf«.

»Ja, men Mad, Mad!«

Eva trak afvisende paa Skuldrene.

»Hvordan skal man kunne rumme alt i sit Hoved — De er virkelig meget fordringsfuld«.

»Ja, det er sandt, og det er ogsaa derfor at han aldrig bliver gift, udbød Gertrude. »Holger vil have, at en Kvinde skal besidde alle mulige Egenskaber; han er ikke tilfreds med at hun blot er huslig, hun skal have Forstand paa mange andre Ting, og kunne tale med ham om al Slags; hun skal holde af Kunst, være begejstret for Digterværker, elske Naturen, og . . .«

»Stop nu« — afbrød Holger. »Til Gjengjæld forlanger jeg ikke at hun skal kunne beklæde et Embede, eller være Medlem af et Raad, heller ikke vil jeg have hende lænket til Suppeterrinen, men jeg ønsker hende udviklet saaledes, at hun samtidig med at hun sørger for at der er noget i Terrinen, kan gjøre smaa Udflugter til Kunst og Literatur, forfriske sig i Naturen, og ellers gjøre sine Iagttagelser, hvor Lejlighed bydes. Er det formeget forlangt. De Op-gaver, som Nutidens Kvinder selv stille sig, synes mig en hel Del vanskeligere at klare, ikke sandt, Frøken Eva?«

Eva, der havde holdt en lav Gyngestol i Aktivitet, og ved samme Lejlighed opnaaet, at Bladene paa de smukke Roser, der prydede hendes Dragt, havde løsnet sig og flagrede ned i Skjødets, standsede Stolen med et Ryk og udbrød

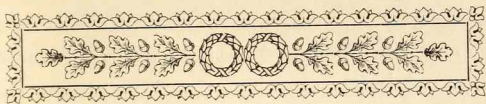
»Jeg har før hældet til de moderne Kvinders Anskuelser, fordi jeg troede, at man kun ved Examenslæsning og ihærdige Studier kunde udvikle sin Aand, men jeg er kommet til en anden Erkjendelse, og maa indrømme, at selv om man ikke studerer, er der mange Veje og Maader, hvorpaa man kan modnes og uddannes . . . ja, at man kan have nok at gjøre med at opdrage sig selv, før man kan tænke paa at blive fuldkommen«.

»Fuldkommen — Gud fri mig for en fuldkommen Kone!« udbrød Doktoren saa pludselig, at Eva, trods det at hans Ord jo ikke vare møntede paa hende, blev rød i Hovedet. »Jeg mener at det vigtigste hos en Kvinde eller en Hustru det er, at hun har et Hjerte — at hun kan føle og elske — hvad nytter ellers andre fortræffelige Egenskaber!«

Hvis Eva den Nat havde gjort Regning paa sin sædvanlige gode Nattesøvn, uforstyrret af Drømme, saa tog hun fejl; der var nogle højst generende Drømmesyner, der holdt paa at forstyrre hende. Først var det Præsten, der lagde Beslag paa hende, og indviklede hende i Modsigelser, saa stak Doktoren

sit Hoved ind imellem hende og Pastoren, og forvirrede hende med at overrække en Seddel, som hun først troede var en Recept, men som ved nøjere Eftersyn var Opskriften paa en Budding, som hun skulde lave paa egen Haand og uden Hjælp. Pludselig traadte Gertrude frem, og forskrækkede Eva ved at melde, at hvis Buddingen mislykkedes, saa vilde Doktoren ikke mere se hende i Huset — hun kunde maaske beholde sin Plads i Kliniken, men den Plads i sit Hjem, som han havde tiltænkt hende videre kom Gertrude ikke, thi nu viste Doktoren sig igjen paa Skuepladsen, rystede paa Hovedet og erklærede, at det Hele var en Misforstaaelse. Han tog Opskriften ud af Evas Haand, rev den itu, og sagde at den duede ikke — man skal ikke læse sig til, men lære af Livet hvordan man skal være . . . det var forresten ligemeget — fuldkommen brød han sig ikke om at hun skulde være, men Hjerte maatte hun have, det var det vigtigste.

Vinteren var forløbet, og Sommeren i Anmarsch; det følte paa adskillige Smaating at Vintrens Indflydelse var forbi, og en anden i Færd med at gjøre sig gjældende. Tyras, St. Bernhardshunden, var den, der gjorde Begyndelsen til at slutte af med de hyggelige Hviletimer ved Kaminen; den skubbede uden videre Evas Fødder bort fra sin laadne Pels, og søgte sig en Plads længere frem i Stuen, hvor Eftermiddagssolen skød sine Straaler ind; længe blev den dog ikke liggende, men rejste sig snart op igjen, satte sig paa sin Hale, og kastede et talende, opfordrende Blik paa sin Herre.

»Hvor Hunde dog kunne være kloge«, sagde denne til Eva«, de mærker lige saa godt som vi, ja endnu bedre, naar Aarstiderne skifte, og hvad dermed følger. Tyras, der saa godt som nogen af os, har nydt de

behagelige Eftermiddage ved Ilden, han veed nu at det maa være forbi med den Glæde, og at der er en anden og bedre, der vinker — Friluftslivet. Kan De ikke se hvor tydelig hans Mine opfordrer til at tage sig en Tur, ikke sidde her og dovne — og hvor han allerede begynder at blive ærgerlig, fordi jeg endnu ikke har fulgt Opfordringen«.

»De lader ogsaa til at være Dyrekjender«, sagde Eva, der aldrig havde bekymret sig om Tyras, uden i Egenskab af Fodskammel.

»Ikke alene Dyrekjender, men Dyreven, og det er noget, jeg har megen Glæde af. Jeg vilde ønske at Følelsen for Dyrene var mere udbredt end den er, og at der navnlig i Skolerne blev lagt mere Vind paa at Børnene lærte deres Pligter imod Dyrene at kjende. Det hører med til god Moral, og man bliver selv bedre derved«.

»Jeg har aldrig gjort noget Dyr Fortræd, det jeg veed af!« skyndte Eva sig at udbryde.

»Men De har maaske ikke tænkt paa, at man kan gjøre mere, f. Ex. optræde som Forsvarer og Talsmand for dem. Jeg har i Egenskab af Læge været saa heldig at kunne give mit Bidrag med i den Retning; Vivisektionen har i mig en ivrig Modstander, men ogsaa som Menneske har jeg havt Lejlighed til at gavne Dyrene«.

Doktoren sprang op.

»Læser De aldrig »Dyrevennen«? Det Blad burde findes i alle Huse, og ikke alene findes, men ogsaa læses«.

Han gik hen til det literære Bord for at lede om Bladet, og Eva fulgte ham. Nu var hun ikke mere bange for Bordet; hun havde overstaaet den Skræk, som dette i Begyndelsen havde beredt hende, naar Doktoren derfra tog sine Instrumenter for at føle hende paa Tænderne. Hun havde for længe siden strøget den sidste Rest af Stolthed af sig, der forhindrede hende i at erklære sig mat, og hun følte at hun havde vundet derved; hver Dag, hver Time gjorde hun jo nye Erfaringer, og højnede sit Syn, takket være Doktoren; at han var hendes Ven, det indsaar hun godt.

Naar hun nu kom for Skade at blotte sin Uvidenhed, saa smilte Doktoren ikke mere ironisk, heller ikke opholdt han sig over hendes Mangler, han tog hende snarere i Forsvar ligeoverfor hende selv, for han havde nu gjættet Grunden til, hvad der før havde forvirret ham; han saa Eva baade som hun var og havde været — en god sund Forstand, der var kommet ind paa en fejl Vej, og hæmmet i Væksten, mens den troede at gaa frem, og derfor havde svært ved at indhente det forsømte. Desto mere følte Doktoren det som sin Pligt at hjælpe hende med at komme paa det rette Standpunkt, at

blive et Menneske fuldt ud. At følge med Nutidens Rørelser paa alle Omraader, og faae Øjnene op for de finere Forgreninger og Afskygninger i Menneskelivet — opfatte individuelt, selv at kunne værdsætte og bedømme, og handle i Overensstemmelse dermed, det var efter hans Mening den eneste sande Uafhængighedsfølelse.

Eva følte, at han havde Ret, naar han sagde: »Unge Piger, der ikke have særlig udmærkede Anlæg og Gaver i udpræget Retning, burde aldrig give sig af med at studere; for deres egen Skyld bør de afholde sig derfra, for de taber for meget derved, og ere de af økonomiske Grunde tvungne til at søge Erhverv, saa aabner der sig langt lysere Udsigter paa andre Omraader, i det praktiske Liv. Der er i det Hele noget galt ved den moderne Kursuslærdom — De selv Frøken Eva, har leveret et lille Bevis derpaa. »Har De ikke selv tilstaaet, hvor ubevandret De var i Nutidens Historie, da De kom til os, kjendte knap de regjerende Fyrsters Navne i Europa! Er der nogen Mening i, at man lærer Eleverne Kongerækken fra Oldtid og Middelalder, men kun løselig glider hen over den nyeste Histories Begivenheder; dem skal først den næste Generation høste Gavn af, naar de er ordnede indenfor Bøgernes Ramme. Og saa taler man dog saameget om Fremskridt, og gjør det til Løsenet!«

Eva maatte indrømme, og hun gjorde det nu uden Bitterhed, at hun havde spildt tre Aar af sit Liv, foruden det fjerde, som hun havde anvendt til at gruble over sine Skuffelser. De mange Dage og Timer, hun havde tilbragt dermed, kunde være anvendt bedre. Der havde hidtil været Ebbe i Evas Liv, og Vandet havde været saa lavt, at det kun lige dækkede Bunden, men Floden var kommet, jævnt stigende og voxende hvert Minut til en fyldig Strøm, og den førte med sig saa kraftigt et Bølgeslag, saa de haarde kantede Sten paa Strandbredden forsvandt i dens Løb. Den rev med sig alle de døde Masser, der havde samlet sig i Klump og laa og fyldte op til ingen Nytte, og den efterlod en Friskhed, i hvis velgjørende Atmosfære Eva gjenvandt sin Ungdom, og først rigtig følte Glæden ved at kunne aande og leve.

Samtidig svandt ogsaa den Opposition, hun indvendig havde følt ved at være Kvinde, den Uformuenhed hun tidt havde beklaget sig over. Efterhaanden, som hun kom i Berøring med de Ting, hun før havde overseet, eller ikke ændset, og hendes personlige Evner voxede, saa voxede ogsaa hendes kvindelige Individualitet. Doktoren havde lært hende, at man som Kvinde ikke netop behøver at træde i Mandens Fodspor, men selv kan træde Fodspor, der ere følgeværdige for andre, hvad enten de nu bærer

ud paa Offentlighedens Vej, eller de indskrænke sig til det private Livs ikke mindre udviklede og betydningsfulde Stier. »Hvorfor en Kvinde rebellerer mod sit eget Kjøen, fatter jeg ikke«, havde han sagt, »havde hun den rigtige Se vfølelse om sit eget Værd, saa vilde hun aldrig være med til at bytte Rolle med Manden. Den Forskjel, Vorherre har sat mellem de to Typer, bør hun holde i Hævd og vise, hvorledes netop denne Forskjel stiller hende paa en Plads, som Manden ifølge sit Kjøen aldrig kan naa«.

Det var ikke alene Tyras, der med sit kloge Instinkt mærkede Foraarets Komme; denne Følelse har vi Mennesker tilfælles med Dyrene; den samme Uro, der gjør sig gjældende hos dem, føler vi ogsaa. Naar Storken og Stæren spekulere paa at hæve Vingerne, forandre Opholdssted og drage til vore nordlige Egne, saa sidde vi heller ikke fast i vor Krog, den være nok saa lun og hjemlig; Naturen vinker os, Friluftslivet med de gamle kjendte og dog evig nye Følelser; den lysegrønne Bøgeskov, naar den staar i sit Udspring, udfolder sin Pragt, formaar altid at sætte os i Stemning, selv om man seer den for halvtredsindstyvende Gang.

Hostrup skriver i sine »Erindringer«, hvordan hans Kjærlighed til Naturen allerede vaagnede hos ham, da han som femaars Dreng legede i Kirsebærgangen; det var første Gang, at han saa Jord, der

ikke var brolagt, dejligt blødt Græs, der i Foraars-tiden var fuldt af Violer og skyggende Træer. Denne Kjærlighed til Naturen har fulgt ham hele hans Levetid, og gjort, at Naturens Opvaagnen til Vaaren altid har været noget af en aaandelig Opstandelsestid for ham. Det er et Bevis paa, at selv om vi ikke alle kunne føle saa levende og varmt som en Digter, saa er der gennem Naturen givet alle tænkende Væsener Lejlighed til at høste aandeligt Udbytte.

For Eva, der hidtil kun havde betragtet Opholdet i Naturen som et temmelig ørkesløst Tidsfordriv, og som havde forundret sig over, at Olaf i sin Tid havde været saa optaget deraf — for hende blev Foraaret en Kilde til nye Erfaringer og Betragtninger, der bragte endnu større Fart i den stigende Flod.

Luften blev snart saa mild og varm, Eftermiddagene saa lyse, at Doktoren holdt paa at tilbringe dem saa vidt mulig i fri Luft. Naar Kaffen var drukket, Cigaren røget, saa hørte man Per Kudsk knalde med sin Pidsk ude paa Gaden, og naar Tyras, der opmærksomt havde opfanget denne Lyd, satte Forpoterne i Vindueskarmen forat se ud, saa opdagede den strax Doktorens to lysegraa Heste, der vare spændte for den lille Kupé, og som i glad Forventning om at skulle strække Benene i frit Løb, stode og vrinskede og skrabede i Stenbroen, mens

de rystede deres flotte Manker. Et Øjeblik efter var Eva og Gertrude i Kupéen, mens Doktoren svang sig op paa Bukken ved Siden af Per, og Tyras med lydelig Tilfredshed fulgte bagefter.

»Jeg er saa kjed over, at jeg skal tage Deres Broders Plads«, sagde Eva til Gertrude, »at jeg skal skille Dem fra ham«.

»Bryd Dem ikke om det, Holger elsker at sidde deroppe, der har han den bedste Udsigt til den grønne Skov og det blaa Hav«.

»Han holder nok meget af Naturen!«

»Om han gjør — det er den Nydelse, han sætter mest Pris paa af alle«.

»Hvordan har han dog faaet Tid til at tilegne sig saa mange Ting?«

»Tilegne sig — Natursans er noget der kommer af sig selv«.

»Men der skal dog alligevel Tid og Lejlighed til at udvikle den. Jeg er stadig i en Beundring over at han faaer Tid til det altsammen«.

»Aa, naar man bare selv vil, saa sker det saa let. Det er rigtignok først i det sidste Aarstid, at Holger saadan daglig kan tage sig den Frihed at tage i Skoven; der har været de Aar, hvor han har arbejdet strængt, men derfor har han dog ikke for- sømt Naturen, eller svigtet sin Kjærlighed til den.

Han siger selv, at den vækker de bedste Følelser hos En, og at det er Synd at maatte undvære den«.

Eva tænkte med Skamfuldhed paa, at hun i saa mange Aar havde ment at kunne undvære den, ikke skjænket den en Tanke, siden hun forlod Skovnæs; selv der tog hun Tilværelsen som den bød sig, og alle Behageligheder ved Skov og Have, uden at skænke dem blot en Fjerdedel af den Opmærksomhed, som Olaf f. Ex. lagde for Dagen. Intet Under at hun følte sig som paa gyngende Grund, da hun nu vandrede med Doktoren og Gertrude under de nysudsprungne Bøgekroner, og da Doktoren vendte sig til hende med Udbrudet: »Ja, ikke sandt, det er noget man aldrig bliver kjed af!« saa blev hun ham Svar skyldig.

Ogsaa her var Doktoren hende overlegen, altid troede hun at der ikke kunde komme flere Lejligheder, hvor kun skulde komme tilkort, og stadig skulde hun opdage det modsatte.

Derfor var hun i Begyndelsen alvorlig naar hun gjorde Udflugter med de andre, men snart løsnede den sidste haarde Sten sig fra Flodlejjet, og der kom den Dag i den lyse Sommertid, hvor Eva, ledet af Doktorens nænsomme Haand, af hans intelligente og forstaaende Blik, og smittet af hans Sympathi for Naturen, havde den Fryd at kunne give sig Stemningen i Vold. Det gik Eva som den Gang hun stod

foran Maleriet med Kornmarken — først saae hun intet uden Lærred og Farver, men gjort opmærksom paa Billedets Enkeltheder, vaktes Interessen, og steg i saa høj Grad at hun maatte erkjende, at ogsaa hun var begavet med Fantasi, og modtagelig for det Skjønne. Eva var at ligne med en Fugl, der havde begyndt sin Flugt med at buse lige paa, dristig, forvoven og ubetænksom; derfor havde hun stødt Vingerne og saaret sig, men nu hun anden Gang skulde prøve paa at flyve, tog hun mindre Tag, og gjort klog af Erfaring var hun forholdsvis tøvende og frygtsom; men jo mere hun følte, at de saarede Vinger havde vundet i Sikkerhed og Styrke, jo mere Mod fik hun til at bruge dem, og de bare hende hen imod Egne, som hun aldrig havde drømt om at hun skulde færdes i, eller føle sig tiltrukket af.

For Eva var det Tidspunkt kommet, hvor hun kjendte sig glad og lykkelig; den forædlende Omgang med Sødskendeparret, deres Kjærlighed til Kunst og Literatur, det gode Exempel hun havde for Øje, maatte absolut virke frugtbringende og befriende; aldrig en Misklang i Familien, ingen skurrende Dissonans, og saa desuden daglig at være Vidne til den elskværdige Omtanke for andre, baade i Kliniken og i Hjemmet — alt dette maatte absolut sætte sine Mærker. Hvor hæsligt forekom ikke Billedet hende af hende selv, saaledes som hun var for nogle faa Maaneder

siden — ukjærlig og egenkjærlig, selvraadig og indbildsk.

Men skjøndt Eva nød Øjeblikkets Lykke, saa vidste hun, at det ikke kunde vare ved. De Dage og Uger vare talte, hvor hun endnu knnde bevæge sig i saa lykkelige Forhold. Gertrude skulde have Bryllup i Begyndelsen af August Maaned, og dermed var Evas Ophold i Doktorens Hus forbi — ikke med Hensyn til hendes Bestilling paa Kliniken, den vilde blive fortsat som hidtil, men det behagelige Samliv var brudt, Eva maatte søge sig et andet Opholdssted. Kvistkammeret stod ganske vist endnu til hendes Raadighed, men hun fandt det rigtigst at opgive det, og tage en anden Bolig, og Gertrude gav hende Ret deri; hun kunde jo ikke mere tilbyde hende at blive i Huset som Pensionær, saa hun mente det var bedst, at Eva søgte at blive optaget i et Familiehjem, paa samme Vilkaar som her.

Eva begyndte at træffe sine Forberedelser, averterede og lagde Billetter ind, og hun gjorde det med tungt Hjerte; det var anden Gang i hendes Liv, at et Bryllup drev hende ud i Verden, først Ediths og nu Gertrudes; det vilde blive hendes Lod herefter at flakke omkring, tænkte hun. Blandt de Familier, der meldte sig med Svar paa hendes Avertissement, var der ingen der tiltalte Eva; enten var der en altfor stor Børneflokk, eller ogsaa havde Familien ikke

det Dannelsens Præg, som Eva satte Pris paa, og som hun var bleven forvænt med hos sin nuværende Omgang.

De maa ikke være saa kræsen, eller strax bedømme Folk efter deres Udseende«, sagde Gertrude. »Naar man først lærer Folk at kjende, saa finder man i Regelen altid noget godt ved dem«.

»Overlad De ganske rolig Sagen til mig«, sagde Doktoren, der var misfornøjet over at Eva, uden hans Vidende, allerede havde gjort Skridt til at forlade Huset. »Vi har begribeligvis Forpligtelser baade imod Dem og Deres Fru Moder, og vi kan ikke saadan uden videre anbetro Dem til hvemsomhelst. Jeg skal nok sørge for, at De faaer et Opholdssted noget lignende som her«.

»Det skulde De ikke love saa vist«, sagde Eva forsagt, »noget lignende tilbyder sig aldrig«.

Doktoren saae alvorlig paa hende.

»Har jeg nogensinde givet Dem Grund til at tvivle paa mig — stol De kun trygt paa mig«.

Imidlertid gik Dagene, og der blev ikke talt mere om Sagen, skjøndt denne i høj Grad beskjæftigede Eva. —

Der var kommet Brev fra Skovnæs med Opfordring til Eva om at komme derover i Sommer, og Eva havde ogsaa bestemt, at hun strax efter Gertrudes Bryllup vilde tage sig en lille Ferie, og be-

søge Moderen og de Nygifte. Det var vel derfor, at Doktoren mente, at det ikke hastede med at træffe en Afgjørelse, tænkte Eva, for hun var stadig i Uvisshed om hans Planer, og det lod ikke til, at han havde fundet noget til hende.

Gertrudes Brudgom, der var Præst paa Færøerne, kunde ventes med det allerførste; der var indløbet Brev om at han allerede havde tiltraadt Rejsen derovre fra. Eva havde fattet et vist Mishag til denne Mand, der greb forstyrrende ind i et hyggeligt Samliv, og skilte tre Personer ad, der levede fornøjet sammen.

Hun kunde ikke afholde sig fra at tilkjendegive nogle af de Tanker, der beskjæftigede hende i den Anledning; saaledes sagde hun en Aften, da hun og Gertrude vare alene hjemme:

»Jeg begriber i Grunden ikke, hvorledes De kan nænne at rejse fra Deres Broder«.

Gertrude smilede.

»Naar det gjælder Hjerteanliggender, er hvert Menneske Egoist, og jeg gjør mig ikke bedre end andre; jeg er ganske vist meget for min Broder, men jeg haaber at kunne være endnu mere for min Mand«.

»Umuligt!«

»Holger behøver mig ikke i nær saa høj Grad som Walter; husk paa hvor forskjelligt Livet er der

imod her; den alvorlige, strænge Natur, og den ringe Omgang med Mennesker kræver, at man maa have en Sjæl, et Væsen at slutte sig til, dette Krav tænker jeg at kunne opfylde, og jeg vil tillige som Præstekone kunne udrette og virke langt mere deroppe, end jeg gjør her«.

»Ja, men alligevel — at forlade et i alle Maader saa smukt Hjem, hvor De har været paaskjønnet som Faa af en Broder, der nok er værd at leve for, og saa at skulle rejse til en afsides Egn, De, som elsker vor blide danske Natur — det synes mig maa være et Offer«.

Gertrude rejste sig, slyngede Armen om Evas Hals, og lagde sin Kind et Øjeblik op til hendes.

»Det er intet Offer at lytte til Hjertets Stemme«, sagde hun med et Tonefald, der ellers ikke var almindeligt for den ellers saa rolige Kvinde, »det vil De ogsaa selv engang erfare — det er det skønneste af alt, Kjærligheden mellem Mand og Kvinde«.

Eva rystede paa Hovedet. Hun havde seet Forholdet mellem de to Søsken, og hun kunde ikke tænke sig noget mere inderligt og fortroligt end Kammeratskabet mellem disse to, men da hun nu saa op paa Gertrude for at protestere, læste hun i dennes Ansigt noget helt nyt, hun saa at det havde et Udtryk, der var anderledes end det hun var vant til at se; hvor venligt og deltagende det end kunde

være, saa var det dog himmelvidt forskjelligt fra den ømme, beaandede Glæde, der nu var præget i hvert et Træk, og som gjorde hende sjelden tiltrækkende. Eva maatte tilstaa, at et saadant Udtryk havde Gertrude aldrig havt, naar hun talte om sin Broder.

»Det er underligt med den Kjærlighed«, tænkte hun, »at den kan bringe en ellers saa pligtopfyldende Kvinde som Gertrude til at forlade sin Broder, og følge en Mand, som hun ikke kjender halvt saa godt . . . og saa ovenikjøbet ikke vilde vide af, at det er noget Offer«.

Eva gik hen til Skrivebordet, og bøjede sig ned over et Fotografi af en lille sortskjægget, alvorlig Herre.

»Hvad gjør De der?« spurgte Gertrude.

»Jeg undersøger«, svarede Eva, »for der maa da være noget ganske særegent ved den Person, som kan lokke Dem bort herfra og over til Færøerne«.

Gertrude smilede.

»Han har den Egenskab, som jeg sætter Pris paa — han elsker mig. Da han sidst rejste herfra for to Aar siden, taug han om sine Følelser, fordi han ikke nænnede at tage mig ud af min lune Rede herhjemme, men hans stigende Længsel forraadte sig saa tydelig i hans Breve, at han tilsidst maatte udtale den. Mit Svar havde jeg parat, det er en usigelig Fryd at kunne gjøre en Mand lykkelig«.

Eva tænkte paa Edith og Olaf, og deres Glæde ved at tilhøre hinanden, og paa Gertrudes saa iøjnefaldende Lykke; hun følte sig pludselig ensom, og hun vilde blive det endnu mere, jo nærmere Timen kom, hvor hun skulde tage Afsked med Doktoren og hans Søster, de eneste Mennesker, hun nogensinde havde sluttet sig til.

»Det bliver saa tomt, saa tomt —, jeg faaer aldrig talt med ham undtagen i Kliniken. Naar jeg er færdig der, tager jeg Tøjet paa, og gaar hjem, hjem til et lejet Logis, til kolde, ligegyldige Mennesker . . . her lader jeg mit andet Jeg tilbage, det jeg har faaet ved hans Hjælp, og som jeg maaske atter mister, naar jeg igjen staar ene«.

I den sidste Tid var der ikke bleven foretaget Kjøreture; Vejret havde været mindre heldigt, og Doktoren stærkt optaget af Patienter. Gertrude havde en Del at ordne med Hensyn til det forestaaende Bryllup; de fleste Ting af Udstyret bleve dog syede ude af Huset, saa Eva slap for at høre den ensformige Snurren af Symaskinen.

»Det er ikke fordi jeg ikke forstaar at fore Naalen, eller er for doven dertil«, forklarede Gertrude, men Holger holder ikke af overdreven Flid, eller af at Hjemmet bliver forstyrret derved«.

Det fandt Eva overmaade rigtigt — den Doktor forstod ogsaa altid at træffe det rigtige.

Skjøndt Eva ogsaa havde sine Ting at besørge, saa savnede hun dog de forfriskende Kjøreture og den Husvalse i Naturen, som hun havde lært at sætte Pris paa, og som rev hende ud af hendes egenkjærlige Betragtninger.

»Det er ligesom man stryger alt af sig, hvad der kan besvære og bekymre«, havde Doktoren sagt en Dag, da de gik sammen derude, »alt det hverdagslige er saa grumme smaat ligeoverfor Naturens store Husholdning; vi selv har saa godt af at se vor egen Ringhed; her lærer man at bøje Knæ for sin Herre og Skaber, ham der kan lamme vor Arm, stivne vort Blod, og gjøre os til Støv naar hans Villie byder«.

Disse sidste Ord gjentog Eva ofte, naar hun var alene; de vare bedre end en Prædiken for hende; »paa Knæ, paa Knæ«, lød det i hendes Indre, naar hun bøjede sig ind under Religionens skjærmende Skygge, og hun følte hele Velsignelsen der var ved ikke alene at kunne udtale disse Ord, men lade dem blive til Virkelighed.

. . . . »Idag tror jeg endelig Vejret klarer op«, sagde Gertrude en Dag efter Middag, »saa vi kan faae os en Kjøretur igjen, hvad siger du, Holger?«

»Jeg siger, at Damerne maa gjerne benytte Vejret, jeg for min Part maa arrangere mig paa en lille Forretningsrejse til Sverrig, som skal foretages imorgen«.

»Du seer saa betænkelig ud, er det et farligt Tilfælde?«

»Nej, ikke just det, men Sagen er at jeg maa have nogen med til Hjælp, og berøver jeg Kliniken min Amanuensis, hvad saa?«

»Saa har du jo Frøken Eva«, svarede Gertrude.

»Ja, det er ogsaa det jeg tænker paa — enten maa jeg lade Frøken Kruse blive tilbage i Kliniken, eller ogsaa tage hende med. Hvad vil De helst, Frøken?«

Eva betænkte sig et Øjeblik.

»Jeg er bange for, at det vil blive for stort et Ansvar for mig at overtage Forretningen herhjemme«, svarede hun.

»Jeg antager ikke, at der vil forefalde andet end den sædvanlige Gjærning, og De plejer ellers at være sikker i Tjenesten«.

Eva smilede.

»Jeg tænker det gaar mig, som det gaar Damer med Hensyn til Ridning; inden man lærer Kunsten er man nok saa kry og modig, men senere hen ikke saa sikker i Sadlen, naar man først lærer Vanskelighederne at kjende«.

Doktoren nikkede.

»Jeg kan godt lide, at De ikke hovmoder Dem af hvad De har lært, og oprigtig talt, skjøndt jeg nok tror at jeg kan stole paa Dem herhjemme, vil

jeg dog foretrække at have Dem med paa Rejsen. Saa er den Sag i Orden«.

Næste Morgen tog Doktoren og hans Assistent ad den smukke Vestkystbane til Halmstad, der var Rejsens Maal. Det var første Gang at Eva satte Foden udenfor sit eget Land, Rejselivet var noget helt nyt for hende. Da det var midt om Sommeren, var der stort Mylder af Rejsende, der enten søgte hen til de smaa Badesteder langs Kysten, eller gik videre over Gøteborg til Kristiania.

Doktoren havde placeret Eva i en magelig Kupé, selv spadserede han frem og tilbage i den smalle Gang, der paa de svenske Jernbanevogne strækker sig langs Toget udenfor Kupéerne, og hvorfra man nyder en fortræffelig Udsigt. Hvert Øjeblik hentede han imidlertid Eva ud til sig, for at vise hende de smukke Steder undervejs, og det morede unægtelig Eva langt mere at gaa derude sammen med ham, end at sidde mellem tre amerikanske Damer, der havde omgivet sig med et Utal af Kufferter og Hatæsker, saa hun tilsidst tog fast Ophold derude, og nød godt af Doktorens livlige Underholdning. Faber havde ofte gjort den Tur, han var rejsevant, og han følte sig tiltalt af den svenske Natur, der præsenterede sig særlig heldig i det straalende Sommervejr; Birkene vare endnu lysegrønne, og kontrasterede smukt mod de mørke Graner, Engene vare

saftig-grønne, og Havet dannede smukke Indskæringer. Eva saae for første Gang Skær — rigtignok kun i Miniatur, men Doktoren fortalte saa levende om »Marstrand« og »Lysekil«, om Livet ved de svenske Badesteder, det friske »hafslif«, saa hun fik ligesom en Mundsmag deraf. Hun begyndte at føle noget af den Spænding, Forventning og Glæde, som indbefattes i Ordet Rejselyst, og som er Charmen ved Rejselivet.

Jernbanetoget gjorde Holdt ved flere af de smaa Badesteder, hvor sommerklædte Badegjæster vare mødte paa Perronen, Badehaandklæder vare kastede over Skulderen paa hvide Flonels Dragter, der lode til at være i Mode baade for Herrer og Damer.

Doktoren gjorde Eva opmærksom paa de smukke mandlige Skikkelser blandt Herrerne.

»Svenskerne have et ganske anderledes flot Sving paa sig end vi Danske, ikke sandt?«

Eva kunde ikke godt fortælle Doktoren, at hun fandt ham selv nok saa smuk og mandig af Ydre som Svenskerne, skjøndt det var fristende nok, da Doktoren netop udpegede en af Herrerne som Stedets Badelæge.

»Kommer De til et svensk Badested«, tilføjede han, »saa vil De træffe en Masse af saadanne Karle, brede over Brystet, elegante i Manerer, tiltalende An-

sigter, og med det livlige Gemyt, der afspejler sig i hele deres Væsen«.

»De seer mig dog ikke saa tilforladelige ud, som«

»Som hvem?«

»Som — som vore danske Læger«.

»Jeg takker paa min Stands Vegne«, svarede Doktoren smilende.

Eva og Doktoren havde taget Plads paa en Kuffert, der stod i Gangen — andre Siddepladser fandtes der nemlig ikke.

»Hvis vi nu ganske rolig bleve siddende her, saa kunde vi iaften være i »Trollhättan« og beundre det smukke Vandfald der — har De noget derimod?«

»Ikke det ringeste«, svarede Eva, der fandt at Tiden fløj for hende; som hun sad der paa det umagelige Sæde kunde hun godt blive siddende lige til Aften.

»Skal vi narre vor Patient — glemme at staa af i Halmstad, og tage med Toget til Gøteborg? spurgte han videre.

Hun saae hastig op; var det en Spøg af Doktoren, eller vilde han sætte hende paa Prøve? Det var ikke muligt at tyde Doktorens Ansigt, for hans Øjne hvilede saa straalende paa hende, at hun ikke

var vis paa, om han vilde blive vred, hvis hun svarede:

»Ja, lad os det«.

»Det maa være dejligt at rejse, rejse langt bort og se smukke Egne«, svarede hun tøvende — »rejse med Dem«, føjede hun sagte til; men saa rev hun sit Blik løs fra hans, og sagde med en pludselig Overgang:

»Jeg tænker, vi maa hellere staa af i Halmstad«.

Doktoren tog hendes Haand, der laa ham saa nær, og gav den et hjerteligt Tryk.

»Naturligvis — vi rejser jo ikke for at more os«.

»Vilde De«

Eva saae spørgende op, mens Doktoren endnu holdt hendes Haand.

»Vilde De prøve mig, om jeg vilde skulke fra min Pligt?«

»Nej, Frøken Eva — jeg fik selv en pludselig Lyst og Trang til at rejse med Dem, langt bort«.

Nu var det Doktorens Tur til en Overgang.

»Det er saa morsomt at vise andre, der ikke for har rejst, de Egne man selv kjender saa godt«.

»Halmstad! 15 Minutters Ophold!« raabte Konduktøren.

Doktøren sprang op.

»Her ender vor Rejse for denne Gang«.

Han hjalp Eva med at finde hendes Haandkuf-

fert inde mellem Damernes Bagage, og førte hende gennem Trængselen over i Restaurationen paa Bane-
gaarden.

»Vi kan lige saa godt tage vor Middag her som paa Hotellet, Maden er fortræffelig, og De vil faae et morsomt Billede at se — sultne Rejsende, der i kort Tid skal forsyne sig med det mest mulige af Spisevarer, og Svenskerne nægte sig saamænd ingenting«.

Doktoren havde kapret et Par Stole, som han flyttede hen til et lille ledigt Bord. I Midten af Salen bugnede et formidabelt Spisebord af forskjellige Retter, der vare pyntelig og indbydende ordnede.

»Nu skal jeg skaffe Dem en Tallerken og en Kniv, saa maa De selv hugge Dem igjennem, og gjøre Deres Valg — heldigvis kunne vi tage det med Ro«.

Eva fik dog ikke Lejlighed til at forsyne sig stærkt, dertil morede Situationen hende altfor meget. Hun saae, hvorledes det store Spisebord blev stormet af godt og vel hundrede Rejsende, hvoraf de fleste vare saa rutinerede, at de løb hele Skalaen igjennem, Smörgås, Suppe, Fisk, Steg og Dessert — Eva talte 5—6 forskjellige Desserts — og endda fik Tid til at nedskylle Maden med Brændevin, Øl og Kaffe.

»Her gjælder det i Forvejen at lægge sin Slagplan, og med Kniven i Haanden bane sig Vej, ikke

lade sig distrahere eller forbløffe, og undgaa at træffe Bekjendte«, sagde Doktoren gemytligt. Den stakkels unge Dame, der løber omkring med Gaslen i Haanden, og ikke kan bestemme sig til at tage Fisk i Mayonnaise eller i varm Sauce, naaer umulig alle Retterne igjennem, for nu ringer det allerede første Gang«.

Doktoren tømte et Glas Øl, og skjænkede for Eva.

»De maa virkelig spise og drikke, det er noget af det vigtigste paa Rejser«.

Et Øjeblik efter var Salen tomt — Valpladsen paa Spisebordet frembød et sønderknusende Skue.

»Man sidder og skæver til os henne fra Buffeten«, lo Doktoren, »Restauratøren seer ikke gerne, at man giver sig for god Tid med Maden, og nu gjælder det om at retablere Skaden paa Spisebordet, før næste Hold Rejsende arriverer«.

Eva var helt fortunlet og forvirret af Støjen ved det uvante Rejseliv, da Doktoren tog hendes Arm og førte hende udenfor; han havde i Forvejen givet en Drager Ordre til at bringe sin og Evas Haandkuffert hen paa Hotel »Mårtensen«, og bestille to Værelser.

Paa Hotellet, der som alle større svenske Hoteller udmærkede sig ved en vis Elegance, blev Herskabet galant ført op ad de brede Trapper til første

Sal, hvor Tjeneren aabnede Døren til en smagfuld udstyret Salon, og et dertil hørende Sovekammer.

»Da jeg bestilte to Værelser, mente jeg to særskilte, et til mig og et til min Assistent«, sagde Doktoren med et lille Eftertryk paa det sidste Ord.

»Ursäkte, Hr. doktor, vi tänkte att det var doktorens fru«, svarede Tjeneren, idet han præsenterede Rejsebogen.

Doktoren skrev sit Navn og rakte Pennen til Eva.

»Vil ikke heller De«, stammede denne.

»Nej, vi hører jo ikke sammen«, svarede Doktoren lidt kort, forekom det Eva.

Hun tøvede et Øjeblik, saa skrev hun med fast og tydelig Haandskrift under Doktorens: Frk. Kruse, Assistent hos Dr. Faber.

Doktoren nikkede, gav Bogen til Tjeneren, og fulgte denne over Gangen, hvor to særskilte Værelser blev dem anvist.

»Dette her vil passe bedre«, sagde Doktoren til Eva. »Salon bryder De Dem vel ikke om?«

»Nej, hvad skulde jeg med den — vi er her jo i Forretninger; skal vi ikke snart begynde?« tilføjede Eva, der var blevet lidt betuttet ved det sidste Optrin.

»Jeg vil strax opsøge min Patient, Hr. Hesselberg, men da Operationen først kan finde Sted imorgen, faaer jeg sandsynligvis ikke Brug for Dem idag; De

kan derfor godt trække Dem tilbage til Deres Værelse og hvile ud, senere kan vi saa træffes i Restaurationen og spise til Aften sammen«.

Eva havde pakket Doktorens Rekvisiter ud, og eftersaae dem.

»Er der ellers ikke noget til Tjeneste?«

»Nej Tak«.

Hun forsvandt i det tilstødende Værelse; lidt efter hørte hun Doktoren gaa ud; hun havde selv rigelig Tid til at hvile, gjøre Toilette og tænke over Dagens Hændelser, for det varede flere Timer førend Doktoren kom tilbage. Da der endelig blev banket paa hendes Dør, var det Tjeneren der meldte, at Doktoren befandt sig ovre i Spisesalen, og bad Frøkenen komme ned.

Eva fulgte Opfordringen.

»Tak, jeg skal kun have en Kop The«, erklærede hun, da Doktoren overrakte hende Spisekortet, hvorpaa stod en hel Del for hende uforstaaelige svenske Navne.

»Man drikker ikke The i Sverrig«, svarede Doktoren muntert, »man drikker Punsch, men først spiser man varm Aftensmad, det kan nok gjøres nødigt, for De fik jo næsten ingenting til Middag«.

Eva, der i Grunden var sulten, spiste med god Appetit af de fremsatte Retter, men kunde dog ikke afholde sig fra at føle sig lidt genert. Det havde

hun slet ikke gjort paa Rejsen, men her paa Hotellet var det en anden Sag, og det hjalp ikke paa Genrtheden, at Opvarteren — det var en anden end den der havde anvist dem Værelser — hele Tiden titulerede hende Frue.

»Fyren veed ikke bedre Besked — det maa De finde Dem i«, sagde Doktoren. »Damer, der rejse alene med Herrer, maa være forberedte paa at man drager fejlagtige Slutninger«.

»Hvorfor har De saa taget mig med, naar De vidste det?« spurgte Eva lidt stødt.

»Fordi De ikke er snerpet, vel?« Naar man vil deltage i Mandens Arbejde og Gjerning, saa maa man sætte Kvindeligheden tilside«.

»Det mener De ikke, Hr. Doktor!«

»Nej, det mener jeg ikke behøves, men det skader ikke, at De selv kan se, at Forskjellen mellem de to Kjøen den udryddes ikke, hverken i Verdens Øjne, eller hos Kvinden selv; De indrømmer jo selv, at De føler Dem lidt trykket af Situationen«.

»Ja, jeg tilstaar oprigtigt, en lille Smule«.

»Jeg vil gjøre Dem Stillingen mindre pinlig«, sagde Doktoren smilende, idet han skjød et Fad med Krebs fra sig, som han lige havde begyndt at tage under Behandling; jeg gaar udenfor og ryger en Cigar, og overlader Krebsene til Dem. Vi sees saa

først imorgen tidlig — Kl. 9 skal Operationen være, om De saa vil holde Dem parat«.

Doktoren rejste sig og sagde Godnat, uden dog at række Eva Haanden, hvad han ellers altid plejede at gjøre, men Eva følte sig aldeles ikke lettet ved Doktorens Bortgang, tværtimod. Hun sad og smuldrede Resten af sit Rundstykke, mens hun prøvede paa at gjætte sig til Doktorens Tanker. Hun var ikke helt vis paa, om det blot var Hensynet til hende, der havde bragt ham til at bryde saa hurtigt op, eller om det ikke ogsaa var, fordi han selv ikke holdt af, at man gjorde fejlagtige Slutninger ansaae hende for hans Frue eller maaske for noget endnu mere fejlagtigt. — Ved Tanken derom blev Eva ligesaa rød som Krebsene paa Fadet, og kastede et hastigt Blik omkring sig i Salen.

Der var flere Selskaber tilstede, og hun mærkede først nu, at de Tilstedeværende saa paa hende, og gjorde Bemærkninger om hende. Hun vidste jo ikke, at det var fordi hun virkelig saa ualmindelig godt ud, som hun sad der i den mørkerøde Fløjels Sofa, klædt i en lysegraa Kjole, der sluttede sig stramt til hendes smukke Figur; hendes Ansigt, der altid havde været regelmæssig smukt, men manglet tilstrækkelig Udtryk, havde i den sidste Tid faaet hvad det manglede — der var kommet Liv i Øjet, og Bevægelse i de fine Træk.

Hun vilde netop rejse sig for at gaa op paa sit Værelse, da et lille højroestet Selskab, der lige var traadt ind, tiltrak sig hendes Opmærksomhed; hun blev siddende som fastnaglet, thi hun havde gjenkjendt Oluffas Stemme, og saa nu Oluffa selv, ivrig gestikulerende, omringet af en Flok kvindelige Personer. Det var for sent for Eva at trække sig tilbage; Oluffa, der spejdede omkring for at skaffe Plads til sit Selskab, havde allerede opdaget hende, og var i et Nu henne ved Bordet, hvor hun sad.

»Nej, hvor morsomt at jeg skal træffe dig, Eva — hvad bestiller du her? Naa, det behøver jeg nok ellers ikke at spørge om«.

Oluffas Blik faldt paa det velforsynede Bord.

»Hvem er den galante Kavalier, der trakterer med saa fine Vine?«

Oluffa tog uden videre Flasken i Haanden for at læse Etiketten.

»Jeg er her i Hotellet i Forretninger, sammen med min Foresatte, Dr. Faber, paa hvis Klinik jeg arbejder«, svarede Eva dirrende af Harme.

»Naar man er i sit lovlige Kald, saa behøver man ikke at ryste og bæve«, lo Oluffa, »og mig behøver du ikke at være bange for — jeg er Gud være lovet ikke snerpet — skjøndt Kammeratskabet mellem Kvinde og Mand aldrig har tiltalt mig. Jeg seer ned paa Mændene, veed du nok. Vi kommer

lige fra et meget vellykket Kvindesamfundsmøde i Göteborg. Det gik varmt til, og Mændene fik ordentlig læst og paaskrevet. Vi bliver her Natten over jeg gjør et lille Sold for mine svenske Venner — har du Lyst til at være med, saa skal jeg præsentere dig — det er rigtignok lutter Kandidater, men vi finder vel nok Plads til en lille Student«.

»Nej Tak«, skyndte Eva sig at svare, »jeg hører ikke til der, og desuden er jeg træt, og maa sige dig Godnat«.

»Sikken Hast du har! Du kunde ellers gjerne have forestillet mig for min Kollega«.

»Kollega!«

»Ja, Doktor Faber — nu bliver jeg jo snart hans Konkurrent. Jeg har netop ogsaa tænkt at blive Specialist — det betaler sig bedst; er det i Ørene eller i Halsen han praktiserer?«

Eva maalte Oluffa med et koldt Blik, men svarede ikke.

»Vil du ikke frem med din Doktor, pyt — jeg har seet ham — paa Strandvejen, naar I kjøre sammen. Jo, I forstaa at gjøre Jer Livet behageligt — vi andre maa anderledes hænge i. Velbekomme til Krebsene, og lad mig nu se, at du spiller dine Kort godt denne Gang, du har jo de bedste Chancer, og man taler allerede om . . .«

»Om hvad?«

»Om at Doktoren vil ophøre at være Pebersvend, og at du blot gaar og venter paa, at hans Søster skal fortrække til Færøerne, for at indtage hendes Plads«.

»Det er Løgn, Usandhed altsammen!«

»Ja, hvad skal man sige om Rygter — noget sandt er der altid i dem, og naar man selv giver Rygtet Næring ved at flakke om med bemeldte Mandsperson«

»Ti!« udbød Eva opbragt. — »Naa, saa det er Eders frisindede Anskuelser, der saa smukt kommer til Orde. Er det Udbyttet af Eders Uafhængighed, at I kaster Snavs paa Eders eget Kjon, samtidig med at I haaner Mændene, saa Gud ske Tak, at jeg ikke hører til de saakaldte frie, aandsfrie Kvinder!«

»Stop lidt, min Pige; netop fordi du ikke hører til dem, kan du ikke tillade dig, hvad vi andre, jeg f. Ex. kan gjøre, uden at vække Anstød — der er Forskjel«.

»Ja, det lader til at der er Forskjel paa Lighed og Frihed, siden den ikke gjælder for alle, men Sagen er, at I ere nogle indbildske, hovmodige Væsener, der kun selv vil tilrane Jer Ret, du og den Klike, som tror at kunne regjere i Samfundet; I vil have Magten, men I vil ikke dele den med andre,

det er et net Frisind, uf! Jeg skammer mig over, at jeg nogensinde har været Veninde med dig«.

Eva havde rejst sig, hun oppebiede ikke Oluffas Svar, men gik med hævet Pande tværs over Gulvet, uden at se hverken til højre eller venstre.

»Hvem var den unge Person?« spurgte Oluffas Selskab.

Oluffa trak paa Skulderen.

»Det er en Overløber, hun har hørt til vort Parti, men er senere gaaet over til Fordummelsen og Hykleriet; jeg vil nærmest kalde hende en Sammensmelter, hun har ikke havt tilstrækkelig Aand til at følge vor Retning — det vil hun naturligvis ikke indrømme, og maa saa gjøre det bedst mulige ud af Situationen. Hun er ifærd med at gifte sig, men bliver rasende naar jeg ønsker hende tillykke — det er ikke andet end Misundelse, fordi jeg har overføjlet hende. Naa, lad os nu se at faae noget at drikke for at klare Stemmerne; Opvarter, tre Gange Punsch og Sodavand!«

Da Eva gik ud af Døren, stødte hun lige paa Doktoren; hun vilde smutte forbi, men Doktoren, der saae hendes ophidsede Ansigt, standsede hende.

»Hvad er der ivejen — har man fornærmet Dem?«

»Aa, det er ikke andet end et Møde, jeg har

havt med en fordums Bekjendt, Kammerat — en lille Meningsforskjel — lad mig kun gaa«.

»Men De seer saa echaufferet ud — fortæl mig«

»Verden er saa ond!« brast det ud af Eva.

»Det sagde De ikke i Formiddags, De mente netop Verden var god og smuk«.

»Ja, i Formiddags«

»Nuvel, tænk paa i Formiddags, og sov saa vel«.

Eva ilede op ad Trappen, mens Taarerne traadte hende i Øjnene; hun følte endnu Trykket af Doktorens hvide bløde Haand, der beroligende havde lagt sig paa hendes Arm og strejft hendes Liv.

»Hvad vil jeg bryde mig om Oluffa og hendes Snak . . . hellere tænke paa, at hende skylder jeg hans kjærlige Godnat!«

Doktoren stod et Øjeblik og saae efter hende, saa gik han ind i Restaurationen, hvor Kvindekompagniet havde slaaet sig ned om de fyldte Glas, og lod til at ville give Tonen an. Han kastede et Blik paa Selskabet og smilede.

»Ja, det kan jeg forstaa, at Eva flygter fra dem — der hører hun ikke hjemme«.

Da Eva om Morgenens mødtes med Doktoren, var der ikke noget at mærke paa hende af Gaarsdagens vexlende Stemninger, hun havde sit sædvanlige rolige Udseende. Det var Eva fra Kliniken, den alvorlige,

pligtopfyldende Assistent, der fulgte med Doktoren hen til den rige Teglværksejer Hesselberg, og der blev ikke vexlet andre Ord imellem dem, end hvad der angik den forestaaende Operation.

»Min Patient er noget utaalmodig og pirrelig, De maa se at gjøre Deres Bedste, og sætte Dem i Respekt hos ham, naar jeg efter Operationen anbetror ham i Deres Hænder«.

At det ikke var noget let Hverv, der her var hende overdraget, maatte Eva sande; selve Operationen var for intet at regne imod de Timer, der fulgte derpaa, hvor Hr. Teglværksejeren, der aldrig havde kjendt anden Villie end sin egen, holdt det under sin Værdighed at lade sig diktere Forskrifter af en ung Pige — havde det endda været et mandligt Væsen — men et Fruentimmer

Eva blev installeret hele Dagen i den Syges Værelse, saa hun slap for at vende tilbage til Hotellet; hun fik sine Maaltider serverede af Husets Tjener, det eneste Væsen der færdedes i Lejligheden. Fruen og de smaa Hesselbergere laa ved et Badested — og Lejligheden havde derfor det kjedelige Præg, som ubeboede Værelser frembyde.

Eva sad og spiste i en Stue, hvor de elegante Møbler alle vare tildækkede, undtagen netop den Stol hun sad paa, og Gardinerne vare nedrullede

med Undtagelse af det ene, der skaffede hende Lys under Maaltidet.

Doktoren kom flere Gange i Løbet af Dagen for at tilse den Syge. Den sidste Gang sagde han henvendt til Eva:

»Jeg rejser iaften, men jeg kommer til at anmode Dem om at blive hos Patienten, ellers tør jeg ikke rolig forlade ham. Det er vigtigt, at han faaer sine reglementerede Indsprøjtninger og omhyggeligt Tilsyn«, og da Eva ikke svarede, »De kan vel nok finde hjem alene?«

»Det skal ske som Doktoren ønsker«, svarede Eva i samme forretningsmæssige Tone som Doktoren.

»Saa venter jeg Dem paa Kliniken Fredag Morgen, længere kan jeg heller ikke undvære Dem«.

Eva stod i Vinduet i det nedrullede Fag, og saae Doktoren forsvinde ned ad Gaden; hun følte det som et Savn ikke at skulle se ham i to Dage, og som en Skuffelse at han lod hende ene tilbage.

Til trods for at Rejsen havde bragt sine Gjenordigheder, saa havde hun dog glædet sig til at gjøre Hjemturen sammen med ham, til at staa ved hans Side, naar de foer afsted med Toget, og hilse paa de samme Steder, føle noget af den glade Stemning, som Dagen forud.

Hendes Tanker beskjæftigede sig meget med Doktoren hin Sommeraften, hvor hun sad hos sin svenske

Patient, og imod Sædvane var hun ikke saa ivrig i Tjenesten som hun plejede.

Baade den Dag og den følgende gjorde hun den Opdagelse, at det var Doktorens Nærværelse, der gav hende den nødvendige Spænstighed og Energi, at hun havde ganske anderledes Lyst til at arbejde, naar hun gik under hans Ledelse og Kommando, end naar hun var overladt til sig selv.

Under hans aandelige Myndighed bøjede hun sig villigt, og for at vinde hans Bifald var intet Arbejde hende for svært.

Men hvorledes vilde det gaa, hvis hun engang skulde virke under andre Forhold — hvis hun af en eller anden Grund ikke mere kunde være paa hans Klinik? Vilde Arbejdslysten da være tilstrækkelig stor til at drive hende fremad, holde hende oprejst? Eva rystede paa Hovedet, hun var bange for at den Gjerning, hun havde kastet sig over, alligevel ikke var hendes rette Kald; at hun udførte den tilfredsstillende skyldtes vel for en Del hendes Pligtfølelse, men det skyldtes hovedsagelig, at hun ønskede at takkes Doktoren, det var en Følge af den Beundring, Ærbødighed og Hengivenhed hun nærede for ham.

Det kortvarige Ophold i Halmstad, ude iblandt Fremmede, havde oplyst hende om, hvor meget hun i Virkeligheden var knyttet til Doktoren, og denne

Erfaring gjorde hende samtidig glad og forsagt; thi hvor megen Lykke end hendes Hengivenhed rummede, maatte hun dog passe paa, at den holdt sig indenfor de rette Skranker, ikke tog Magten fra alt andet — hvis det da ikke allerede var for sent . . .

Jeg synes ikke De er rigtig glad ved at skulle besøge Deres Familie?« sagde Doktoren en Dag, da de mødtes i Dagligstuen ved Middagstid. Han havde lagt Mærke til Evas tankefulde Stemning, jo nærmere man kom Tidspunktet for hendes Ferie.

»Oprigtig talt, jeg har ikke savnet den«, svarede Eva. »Jeg har havt det altfor godt her«, tilføjede hun, da hun saae Doktorens forundrede Blik.

»Venskabsfølelse kan dog ikke sammenlignes med Familiebaand, de binder stærkere. En saa omhyggelig og kjærlig Moder som De har, og en saa elskværdig Søster og Svoger, skal man lede længe om; stod det til Deres Paarørende at bestemme, saa beholdt de Dem vist helst altid hos sig«.

»Vil han raade mig til at blive hos dem for bestandig — vil han jage mig bort herfra?« tænkte

Eva med Skræk; højt svarede hun: »Min Svoger og jeg har aldrig kunnet harmonere«.

»Det var mærkeligt; han anbefalede Dem netop saa varmt, saa jeg troede han holdt meget af Dem«.

»Hvorledes det?«

»Naa ja — jeg lovede rigtignok engang ikke at omtale det, men senere har jeg sagt mig fri fra mit Løfte; De skylder Deres Svoger, at De fik Pladsen her, han var hos mig samme Dag som De selv havde meldt Dem. Det var ene og alene paa hans Anbefaling, at De blev antaget«.

»Altsaa ikke for min egen Skyld«, udbrød Eva modfaldent.

»Nej, hvor kunde jeg det; den Gang kjendte jeg Dem jo ikke, men jeg har havt al Grund til at takke Olaf for den flinke Medhjælper han der skaffede mig, og jeg synes ogsaa De selv ved Lejlighed skulde vise Dem erkjendtlig imod ham. Tro mig, De holder alle saa meget af Dem, naar De blot selv vil give Dem helt hen«.

Eva brast pludselig i Graad.

»Det har været min Fejl, at jeg altid har gaaet mine egne Veje, troet at kunne staa paa egne Ben«. —

»Det kan De ogsaa Eva, nu kan De det«.

»Nu mindre end nogensinde — jeg vil bedst komme til at føle det, naar De nu slipper mig«.

»Tror De at jeg vil slippe Dem?«

»Nej, jeg haaber heller ikke, at De vil jage mig bort fra Kliniken, jeg er glad over, at De er tilfreds med mig der, men De har i andre Retninger været mig til saa megen Hjælp og Nytte, at jeg ikke veed hvorledes jeg skal undvære Dem, naar jeg nu rejser bort«.

»Eva, hav Tak for de Ord, de varmer; endelig aabner De en lille Smule Deres Hjerte, og mit er strax parat. Eva, tror De at jeg uden Savn vil kunne skilles fra Dem? Har jeg ikke lært i disse Maaneder at elske Dem, stolte, utilgjængelige Pige, og har jeg haabet for meget, naar jeg nu beder Dem at blive hos mig for bestandig, som min Medhjælper, min Veninde, min Hustru?«

Eva var traadt et Skridt tilbage, og holdt Haanden afværgende ud, men Doktoren greb den, og trak hende til sig.

»Eva, vil De?«

»Nej, nej, det kan jeg ikke tage imod — det er for meget — for stor en Lykke — —«, brast det ud af Evas skjælvende Læber, idet hun prøvede paa at gjøre sig fri. »Jeg tør ikke tro, at De for Alvor mener . . .«

»Se paa mig, Eva, se om jeg taler sandt; har jeg nogensinde skuffet dem; fortæl hvad De læser i

mit Blik, og svar mig saa ærligt, om de ikke nok tør betro Dem til mig?»

Og som Eva laa i hans Favn, og saae ind i hans mandige Øje, der lyste af Ømhed og Trofasthed, følte hun sin Villie tagen tilfange under hans, og sit Hjerte banke i overstrømmende Fryd; hun bøjede sit Hoved mod hans Skulder, og hviskede sagte:

»Jeg er Dem ikke værdig, jeg staar saa langt under Dem — hvad kan jeg stakkels ubetydelige Pige byde Dem?»

Deres Kjærlighed, Deres Hjerte, som De hidtil har holdt godt fast paa, men som dog ved enkelte Lejligheder har røbet sig. Vel sagde jeg før, at De kunde staa paa egne Ben, nu De har tilegnet Dem hvad De tidligere manglede, men jeg tilføjer, der er endnu et svagt Punkt — Hjertet; det trænger til Støtte, og kan ikke staa ene, hvis det skal kunne udfolde sig til den rette Skjønhed og Kraft. Eva, giv mig Lov til at være denne Støtte, og jeg tror at kunne love dig lidt Lykke.

»Det er den største Lykke at følges med Dem hele Livet igjennem!« udbrød Eva begejstret, idet hun rettede sin slanke Skikkelse. »Der er ingen Mand der kan lignes med Dem, De beskæmmer alle, og De beskæmmer de Kvinder, der tror at kunne maale sig med Mændene«.

»Tys, lad os ikke drage nogen Sammenligning —

lad os hellere vise Verden hvorledes et inderligt Samliv mellem Mand og Kvinde gjør Dem lige. Her staar jeg og venter — hvad Svar faar jeg?»

»Ja, ja, ja!« klang det jublende fra Eva, mens Doktoren kvalte det sidste Ja med et Kys.

»Nu er Eva ikke mere vred over at du rejser til Færøerne med din Præst«, sagde Faber, da hans Søster kort efter traadte ind i Stuen; »hun har bøjet sig for Hjertets Ret, og erkjender dets Krav for gyldige«.

Da Doktoren i det samme lagde Armen om Evas Liv, kunde Gertrude nok gjætte sig til Grunden. Hun nikkede bifaldende, men Eva rev sig løs og fløj henimod hende.

»Tror De ogsaa, at jeg kan udfylde min Plads — Deres Plads?»

»Jeg kunde ikke ønske min Broder i bedre Hænder«, svarede Gertrude rørt, idet hun trykkede hende i sine Arme; »jeg har lært at holde af Dem, Eva, Gud skjænke Dem og Holger en lykkelig Fremtid!«

I det mest henrivende Sommervejr kjørte De Nyforlovede om Eftermiddagen ud af Strandvejen; de sade alene i den lille Kupé, Eva havde frygtsomt listet sin Arm ind under Doktorens, og saae straalende op paa ham. Havet var blaat, Himlen rolig, alle graa Skyer havde trukket sig tilbage, hver Be-

kymring var taget fra Evas Sjæl, hun nød Lykkens Solskin, og gav sig hen i dets berusende Varme.

Det blev sent, før Kjøretojet vendte tilbage til Byen, Hestene skummede, og Tyras Tunge hang langt ud af Halsen; det var aabenbart, at de Elskende havde forglemt Tiden derude i Skoven, saa de nu maatte indhente det forsømte ved en hurtig Hjemkjørsel. Per, der endnu ikke var bleven averteret om Forlovelsen, var alligevel paa det Rene med Situationen, og det skjøndt han ikke havde Øjne i Nakken. Han slog lystigt Smæld med Pidsken, og de foer saa hastig afsted, at Vogntæppet uafbrudt gled tilside, og robede at Evas Hænder hvilede i Doktorens.

Hjemkommen, sprang Eva skyndsomt op paa sit Værelse for at lægge Tøjet; et Øjeblik efter var hun atter nede i Stuen, hvor hun i det svindende Dagslys saa flere Skikkelser bevæge sig. Doktoren ilede hende imøde.

»Vi har faaet Besøg«, meldte han, velkomne Gjæster, se blot!«

Han skubbede Eva i Armene paa Edith og Olaf

»Ja, vi kommer noget overraskende«, udbrød Olaf, men vi komme med Ordre til at bortføre Eva. Mo'r kan ikke styre sig længer, hun vil se sin Datter.

»Jeg kommer, jeg kommer!« svarede Eva glad, idet hun modtog Ediths og Svogerens Lykønskninger.

»Og jeg bringer din Mo'r en Søn til«, sagde Faber, »jeg haaber da, at han ogsaa er velkommen?«

»Det kan du stole paa, og du faaer en prægtig Svigermoder — ikke alene at vi komme godt ud af det sammen, men vi kan slet ikke undvære hende, vel Edith!«

»Nej, det kan vi ikke, hun hører med til vort lykkelige Familieliv«.

»Hør, Olaf«, sagde Doktoren lidt efter, idet han trak sin ny Svoger lidt afsides, »lad mig nu rigtig takke dig fordi du overlod mig Eva. Jeg veed hvad der er gaaet for sig før jeg kjendte Eva, hun har selv fortalt mig det, og hun erkjender, at hun dengang var for optaget af sig selv, til at kunne værdsætte dine Følelser. Hun bebrejder sig, at hun har voldt dig saa megen Bekymring, men Eva er nu en hel anden, du vil kunne mærke en stor Forandring; de gode Egenskaber har vundet Sejr, og jeg er kommen til at elske hende gennem hendes Fejl«.

»Jeg tror ganske vist, at du er den rette Mand for Eva; min værste Bekymring var den, at hun ikke kunde blive lykkelig; vi har alle med vor bedste Villie i aarevis ikke formaaet at udrette, hvad der er lykkedes dig i nogle faa Maaneder«.

»Olaf«, sagde Eva, der i det samme traadte til, »jeg har lært at se paa Livet med andre Øjne, og

det skylder jeg Holger; jeg har en hel Del at gjøre godt igjen«.

Gertrude slog nu Fløjdørene op til Spisesalen, hvor Lysene fra Lysekronen indbød til et festligt Maaltid.

»Vi ere nu to lykkelige Par, og det tredie lader ikke vente længe paa sig«, sagde Doktoren muntert, idet han førte sin Brud tilbords.

Men da Edith og Olaf havde taget Afsked, og Gertrude trukket sig tilbage, sade Eva og Doktoren endnu en Stund sammen, og talte fortroligt. Evas Hjerte var saa fuldt — for første Gang i sit Liv følte hun Trang til at udtale sig om hvad der rørte sig i hendes Indre, til at gjøre Rede og Fyldest for sig. Og Doktoren lyttede til hendes Udgydelser, der stammende og forvirret, berettede om den døde Tid i hendes Indre, inden Floden kom og brød igjennem, og han forstod hende godt. Han trykkede hendes Haand, og sagde kjærligt:

»Lov mig, Eva, at naar der igjen kommer Ebbe i dit Liv, at du da ikke vil tvivle om, at det kun er forbigaaende«.

Eva saae spørgende og lidt forskrækket op — skulde hun igjen miste hvad hun havde faaet, den rige, levende Strøm . . . ?

»Det kan ikke undgaaes«, vedblev Doktoren, »at der jævnlig kommer Stunder hos hvert Menneske,

hvor Ens Følelsesliv ligesom staar i Stampe; der foregaar saamange Gjæringsprocesser i vort Indre; ikke altid kan vi fuldt ud give hvad vi ønske, ikke til alle Tider være lige oplagte, lige parate til at udføre hvad der kræves af os, men det betyder ingen Brist paa Evner eller Tilbagegang, men for vort sjælelige Vel er det nødvendigt at Ebben kommer, for hvis der altid kun var Flod, blev denne maaske mindre kraftig og ren, og Jordbunden ikke saa modtagelig for Bølgeslagene«.

»Jeg har endnu meget tilbage at lære«, hviskede Eva.

»Ja, min Skat«, udbrød Doktoren og vendte et straalende Ansigt imod hende — »der er nu først og fremmest Elskovs Poesi, den kan vi Mennesker ikke undvære; jeg selv har ikke kjendt den før nu, men nu føler jeg, at den kommer og tager mig fangen«.

»Hvor det er dejligt, at der dog er noget du ikke kjender, ellers blev du mig altfor fuldkommen«, svarede Eva, men Doktoren rystede paa Hovedet, og formanede hende til aldrig at bruge det Ord fuldkommen paa ham; det passede kun daarligt.

Og saa stredes de lidt om Doktorens gode Egenskaber, dem Eva vilde have Lov til at berømme, indtil Gertrude gjorde Ende paa deres Kiv ved at vise sig i Døren, og formane Doktor og Assistent til at forføje sig til Hvile, for ikke at møde helt udue-

lige næste Morgen paa Kliniken. Doktoren rejste sig op, greb Gertrudes Haand og trykkede den ærbødigt til sine Læber.

»Næst Olaf kan jeg takke dig for min Brud, — for den gode Stedfortræder du stiller inden du forlader mig; du har alid været betænksom for mit Vel, klog og forstandig til det sidste«.

Ved Svendborg Fjord, en knap Mil fra Kjøbstaden, ligger en nydelig Villa; ethvert Barn veed at den tilhører Herredsfoged Høyer. Huset ligger paa en Skrænt, Haven strækker sig ned til Fjorden, hvor en Baad ligger fortojjet. Oppe fra Verandaen er en henrivende Udsigt over Fjorden; smaa Sejlere krydse idelig forbi, dukke op og forsvinde, alt som Havens grønne Løv skygger for de vexlende Billeder derude, eller aabner sig til et lille stemningsfuldt Maleri. Sommerdagens Fred hviler over Landskabet.

Fru Kruse staar i Havedøren med et aabent Telegram i Haanden. Det beretter følgende: »Kommer med Middagstoget — Eva og Doktoren — gjør alt saa festligt som muligt — Olaf«.

Hun læser disse Ord flere Gange — Eva og Doktoren — mon der skulde ligge nogen særlig Betydning dæri? Saa putter hun Telegrammet i Lommen, binder Kjøkkenforklædet paa, og Tankerne ere fuldt

ud ved det festlige, mens et fornøjet Smil breder sig om Munden.

»Jeg tænker at der endnu kan blive til en Ret Jordbær til Dessert, skjøndt de ere paa Hellingen; Grønærtessuppe, Fiskefilet, Kyllinger — Doktoren skal da se at vi nok forstaar det herovre. Hvor jeg glæder mig til at se ham, den prægtige Mand, og Eva, mit Barn, hende længes jeg efter at trykke til mit Bryst . . . hun skal da ikke tro at hun er Stedbarn, fordi hun har valgt at staa alene«.

Fru Kruse vimser omkring i det yndige Hjem, hvor alt er som blæst; hun ordner Gjæstekamrene, og henter et stukket Silketæppe frem af et Skab, det skal Doktoren have paa sin Seng; intet er for godt til ham, saa mageløs han har været mod Eva.

«Hvor det er Skade, at Frøken Faber ikke kan komme med . . . ak ja, nu skal det smukke Hjem jo opløses, Eva havde det saa udmærket der — hvor mon hun nu skal hen?» Fru Kruse tager Solhatten paa og en Kniv i Haanden; Solen bager i Haven, men hun gaar uforsagt løs paa Roserne, og skjærer dem af, en for en; et lille Svip ned i Jordbærrene for at se hvordan det gaar med Plukningen, kan hun ikke nægte sig. »Det var Ret, lille Stine, hæng bare i, lad der blive saa mange som mulig«.

»Ja vel, Frue, det fylder godt i Kurven«.

Fruen nikker og gaar videre, tilbage til Verandaen,

for at rydde lidt op der, hvor hun har siddet og syet om Morgenens. Der ligger smaat Børnetøj, kun halvt færdigt; hun lægger det varsomt ned i Syæsken. — »Aa Herregud, sikken Glæde for mig at blive Bedstemoder!« En Vogns Rullen høres i det Fjerne. »Du milde Himmel, der har vi dem allerede, og jeg er endnu i Morgenkjole. Den sorte Silke skal dog paa idag«. Hun farer ud i Forstuen, men det er for sent at løbe op paa Værelset, man har allerede opdaget hende fra Vognen, og Selskabet er i et Par Spring hos hende; hun bliver med samt Solhat og Kjøkkenforklæde knuget og trykket, baade af Olaf og Doktoren.

»Vi har en Nyhed at melde, en stor Nyhed«, raaber denne sidste. »Vi brænder efter at blive af med den; her bringer jeg Dem efter Ønske Eva tilbage, men om det er efter Ønske at jeg igjen berøver Dem hende, og denne Gang for bestandig, det veed jeg ikke. Hvad siger De til en Mand, der saadan uden videre præsenterer sig som Svingerson?«

»Jeg siger at han er hjertelig velkommen, at det er en stor Glæde og Ære«, stammer Fru Kruse, men jeg er helt fortumlet — Eva forklar mig dog; men hvor du er forandret Barn, jeg kjender dig knapt igjen, saa godt du seer ud — og glad!«

»Det er hans Skyld«, svarer Eva og slynger Ar-

om Moderens trinde Liv, »det er den bedste Mand, der findes paa Jorden«.

Fru Kruse nikker, men Olaf udbryder: »Nej stop lidt, jeg har hidtil været Bedstemand i Sviger-mo'rs Hjerte, jeg lader mig skam ikke distancere«.

Fru Kruse slaar sig paa sin moderlige Barm i den tærnede Bomuldskjole. »Her er Plads til To, her er Plads til mange«.

»Hvad behager — vil du have endnu flere Sviger-sønner?«

»Aa nej, jeg tænker ikke paa Svigersønnerne, men paa Børnebørnene, alle de Væsener, der endnu kunne gjøre Krav paa min Kjærlighed! Du veed jo nok, Olaf, at jeg har Grund til at vente . . .«

»Ja vist, Mo'r, og med Guds Hjælp bliver der Lejlighed nok for dig til at følge din Trang til at elske og virke«, siger Olaf, idet han kjærligt be-tragter sin rødmende Hustru. »Maa jeg saa byde mine Gjæster velkommen — hjertelig velkommen til Skov-næs!«

